ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Adams-Dlouhý,temný čas svačiny duše.pdb

PDB Name: Adams-Dlouhý,temný čas svačiny
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Douglas Adams

Dlouhý, temný čas svačiny duše

KAPITOLA 1
Stěží může být jen pouhou náhodou, že se v žádné pozemské řeči nikdy nevyskytl výraz "hezký jako letiště". Letiště jsou ohavná. Některá velmi. Některá dosahují takového stupně ohavnosti, jaký může být pouze výsledkem zvláštního úsilí. Tato ohavnost je důsledkem skutečnosti, že letiště jsou plná unavených, podrážděných lidí, kteří právě zjistili, že jejich zavazadla se octla v Murmansku (murmanské letiště je ovšem jedinou výjimkou z tohoto jinak spolehlivého pravidla) a architekti se také houfně rozhodli dát tomuto faktu výraz ve svých kreacích.
Snaží se zdůraznit motiv únavy a podrážděnosti brutálními tvary a nervydrásajícími barvami, usnadnit proces definitivního odloučení poutníka od jeho zavazadel, případně milovaných osob, zmást ho šipkami, které zdánlivě ukazují na okna, vzdálené přihrádky na kravaty nebo současnou polohu Malé medvědice na noční obloze, kde je to jen možné vystavit na odiv roury pod záminkou, že jsou funkční, a naopak skrýt vstupy na letištní plochu, nejspíš proto, že funkční nejsou.
Kate Schechterová tu stála zaskočena uprostřed moře nejasného světla a neurčitého hluku a pochybovala.
Celou cestu z Londýna na Heathrow ji sužovaly pochybnosti. Nebyla zrovna pověrčivá a nábožensky založená už vůbec ne, jen si prostě vůbec nebyla jista, jestli má opravdu letět do Norska. Ale připadalo jí stále uvěřitelnější, že Bůh - pokud existuje, a pokud je byť i jen vzdálená možnost, že nějaká
božská entita, která dokáže v okamžiku stvoření Vesmíru stanovit rozmístění jednotlivých částic, by kromě jiného měla zájem řídit provoz na dálnici - že ani Bůh nechce, aby tam letěla. Veškeré potíže s lístky, s nalezením sousedky z vedlejšího domu, která by se postarala o kočku, poté s nalezením kočky, aby se o ni sousedka z vedlejšího domu mohla postarat, náhlé zjištění, že zatéká střechou do pokoje, ztracená peněženka, nečekaná smrt sousedky z vedlejšího domu, těhotenství dotyčné kočky - to vše nápadně připomínalo promyšlené tažení za znemožnění její cesty, které začínalo nabývat božských rozměrů.
Dokonce i taxikař - když se jí konečně podařilo najít taxík - prohlásil: "Norsko? Kvůli čemu tam vlastně jedete?" A když okamžitě nevykřikla "Polární záře!" nebo "Fjordy!" a místo toho se na okamžik zatvářila pochybovačně a hryzla se do rtu, usoudil: "Já vím, vsadil bych se, že vás to tam táhne za nějakým chlapem. Víte co, řekněte mu, ať se jde vycpat, a jeďte na Tenerife."
To je nápad.
Na Tenerife.
Nebo dokonce domů, odvážila se pomyslet si v prchavém zlomku vteřiny.
Beze slova zírala z okna taxíku na hněvivou dopravní změť a uvažovala, že ať je zdejší počasí sebestudenější a sebemizernější, není to ještě vůbec nic proti tomu, jak bude v Norsku.
Nebo doma, když na to přijde. Doma bude touhle dobou všechno asi tak stejně zmrzlé jako v Norsku. Pod příkrovem ledu, přerušovaným jen gejzíry páry tryskající ze země, tuhnoucí ve studeném vzduchu a rozplývající se mezi ledovcovými útesy na Šesté Avenue.
Letmý pohled na itinerář, který Kate během svých třiceti let absolvovala, by neomylně prozradil, že je Newyorčanka. Přestože ve svém městě vlastně nežila moc dlouho, většinu života strávila ve stálém odloučení od něj. Los Angeles, San Franscisco, Evropa a před pěti lety období pološíleného potulování po Jižní Americe, poté, co při dopravní nehodě při zastavování taxíku ztratila v New Yorku manžela Luka, kterého si krátce předtím vzala.
Těšilo ji pomyšlení, že New York je její domov a že jí schází, ale jediná věc, která jí ve skutečnosti chyběla, byla pizza. Ne jen tak ledajaká pizza, ale pizza, kterou vám dovezou za dveře, když si o ni zatelefonujete. To je jediná skutečná pizza. Pizza, kvůli níž musíte někam jít, sednout si ke stolu a civět na červené papírové ubrousky, není skutečná pizza, i kdyby na ni dali nevímkolik ančoviček a feferonek navíc.
Londýn byl město, v němž nejraději žila, ovšem až na známý problém s pizzou, který jí dohánět k šílenství. Proč tu nikdo nerozváží pizzu? Proč nikdo nedokáže pochopit, že základní vlastností pizzy je právě to, že přichází k vašim dveřím v horké kartónové krabici? Že ji nejprve vybalíte z pergamenového papíru a pak pojídáte dílky složené na sebe před televizí? Co to v těch pitomých, líných, nafoukaných Angličanech je, že nedokážou pochopit tuhle jednoduchou zásadu? Z jakéhosi záhadného důvodu to byla jediná frustrace, kterou Kate nedokázala přijmout a naučit se s ní prostě

žít, a přibližně jednou do měsíce upadala do hluboké deprese, zavolala do pizzerie, objednala si tu největší a nejpřepychovější pizzu, jakou dokázala popsat - v podstatě pizzu ještě s jednou pizzou navrch - načež roztomile požádala, aby jí objednávku doručili.
"Cože?"
"Doručit. Nadiktuju vám adresu-"
"Nerozumím vám. Copak vy si pro ni nepřijdete?"
"Ne. Copak vy mi ji nedovezete? Adresa je-"
"Ehm, to my neděláme, slečno."
"Co že neděláte?"
"Ehm, nerozvážíme..."
"Vy nerozvážíte? Slyšela jsem dobře...?"
Rozhovor se pak rychle zvrhl v ošklivé utkání v kategorii sprostých nadávek, po němž se cítila vyčerpaná a roztřesená, ale zato druhý den ráno jí bylo mnohem lépe. Ve všech ostatních ohledech patřila Kate k nejroztomilejším lidem, s jakými jste mohli doufat, že se kdy seznámíte.
Ale dnešek byl zkouškou krajních možností jejích nervů.
Na dálnici byla strašlivá dopravní zácpa, a když vzdálené záblesky modrých světel napověděly, že příčinou je nehoda kdesi před nimi, její napětí se ještě vystupňovalo, a když konečně projeli krokem kolem místa neštěstí, dívala se upřeně z okénka na opačnou stranu.
Taxíkář byl mrzutý, když ji konečně vysadil, protože neměla přesnou částku, a tak dlouho rozladěně lovil po kapsách těsných kalhot, než konečně schrastil drobné nazpátek. Vzduch byl těžký jako před bouřkou a Kate, která teď stála uprostřed hlavní odbavovací haly v budově číslo dvě na letišti v Heathrow, nemohla najít přepážku pro let do Oslo.
Na chvíli zůstala stát bez hnutí, klidně, zhluboka dýchala a pokoušela se nemyslet na Jean-Philippa.
Jean-Philippe byl, jak taxíkář správně odhadl, příčinou, proč se vydala do Norska, ale současně i důvodem, proč si myslela, že Norsko rozhodně není vhodným místem, kam by měla jet. Při pomyšlení na něj jí začala vibrovat hlava, takže se zdálo nejlepší vůbec na něj nemyslet a prostě odjet do Norska, jako by tam měla namířeno tak jako tak. Potom bude strašně překvapená, až na něj narazí v hotelu, jakže se to vlastně jmenuje, napsal jí to na pohledu vecpaném teď v postranní kapse její kabelky.
Vlastně bude spíš překvapená, jestli ho tam opravdu najde. Mnohem pravděpodobnější je, že tam najde jen vzkaz, že byl nečekaně odvolán do Guatemaly, Soulu nebo Tenerife a že jí odtamtud zavolá. Jean-Philippe byl nejsoustavněji nepřítomný člověk, jakého kdy poznala. V tomto ohledu byl vyvrcholením celé série. Od chvíle, kdy ji velký žlutý Chevrolet připravil o Luka, byla zvláštním způsobem závislá na poněkud neurčitých emocích, které v ní vyvolávala posloupnost mužů zaujatých sebou samými.
Ve snaze zaplašit podobné myšlenky na vteřinu dokonce zavřela oči. Přála si, aby až je otevře, uviděla ceduli s nápisem "Tudy do Norska", kterou by se mohla řídit a nemyslet už nikdy na to, kam má jít, ani na nic jiného. Takhle nejspíš začínají náboženská hnutí, napadlo ji v návaznosti na předchozí směr úvah, a určitě je to i důvodem, proč se tolik příslušníků různých sekt poflakuje v okolí letišť a pase po možných konvertitech. Dobře vědí, že lidé jsou tu vůbec nejzranitelnější a nejzmatenější, ochotní přijmout jakékoli vedení.
Kate otevřela oči a samozřejmě se dočkala zklamání. Pak ale o vteřinu či dvě později nastala kratická proluka v dlouhé vzedmuté vlně mrzutých Němců, z nějakého nevysvětlitelného důvodu navlečených do žlutých polokošil, takže na okamžik zahlédla přepážku pro let do Oslo. Hodila si tašku s oblečením na rameno a vydala se k ní.
Ve frontě u přepážky byl před ní jen jeden člověk, který, jak se ukázalo, měl problémy, anebo je možná působil.
Byl to mohutný muž, impozantně velký a dobře stavěný - dokonce velmi pěkně stavěný - ale zároveň vypadal jaksi divně, že si s tím Kate nevěděla rady. Nedokázala by ani říct, co je na něm vlastně divné, jen se okamžitě přiklonila k myšlence nezahrnout ho do seznamu věcí, o nichž bude v tu chvíli přemýšlet. Vzpomněla si, že četla článek o tom, že hlavní část lidského mozku zpracovávající smyslové údaje má pouze sedm paměťových rejstříků, což znamená, že myslíte-li na sedm věcí současně a pak pomyslíte ještě na něco dalšího, jedna z těch sedmi věcí vám v tu chvíli vypadne z hlavy.
V rychlém sledu pomyslela na to, jestli stihne letadlo nebo ne, na to, jestli se jí to jen zdá, že je to obzvlášť hnusný den, na letištní personál, který se kouzelně usmívá a chová tak sprostě, až to bere dech, na obchody nepodléhající celní přirážce, kde by mohli mít mnohem nižší ceny než v normálních obchodech, ale z nějakých záhadných důvodů nemají, na to, jestli se jí v hlavě líhne článek o letištích, který by jí mohl zčásti zaplatit cestu, na to, jestli by ji taška se šatstvem tlačila míň do druhého ramene, a nakonec, přes všechna dobrá předsevzetí, na Jean-Philippa, který sám o sobě představoval soubor nejméně sedmi podtémat.
Muž před ní zabraný do hádky se okamžitě vypařil z jejích myšlenek.
Teprve poslední výzva pro cestující do Oslo vysílaná letištním rozhlasem ji přinutila věnovat se situaci před sebou.
Mohutný muž dělal problémy proto, že mu nerezervovali místo v oddělení první třídy. Právě vyšlo najevo, že důvodem je skutečnost, že nemá letenku první třídy.
Kate opustila odvaha, která se vzápětí odešla zpít kamsi do letištního bufetu.
Ukázalo se, že muž před ní nemá vůbec žádnou letenku, a zlobná debata se začala volně pohybovat kolem témat jako například vzezření dívky za přepážkou, její osobní kvality, teorie o jejích předcích, spekulace o tom, co může přinést budoucnost jí samé i letecké společnosti, pro kterou pracuje, až nakonec šťastnou náhodou narazili na námět úvěrové karty.
Žádnou neměl.
Z toho vyplynula další diskuse týkající se šeků a důvodů, proč je aerolinky nepřijímají.

Kate vrhla dlouhý, pomalý, vražedný pohled na své hodinky.
"Promiňte," přerušila jednání. "Bude to trvat dlouho? Musím chytit letadlo do Oslo."
"Teď jednám s tímhle pánem," odpověděla dívka. "Za vteřinku se vám budu věnovat."
Kate přikývla a zdvořile nechala uplynout vteřinu.
"Jde o to, že letadlo každou chvíli odlétá," ozvala se pak. "Mám jedno zavazadlo, letenku připravenou, včetně rezervace. Bude to trvat asi třicet vteřin. Nerada vás přerušuji, ale mrzelo by mě o to víc, kdybych zmeškala letadlo kvůli třiceti vteřinám. Jde o skutečných třicet vteřin, a ne jen o takové "vteřinky", pro které tady můžeme tvrdnout celou noc."
Dívka za přepážkou zaměřila na Kate plný žár svého lesku na rty, ale než mohla promluvit, rozložitý světlovlasý muž se otočil. Jeho tvář působila poněkud znepokojivým dojmem.
"Já chci také letět do Oslo," pronesl pomalým nordickým akcentem.
Kate na něj upřeně hleděla. Vypadal tady na letišti naprosto nemístně nebo spíš letiště vypadalo naprosto nemístně kolem něj.
"Jenže momentálně to vypadá tak, že ani jeden z nás to nezvládne. Nedalo by se to nějak vyřešit? V čem je problém?" zeptala se.
Dívka za přepážkou se usmála okouzlujícím, smrtonosným úsměvem: "Aerolinie nepřijímají šeky. Je to prostě zásada naší společnosti."
"Ale já je přijímám," odpověděla bryskně Kate a pleskla na pult úvěrovou kartou. "Naúčtujte letenku toho pána na mou kartu a já si od něj vezmu šek. - Platí?" obrátila se k mohutnému muži, který ji pozoroval s pomalým překvapením. Jeho velké modré oči vypadaly, jako by se v životě hodně dívaly na ledovce. Rovněž působily mimořádně arogantním dojmem a navíc byly kalné.
"Platí?" opakovala naléhavě. "Jmenuji se Kate Schechterová. Dvakrát ch, dvakrát e, jednou t, jednou r a jednou s. Pokud na účtu ty peníze jsou, banka jistě nebude nic namítat, že přijdou jiným platebním příkazem. Stejně sami nevědí, co dělají."
Muž velmi zvolna sklonil hlavu, aby naznačil uznalou poklonu. Poděkoval jí za její dobrotivost, laskavou pomoc a (ještě nějaké norské slovo, kterému nerozuměla), pravil, že je to už hodně dlouho, co se naposledy setkal s něčím takovým, že je žena mimořádné inteligence a (další norské slovo) a že je jí zavázán vděčností. Pak dodal, jako by ho to právě napadlo, že nemá šekovou knížku.
"Nevadí," vypálila Kate, rozhodnutá nedat se odvrátit od svého kurzu. Vylovila z kabelky kousek papíru, sebrala na přepážce propisovačku a cosi naškrábala na papír, který mu vrazila do ruky.
"Tady je moje adresa," vysvětlila. "Pošlete mi ty peníze. Odneste kožich do frcu, jestli to bude nutné, ale prostě mi je pošlete. Platí? Je to riziková investice, když vám důvěřuju."
Mohutný muž vzal útržek papíru, s nesmírnou pomalostí přečetl pár slov na něm napsaných, pak ho s pečlivou důkladností složil a schoval do kapsy. Znovu se jí nepatrně uklonil.
Kate si náhle uvědomila, že dívka za přepážkou mlčky čeká na propisovačku, aby mohla vyplnit úvěrový formulář. Znechuceně jí tužku přistrčila, podala jí svou vlastní letenku a donutila se k ledovému klidu.
Letištní rozhlas oznámil odlet jejich letadla.
"Vaše pasy, prosím," požádala dívka beze spěchu.
Kate jí podala svůj, ale mohutný muž pas neměl.
"Cože?" zařvala Kate. Dívka seděla bez hnutí, tiše zírala na náhodně zvolený bod na stole před sebou a čekala, až někdo něco udělá. Nebyl to její problém.
Muž hněvivě opakoval, že nemá pas. Hlasitě křičel a bouchal pěstí do pultu tak silně, že údery zanechávaly ve dřevě stopy.
Kate sebrala svou letenku, pas a úvěrovou kartu a hodila si tašku zase na rameno.
"V tomhle už dál nejedu," oznámila a prostě šla pryč.
Měla pocit, že udělala všechno, co lze od člověka žádat, aby letadlo stihla, ale že to nevyšlo. Pošle Jean-Philippovi vzkaz, že se nemohla dostavit, a její lístek patrně skončí v přihrádce vedle jeho vzkazu, že ani on nemohl přijít. Pro jednou budou oba stejně nepřítomní.
Ale nejdřív si půjde trochu odfrknout. Vydala se pátrat nejprve po novinách a pak po kávě, a díky tomu, že se řídila orientačními tabulemi, nepodařilo se jí najít ani jedno. Pak nedokázala najít fungující telefon, z něhož by odeslala vzkaz, a tak se rozhodla nechat letiště letištěm. Hlavně odtud vypadnout, říkala si, najít taxík a vrátit se domů.
Opatrně si razila cestu odbavovací halou. Už byla téměř u východu, když náhodou pohlédla směrem k odbavovací přepážce, která nad ní zvítězila, právě včas, aby zahlédla, jak inkriminovaný pult obalen koulí oranžového plamene proletěl střechou.
Ležela pod hromadou trosek, v bolestech, ve tmě a v dusivém prachu, a pokoušela se zjistit, jestli má cit v nohou a rukou. Konečně se jí ulevilo při pomyšlení, že to nebyl jen její výmysl, že je dneska špatný den. Jen co to domyslela, omdlela.

KAPITOLA 2

K odpovědnosti se pokoušely přihlásit obvyklé firmy.
Nejprve IRA, potom OOP a nakonec správní rada plynáren. Dokonce i společnost Britská jaderná paliva si pospíšila s prohlášením, že situace je zcela pod kontrolou, že možnost, že zde došlo k úniku radioaktivity je jedna ku milionu, a že místo výbuchu je zcela vhodné pro školní výlet s piknikem, než musela konečně přiznat, že celá záležitost s nimi nemá vůbec nic společného.

Příčinu exploze se nepodařilo zjistit.
Zdálo se, že se odehrál spontánně a jakoby ze své vlastní vůle. Nabízená vysvětlení byly většinou jen fráze konstatující totéž jinými slovy, založené na zásadách, díky nimž svět poznal termín "únava materiálu". Velmi podobný výraz byl pak použit k vysvětlení náhlého přechodu dřeva, kovu, plastiku a betonu do výbušného stavu: "nelineární katastrofická strukturální podrážděnost". Neboli, řečeno slovy jednoho méně významného ministra, který následujícího večera po katastrofě pronesl v televizi výrok, jenž ho pak měl pronásledovat po celý zbytek jeho kariéry - odbavovací pult "už měl v podstatě po krk toho, že stál tam, kde stál".
Stejně jako v případě podobných pohrom se odhady počtu zraněných prudce měnily. Začaly na sedmačtyřiceti mrtvých, devětaosmdesáti těžce raněných, poté stouply na třiašedesát mrtvých, stotřicet raněných a nakonec se vyšplhaly až na stosedmnáct mrtvých, než začaly údaje konečně být revidovány směrem dolů. Konečná čísla ukázala, že pokud byli všichni přítomní skutečně vysledováni, nepřišel vlastně nikdo o život. Pár lidí se octlo v nemocnici s odřeninami a pohmožděninami a různými stupni traumatického šoku, ale to bylo všechno, pokud by ovšem někdo nepřišel s informací o nějakých skutečně nezvěstných osobách.
To byl další nevysvětlitelný aspekt celé záležitosti. Výbuch byl natolik silný, že dokázal rozbít větší část přední stěny odbavovací budovy na padrť, a přece všichni, kdo byli uvnitř, buď spadli tak šikovně, nebo je jeden kus padajícího zdiva zachránil před jiným, anebo šok vyvolaný explozí vstřebala jejich zavazadla. Celkem vzato přežilo jen velmi málo zavazadel. V Parlamentě byly na toto téma kladeny otázky, ale ne zrovna moc zajímavé.
Trvalo ovšem pár dní, než si Kate Schechterová tohle vše uvědomila a vlastně než si vůbec uvědomila, že je na světě. Poklidně trávila čas ve vlastním světě, obklopena kam oko dohlédlo starými lodními kufry plnými vzpomínek na minulost, v nichž se přehrabovala se značnou zvědavostí a někdy s jistým zmatkem. Nebo přinejmenším asi desetina kufrů byla plná živých, často bolestných nebo trapných vzpomínek na předchozí život, ostatních devět desetin obsahovalo tučňáky, což ji překvapovalo. Pokud si vůbec uvědomovala, že sní, uvědomovala si, že zřejmě zkoumá své vlastní podvědomí. Slyšela už dřív, že lidé využívají pouze asi desetinu mozku a že nikdo neví přesně, k čemu slouží ostatních devět desetin, ale ještě nikdy se nesetkala s hypotézou, že by se využívaly ke skladování tučňáků.
Kufry, vzpomínky i tučňáci postupně pozbývaly přesných obrysů, zbělely a začaly se vlnit, pak se začaly podobat zdím, bílým a rozvlněným, až se z nich nakonec staly zdi, pouze bílé nebo spíš vymalované zažloutlou, zelenkavou skorobílou barvou, a uzavřely ji v nevelkém pokoji.
Pokoj halilo pološero. Lampička na nočním stolku sice svítila, ale jen tlumeně, a světlo pouličních lamp si našlo skulinu mezi šedými záclonami a vrhalo na protější stěnu sodíkové obrazce. Nejasně si uvědomila stínový obrys vlastního těla ležícího pod bílým, přeloženým prostěradlem a bledými, úpravnými pokrývkami. Chvíli na ně nervózně zírala a kontrolovala, jestli vypadá, jak má, než opatrně zkusila pohnout některou jeho částí. Nejprve vyzkoušela pravou ruku. Zdála se v pořádku. Trochu ztuhlá a bolela, ale všechny prsty reagovaly a zdály se správně dlouhé a silné, ohýbaly se na správných místech a správným směrem.
Na chvíli propadla panice, když hned nemohla najít levou ruku, ale pak zjistila, že hledaná končetina jí leží na břiše a působí jí zvláštně nepříjemné pocity. Musela se na vteřinu či dvě soustředit, aby si propojila množství znepokojivých pocitů a uvědomila si, že v ruce tkví jehla připevněná obvazy. To jí dost ošklivě otřáslo. Od jehly se jako had vinula dlouhá průhledná hadička, žlutě se lesknoucí ve světle pouliční lampy, zakončená mírnou smyčkou ústící do tlustého plastikového vaku zavěšeného na vysokém kovovém stojanu. Ve spojení s oním přístrojem ji na chvíli napadla přehršle hororů, ale když zamžourala na vak, uviděla na něm nápis Dextrosalin. Přinutila se ke klidu a pak zůstala chvíli ležet bez hnutí, než se pustí do dalšího zkoumání.
Hrudní koš se zdál nepoškozený. Zhmožděný a citlivý na dotek, ale nikde se neozvala prudší bolest, jež by naznačovala, že je něco zlomené. Boky a stehna bolely a byly celé ztuhlé, ale žádné vážné zranění na nich neobjevila. Ohnula svaly na pravé noze a pak na levé. Připadalo jí, že má vymknutý levý kotník.
Jinými slovy, řekla si, je naprosto v pořádku. Co tedy dělá v prostředí evidentně nemocničním, jak napovídá septická barva zdí?
Netrpělivě se posadila a v tu ránu se na několik zábavných minut znovu octla mezi tučňáky.
Když opět nabyla vědomí, zacházela se sebou o něco opatrněji. Bylo jí mírně nanic.
Horlivě pátrala v paměti, co se vlastně stalo. Nalezla jen temnotu protkanou skvrnami, která se na ni valila v nechutných, mastných vlnách jako Severní moře. Z vln se vynořovaly jakési hroudy a ty se zvolna skládaly v rozhoupaný obraz letiště. Letiště bylo nevlídné a bolelo ji v hlavě a uprostřed jako migréna pulzovala vzpomínka na vteřinový výchrst vířícího světla.
Náhle jí bylo naprosto jasné, že odbavovací přepážku v budově číslo dvě na letišti v Heathrow zasáhl meteorit. Ve žhoucí výhni se rýsovala postava mohutného muže v kožichu, který musel dostat plný zásah a určitě se v mžiku proměnil v obláček atomů, jež se mohly vydat, kam se jim zlíbilo. Pomyšlení na jeho konec způsobilo, že se z hloubi duše zděšeně otřásla. Byl arogantní a dohánělji k zuřivosti, ale vlastně se jí zvláštním způsobem zamlouval. V jeho perverzní tvrdohlavosti bylo cosi zvláštně vznešeného. Nebo je možné, uvědomila si, že si namlouvá, že jeho perverzní tvrdohlavost je vznešená, protože jí připomínala ji samu, jak se snaží objednat si pizzu s dodávkou do domu v cizím, nepřátelském světě, kde se pizza zásadně nerozváží. Vznešenost může být jedním z výrazů pro schopnost nadělat mnoho povyku kvůli triviálním nevyhnutelnostem života, jenže tuhle vlastnost lze pojmenovat i jinak.
Zalila ji náhlá vlna strachu a osamělosti, ale rychle zase odplynula a ona se cítila mnohem vyrovnanější a uvolněnější a chtělo se jí na záchod.
Podle jejích hodinek bylo krátce po třetí a podle všeho ostatního byla noc. Nejspíš by mohla zavolat sestru a oznámit světu, že nabyla vědomí. Oknem v boční stěně pokoje viděla zšeřelou chodbu, kde stál vozík pro nemocné a velká černá kyslíková bomba, ale jinak byla chodba prázdná. Všude vládl naprostý klid.

Když se mžouravě rozhlédla po maličkém pokoji, uviděla bíle natřenou překližkovou skříňku, pár trubkových židlí z oceli a vinylu, tiše číhajících ve stínu, a bíle natřený noční stolek, rovněž z překližky, na němž spočívala miska s jediným banánem. Na druhé straně postele stojan s infúzí. Na téže straně byl do zdi zasazen kovový panel s několika černými knoflíky, visela od něj také stará bakelitová sluchátka. Kolem nohy postele se vinul kabel zakončený zvonkem, který zkusmo nahmátla, ale nakonec se ho rozhodla nestisknout.
Je v pořádku. Může se obstarat sama.
Pomalu a trochu nejistě se zvedla na loktech, vyklouzla nohama zpod přikrývky a spustila je na podlahu. Zastudila ji do chodidel. Téměř okamžitě poznala, že by to neměla dělat, protože každý milimetr jejích nohou jí vysílal zpět záplavu informací o tom, jak jim připadá každý milimetr podlahy, jíž se dotýkaly, jako by to byla nějaká neznámá znepokojivá věc, s jakou se nikdy dosud nesetkaly. Přesto se posadila na kraj postele a přinutila nohy přijmout zem jako něco, na co si prostě budou muset zvyknout.
Nemocniční personál ji navlékl do čehosi velikánského, pruhovaného a pytlovitého. Při bližším zkoumání zjistila, že to není pouze pytlovité, že to ve skutečnosti pytel je. Pytel z modrobíle proužkované bavlny. Na zádech se rozvíral a vpouštěl dovnitř studený noční vzduch. Ledabyle ušité rukávy jí pleskaly o paže někde u loktů. Pohnula ve světle rukama, prohlížela si. kůži, třela ji a štípala se do ní, zvlášť kolem obvazu držícího jehlu s infúzí. Normálně byly její paže ohebné a pokožka pevná a pružná. Teď ale vypadaly jako kousky kuřecího masa. Zlehka si pohladila předloktí rukama a pak odhodlaně vzhlédla.
Vztáhla ruku a popadla stojan s infúzí, a protože se kymácel o něco méně než ona sama, mohla ho použít jako opory a zvednout se na nohy. Stála tu, vysoká a štíhlá a celá roztřesená, a po několika vteřinách byla schopna udržet stojan na délku pokrčené paže, jako pastýř třímající pastýřskou hůl.
Do Norska se sice dostat nedokázala, ale aspoň stojí na nohou.
Stojan se pohyboval na čtyřech nezávisle na sobě zvrhlých kolečkách chovajících se jako čtyři uječené děti v samoobsluze, ale Kate se nakonec podařilo sunout ho před sebou směrem ke dveřím. Chůzi zesílil její pocit slabosti, ale také odhodlání nepoddat se jí. Došla ke dveřím, otevřela je, vysunula stojan napřed a rozhlédla se po chodbě.
Po levé straně končila létacími dveřmi s kruhovými okénky, které zřejmě vedly do nějakého většího prostoru, snad otevřeného oddělení. Vpravo ústilo několik dveří do krátkého úseku chodby, končícího prudkým ohybem. Jedny z těch dveří vedou patrně na záchod. A ostatní? To zjistí během pátrání po záchodu.
První dva pokusy odhalily jen skříně. Třetí skříň byla o něco větší a skrývala v sobě židli, takže se patrně považovala za místnost, protože většina lidí nerada sedí ve skříni, což platí dokonce i o sestrách, které musí dělat spoustu věcí, jaké se ostatním lidem nelíbí. Obsahovala rovněž štos plastikových pohárků, spoustu vaniček s polotuhou kávovou smetanou, obstarožní kávovar a to vše spočívalo pospolu na malém stolku a ponuře odfukovalo na výtisku deníku Evening Standard.
Kate sebrala ztmavlé, mokré noviny a pokoušela se rekonstruovat alespoň některé dny chybějící v její paměti. Vzhledem k slabosti, jež jí znemožňovala číst a k žalostně slepenému stavu novin si dokázala dát dohromady sotva víc než to, že nikdo nemůže s jistotou říct, co se vlastně stalo. Vypadalo to, že nikdo nebyl vážně zraněn, ale že jedna zaměstnankyně aerolinií je dosud nezvěstná. Událost se teď oficiálně hodnotila jako "boží dílo".
"To se Ti zase jednou něco povedlo, Bože," pomyslela si Kate. Odložila zbytky novin a zavřela za sebou dveře.
Další dveře, které zkusila, vedly do stejného pokojíku, jako byl její. U postele stolek a v misce na ovoce jediný banán. Postel byla zřetelně obsazená. Rychle přivřela dveře, ale přece jen ne dost rychle. Její pozornost naneštěstí upoutalo cosi podivného. Přestože to zaznamenala, nedokázala říci, co to vlastně bylo. Stála u napůl přivřených dveří, upřeně zírala na podlahu a věděla, že se určitě podívá znova, přestože by neměla.
Znovu opatrně otevřela dveře.
Pokoj halil hluboký stín a bylo tu zima. Mrazivé ovzduší jí nevnukalo zrovna nejlepší pocity pokud šlo o osobu v posteli. Ani ticho neznělo příliš dobře. Nebylo to ticho hlubokého zdravého spánku, bylo to ticho pouze a výhradně vzdáleného dopravního ruchu.
Dlouho stála ve dveřích a váhala, dívala se a naslouchala. Uvažovala o mohutném těle rýsujícím se v posteli, o tom, jaká mu asi musí být pod tenkým prostěradlem zima. Vedle postele stála nízká plastiková židle s trubkovýma nohama a kulatým opěradlem, zavalená ohromným těžkým kožichem, a Kate napadlo, že by bylo mnohem případnější, kdyby byl kabát přehozen přes postel a jejího prostydlého obyvatele.
Konečně vykročila, jak nejtišeji a nejopatrněji uměla, do pokoje. Přikročila k posteli a pohlédla do tváře mohutného Seveřana. Přestože byl studený a měl zavřené oči, stále se mírně mračil, jako by mu něco i nadále dělalo starosti. Kate to připadlo nekonečně smutné. Za živa muž vypadal jako člověk sužovaný nesmírnými, byť poněkud záhadnými těžkostmi, a dojem, že vzápětí shledal záležitosti onoho světa stejně nesnesitelnými, vyvolával v přemýšlivém pozorovateli žal.
Překvapilo ji, že nevypadá vůbec zraněný. Na kůži neměl jediný škrábanec. Byla drsná a zdravá - alespoň donedávna. Bližší zkoumání ukázalo jemnou síť vrásek, jež napovídaly, že jejich majiteli bude víc než něco přes třicet, jak se Kate původně domnívala. Mohl to dokonce být zdravý muž ve velmi dobré kondici, kterému táhlo na padesátku.
U zdi vedle dveří objevila něco nečekaného. Rozložitý automat na Coca-Colu. Nezdálo se, že by byl v pokoji instalován: nebyl zapnutý do zásuvky a nesl malou úhlednou nálepku, že je dočasně mimo provoz. Vypadalo to, jako by ho tu z roztržitosti nechal někdo, kdo pravděpodobně zrovna obchází kolem a dumá, v kterém pokoji ho asi zapomněl. Rozlehlý zvlněný červenobílý panel přístroje skelně zíral do místnosti a neposkytoval žádné vysvětlení. Jediné, co stroj hlásal světu, byla skutečnost, že má zdířku, do níž je možno vhazovat mince různých hodnot, a jiný otvor, kudy by mohl vydávat různé plechovky, kdyby přístroj fungoval, což nefungoval. Kromě toho tu stál, opřený o automat, ještě starý perlík, což bylo svým způsobem také zvláštní.

O Kate se začala pokoušet mdloba, pokoj se začal mírně točit a z lodních kufrů jejího podvědomí se ozýval neklidný šramot.
Vzápětí pochopila, že šramot není jen výplodem její fantazie. V pokoji se ozývaly zřetelné zvuky - těžký tlukot, škrábání, tlumené bití křídel. Hluk se zvedal a uléhal jako vítr, a Kate ve svém omámeném, vratkém stavu nedokázala zprvu určit, odkud přichází. Konečně její pohled padl na záclony. Zírala na ně s ustaraně zamračeným výrazem opilce, který se snaží přijít na to, proč dveře tancují. Zvuk vycházel ze záclon. Nejistě k nim přistoupila a roztáhla je. Ohromný orel s vytetovanými kruhy na křídlech bušil a pleskal na okno, zíral dovnitř velkýma žlutýma očima a divoce kloval do skla.
Kate zavrávorala, otočila se a pokusila se odpotácet z pokoje. Na konci chodby se rozlétly létací dveře a z nich vyšly dvě postavy. Bezmocně se zamotala do stojanu s infúzí a začala se zvolna hroutit k zemi, ale vtom jí nějaké ruce přispěchaly na pomoc.
Když ji opatrně ukládaly zpět do postele, byla v bezvědomí. Setrvávala v něm i nadále, když se o půl hodiny později v nemocnici objevila znepokojivě maličká postava v strašidelně dlouhém bílém doktorském plášti, odtlačila mohutného muže na vozíku a o pár minut později se vrátila pro automat na Coca-Colu.
Probudila se o několik hodin později. Zimní slunce prosakovalo oknem. Den působil velmi poklidně a obyčejně, ale Kate se dosud třásla.

KAPITOLA 3
Totéž slunce se o něco později vloudilo horními okny do domu na severu Londýna a dopadlo na poklidně spící mužskou postavu.
Pokoj, v němž spal, byl velký a zaneřáděný a náhlý vpád světla mu příliš neprospěl. Slunce se zvolna plížilo po ložním prádle, jako by bylo nervózní z pomyšlení, co mezi ním asi najde. Sklouzlo po straně postele, poněkud vyděšeně se přešplhalo přes několik předmětů, s nimiž se střetlo na podlaze, nervózně si pohrálo s pár zrnky prachu, na chvíli ozářilo vycpaného kaloně zavěšeného v koutě, načež prchlo.
Byla to asi tak největší návštěva, jakou zde kdy slunce vykonalo, a trvala asi hodinu, během níž se spící postava téměř nepohnula.
V jedenáct hodin zazvonil telefon, ale postava nereagovala o nic víc než v půl sedmé a pět minut, kdy zazvonil poprvé, pak v půl a deset a za deset minut sedm, kdy zazvonil znovu, a během deseti minut počínajících za pět minut sedm, kdy zvonil nepřetržitě. Pak propuklo dlouhé, významné ticho, přerušované pouze výskotem policejních sirén o pár ulic dál kolem deváté, doručením ohromné dvoumanuálové harfy z osmnáctého století kolem čtvrt na deset a zabavením téže soudními zřízenci krátce po desáté. To nebyl nijak vzácný úkaz - zainteresované osoby byly zvyklé, že klíč najdou pod rohožkou, a muž v posteli byl zvyklý všechno zaspat. Nejspíš byste neřekli, že spal spánkem spravedlivých, pokud byste zrovna neměli nějakou hodně originální koncepci spravedlnosti, ale rozhodně to byl spánek člověka, který to myslí vážně, když leze na noc do postele a zhasíná světlo.
Pokoj nebyl na pohled právě povznášející. Ludvíku XIV., abychom namátkou vybrali nějaké jméno, by se nelíbil, shledal by ho málo slunným a nedostatečně naplněným zrcadly. Byl by si přál, aby tu někdo posbíral ponožky, uklidil rozházené desky a možná celý dům zapálil. Michelangela by zase deprimovaly jeho rozměry, které nebyly ani vznosné, ani utvářené výraznou vnitřní harmonií či symetrií - až na to, že všechny části místnosti byly naprosto stejně plné starých hrnků od kafe, bot a přetékajících popelníků, z nichž většina se teď dělila o veškeré povinnosti rovným dílem. Stěny byly vymalovány přesně oním odstínem zeleně, kvůli němuž by si Rafaello Sanzio raději uhryzl pravou ruku v zápěstí, než aby ho použil, a kdyby pokoj viděl Herkules, patrně by se vrátil za půl hodiny vyzbrojen pořádnou splavnou řekou. Byla to zkrátka odporná díra, jíž patrně také zůstane, dokud bude pod správou pana Svlada neboli "Dirka" Gentlyho, rozeného Cjelliho.
Konečně se Gently zavrtěl.
Pokrývky a prostěradla měl pečlivě přetažené přes hlavu, ale odkudsi zhruba v polovině délky postele se zpod lůžkovin zvolna vyplížila ruka, jejíž prsty s drobným poklepáváním zapátraly po čemsi na podlaze. Poučeny zkušeností hbitě obešly misku něčeho moc ošklivého, co tu zvětrávalo už od Mikuláše, a konečně narazily na poloprázdný balíček Gauloisek bez filtru a krabičku zápalek. Vytřásly pomuchlanou bílou tyčinku z balíčku, popadly ji spolu se zápalkami, načež si začaly provrtávat cestu prostěradly zmuchlanými v hlavách postele do chumlu, jako kouzelník šťouchající hůlkou do šátku, z něhož hodlá vyprodukovat hejno hrdliček.
Konečně byla cigareta zasazena do příslušného otvoru. Pak zapálena. Chvíli to vypadalo, že postel kouří mohutnými dýchavičnými šluky. Dlouze, hlučně a hrůzyplně zakašlala, až se konečně rozdýchala v pravidelnějším rytmu. Tak se Dirk Gently probral k vědomí.
Ležel a trpěl strašlivým pocitem úzkosti a viny, kvůli čemusi, co mu tížilo svědomí. Přál si na ten pocit zapomenout, což se mu ihned podařilo. Vypáčil se z postele a o pár minut později už dusal po schodech dolů.
Pošta na rohožce měla obvyklé složení: sprostý dopis, hrozící odejmutím karty American Express, jiný dopis s nabídkou karty American Express a pár účtů hysteričtějšího a nerealistického typu. Nechápal, proč mu je neustále posílají. Výdaje za poštovné znamenaly jen další vyhozené peníze. Zakroutil hlavou v údivu nad zlovolnou neschopností světa, zahodil poštu, vešel do kuchyně a obezřetně přistoupil k lednici.
Stála v rohu.
Kuchyně byla rozlehlá a halilo ji hluboké příšeří, které cvaknutím vypínače nezmizelo, jen zežloutlo. Dirk přičapl před lednicí a pečlivě zkoumal okraj dveří. Konečně nalezl, co hledal. Vlastně víc, než hledal.
U dolní hrany dveří, napnutý přes úzkou škvíru oddělující dveře od korpusu chladničky a vyplněnou šedou gumovou izolací, se skvěl lidský vlas. Držel tam přilepený zaschlou slinou. Tolik očekával. Sám ho tam před třemi dny přilepil a mezitím několikrát zkontroloval. Co však neočekával, byl nález druhého vlasu.

Znepokojeně se na podivný objev zamračil. Druhý vlas?
Připevněný přes škvíru ve dveřích stejným způsobem jako první, jenže u horního okraje dveří. Ale on ho tam nepřilepil.
Zevrubně si vlas prohlížel, zašel dokonce tak daleko, že otevřel staré okenice na kuchyňských oknech a vpustil dovnitř víc světla.
Denní světlo vrazilo dovnitř jako policejní jednotka a znechuceně vykřikovalo: "co zas má být tohle?!" po celé kuchyni, která by, stejně jako ložnice, způsobila člověku s estetickými sklony zdravotní potíže. Podobně jako většina místností v Dirkově domě byla velká, trochu strašidelná a zavalená nepořádkem. Jízlivě se vyšklíbala veškerým pokusům uklidit ji.
Ano, vyšklíbala se jim a pohrdlivě nad nimi mávala rukou stejně jako nad kupkou mrtvých a deprimovaných much, ležících na hromádce pod oknem na haldě starých krabic od pizzy.
Světlo odhalilo povahu druhého vlasu - byl u kořene šedý a nabarvený svítivou kovově oranžovou barvou. Dirk stiskl rty a hluboce se zamyslel. Nemusel se nijak zvlášť namáhat, aby přišel na to, komu vlas patří - do kuchyně pravidelně vstupovala jen jedna osoba, která vypadala, jako by její hlavu používali na odstraňování kysličníků různých kovů z průmyslových odpadů - ale musel důkladně zvážit důsledky zjištění, že právě ona přilepila vlas na dveře jeho lednice.
Znamenalo to, že tichý konflikt mezi ním a jeho uklízečkou eskaloval na novou a mnohem hrozivější úroveň. Podle Dirkova výpočtu tomu byly plné tři měsíce od doby, kdy byly dveře lednice otevřeny naposled, a obě strany se ve své zarputilosti pevně rozhodly, že nebudou první, kdo je otevře. Lednice už jen nestála v koutě kuchyně, ale doslova tam číhala. Dirk si naprosto přesně pamatoval den, kdy začala číhat. Stalo se to asi před týdnem, když se pokusil uskokem přimět Elen - tak se baba jmenovala, rýmovalo se to s "jsem z toho jelen", kterážto ironie ovšem Dirka už dávno netěšila - aby chladničku otevřela. Uskok byl ovšem hravé prohlédnut a málem se jako bumerang děsivě snesl na Dirkovu hlavu.
Uchýlil se k následující strategii: vydal se do místního minimarketu a nakoupil něco potravin. Nic problematického - trochu mléka, pár vajíček, slaninu, jeden či dva kartóny čokoládového krému a prostinkou osminku másla. To vše nevinně odložil na lednici, jako by chtěl říct: "Až budete mít chvilku, šoupněte ty věcičky dovnitř..."
Když se toho večera vrátil domů, srdce mu poskočilo, když viděl, že nákup už na lednici není. Zmizel! Nebyl jen odsunut či odložen někam na polici. Nikde nebylo nic vidět. Nejspíš konečně kapitulovala a uklidila ho. Do lednice. A určitě ji vymyla, když už ji jednou otevřela. Poprvé a naposledy mu srdce překypovalo vřelými city a vděčností k oné dámě. Už už se chystal triumfálně a s úlevou rozrazit dveře proklatého přístroje, když tu ho osmý smysl (při posledním sčítání zjistil, že jich má jedenáct) varoval, aby byl hodně opatrný a nejprve uvážil, kam mohla Elen vyhodit původní obsah lednice.
Bezejmenná pochybnost se ozvala v mysli, když nehlučně přikročil k odpadkovému koši pod dřezem. Zadržel dech, odklopil víko a nahlédl dovnitř.
A tam, mezi záhyby úplně nového černého igelitového pytle na odpadky, hnízdily jeho vajíčka, slanina, čokoládový krém a prostinká osminka másla. Dvě vymyté láhve od mléka stály úpravně vyrovnány na dřezu, v němž zřejmě skončil jejich obsah.
Všechno vyhodila.
Než aby otevřela dveře lednice, raději jídlo vyhodila. Zvolna se ohlédl na umouněný, přikrčený bílý monolit a právě v tom okamžiku si uvědomil bez nejmenší pochybnosti, že lednice začala doopravdy číhat.
Udělal si pořádně silné černé kafe a usedl. Lehce se třásl. Nedíval se přímo na dřez, ale bylo mu jasné, že musel podvědomě zaznamenat dvě čisté láhve, což poplašilo nějakou aktivní část jeho mysli.
Příštího dne si všechno pěkně vysvětlil. Začíná být zbytečně paranoidní. Nejspíš půjde o nějakou Eleninu nevinnou chybičku či nedopatření. Roztržitě asi dumala o tom, že její syn zase trpí bronchitidou, vzdorovitostí či homosexualitou, či co to vlastně bylo, co jí zpravidla zabránilo přijít, nebo, když už přišla, zanechat v domácnosti nějaké výraznější stopy. Je Italka a patrně si spletla čerstvé potraviny s odpadky.
Ale záležitostí s vlasem se všechno mění. Znamená to nade vši pochybnost, že ví přesně, co dělá. V žádném případě neotevře lednici dřív než on a on ji v žádném případě neotevře dřív než ona.
Vlasu, který tam připevnil, si zjevně nevšimla, protože jinak by nejúčinnějším prostředkem bylo prostě ho strhnout a lstivě předstírat, že lednici otevřela. Možná že by teď mohl odstranit její vlas v naději, že ji nachytá na stejný trik. Ale jak tam tak seděl, bylo mu jasné, že takhle jednoduše to nepůjde, že jsou beznadějně zakleti v zužující se spirále neotvírání přístroje, a ta je oba neodvratně zavede do šílenství či zkázy.
Uvažoval, jestli by bylo možné najmout si někoho, kdo by lednici otevřel.
Ne. Nemůže si dovolit někoho si najmout. Nemůže si dokonce ani dovolit zaplatit Eleně za poslední tři týdny. Jediný důvod, proč jí nedal výpověď byl, že když někoho vyhodíte, znamená to okamžitě mu zaplatit, a to si právě nemohl dovolit. Sekretářka ho konečně z vlastního popudu opustila a odešla dělat cosi ohavného v turistickém průmyslu. Dirk se pokoušel zesměšňovat skutečnost, že dává přednost monotónnosti stálého příjmu před-
"Pravidelnosti stálého příjmu," opravila ho klidně.
-před uspokojením z práce.
"Před čím?" uklouzlo jí málem, ale v tom si uvědomila, že když to řekne, bude muset vyslechnout jeho odpověď, což ji zcela určitě rozzuří natolik, že se s ním začne hádat. Poprvé ji napadlo, že jediný způsob, jak uniknout, je nenechat se zatahovat do nesmyslných hádek. Když teď prostě neodpoví, bude volná a může odejít. Zkusila to. Pocítila náhlý závan svobody. Odešla. O týden později se ve stejném rozpoložení provdala za stevarda jménem Smith.
Dirk nakopl její psací stůl, až se převrátil, a pak ho musel zase zvednout, když se dívka nevrátila.
V detektivní kanceláři bylo v poslední době živo jako na prosektuře. Vypadalo to, že nikdo nemá chuť po něčem pátrat.
Aby se vůbec uživil, začal každý čtvrtek večer praktikovat v ženském převleku chiromantii, ale neměl z toho zrovna dobrý pocit. Dalo by se to možná vydržet - na to hrozné, nejhlubší ponížení si z různých důvodů už zvykl, a navíc mu

malý stan v zahradě za hospodou zaručoval naprostou anonymitu - dalo by se to zkrátka vydržet, jen kdyby mu to nešlo tak příšerně, nesnesitelně dobře. Vždycky ho zaléval pot sebeznechucení. Vyzkoušel už všechny prostředky, jak švindlovat, podvádět, jak odvádět práci záměrně a cynicky špatně, ale ať zkoušel, co zkoušel, nikdy to nevyšlo a nakonec měl vždycky bez výjimky pravdu.
Nejhorší chvíli zažil díky jedné nebohé ženě z Oxfordshiru, která ho jednoho večera navštívila. Jelikož byl v poněkud rozverné náladě, doporučil jí, aby si dávala pozor na manžela, který soudě podle její čáry manželství je poněkud přelétavý. Vyšlo najevo, že manžel je vojenský pilot a že se před pouhými čtrnácti dny ztratil i s letadlem při cvičení nad Severním mořem.
To Dirka vyvedlo z míry. Snažil se ji nesmyslně uklidňovat. Je si jist, pravil, že až se čas naplní, manžel se jí navrátí a všechno bude zase v pořádku a všechno možné se bude dařit atakdále. Dotyčná žena namítla, že jí to nepřipadá příliš pravděpodobné vzhledem k tomu, že světový rekord přežití v Severním moři činí méně než hodinu, a protože manžel je už dva týdny zcela nezvěstný, musela by mít hodně bujnou fantazii, aby si mohla představit, že je cokoliv jiného než dočista mrtvý, a že se snaží zvyknout si na tu myšlenku, děkuju pěkně. To vše pronesla dosti sarkasticky.
V tu chvíli se Dirk přestal ovládat a začal blábolit. Řekl že linie na jejích rukou hovoří jasnou řečí, že značná suma peněz, která ji očekává, jí sice nemůže nahradit ztrátu jejího draze milovaného manžela, ale že by ji mělo utěšit alespoň pomyšlení, že je tam kdesi v tom velkém kdovíčem na nebesích, že se vznáší na nejberánkovatějším obláčku a moc mu to s párem nových křídel sluší. Dirka osobně moc mrzí, že tak strašně kecá, ale že ho trochu zaskočila. Nechtěla by si dát čaj, vodku nebo polévku?
Žena se jala protestovat. Zatoulala se prý do stanu čirou náhodou, když hledala toalety, a co že mají znamenat ty řeči o penězích?
"Naprostý nesmysl," vysvětloval Dirk. Musel neustále hovořit falsetem, což mu činilo značné potíže. "Všechno od začátku do konce jsem si vymyslela," přiznával. "Prosím přijměte mou nejhlubší omluvu, že jsem se tak nešetrně dotkla vašeho žalu a dovolte mi, abych vás doprovodila, nebo, ehm, spíše nasměrovala k tomu, co můžu jen vzhledem k okolnostem nazývat toaletami, totiž ven ze stanu a doleva."
Příhoda Dirka zkrušila, ale skutečná hrůza přišla teprve o několik dní později, když zjistil, že se nešťastná žena hned druhého dne dozvěděla, že vyhrála dvě stě padesát tisíc liber ve státní loterii. Té noci strávil několik hodin na střeše, kde stál a hrozil pěstí temným nebesům a vykřikoval: "Nech toho!", dokud nějaký soused nezavolal policii, že nemůže spát. Policie se přiřítila v autě s ječící sirénou, čímž probudila zbytek čtvrti.
Teď, dnešního rána, sedí Dirk v kuchyni a sklíčeně hledí na lednici. Záležitost s ledničkou z něj hned v prvních taktech vyrazila veškerou tvrdohlavost a elán, na něž obvykle spoléhal, že ho provedou dnem. Jeho vůle jako by uvízla v neblahé chladnici, uvězněna jediným vlasem.
Potřebuje klienta, pomyslel si. Panebože, prosím tě, modlil se v duchu, pokud nějaký bůh existuje, nejlépe jakýkoliv, pošli mi klienta. Úplně prostinkého klienta, čím prostšího, tím lépe. Bohatého a důvěřivého. Někoho jako ten chlápek včera. Zabubnoval prsty do stolu.
Problém spočíval v tom, že čím důvěřivější klient, tím hůř se cítilo Dirkovo lepší já, které se neustále stavělo na zadní a v nejnevhodnějších okamžicích ho uvádělo do trapných rozpaků. Dirk mu často vyhrožoval, že jím praští o zem a klekne mu na průdušnici, jenže lepší já na něj obvykle vyzrálo v převleku za vinu a sebeznechucení, protože tak ho mohlo rovnou vyhodit z ringu.
Bohatého a důvěřivého. Jen aby mohl zaplatit některé, nebo třeba jen jeden z význačnějších a skandálnějších účtů.
Zapálil si cigaretu. Kouř se v ranním světle vinul vzhůru a lepil se na strop.
Jako ten chlápek včera...
Zarazil se.
Ten chlápek včera...
Svět zatajil dech.
Zvolna a tiše mu docházelo, že někde, něco, je děs. Něco je strašně v nepořádku.
Ve vzduchu nad ním tiše visel průšvih a čekal, až si ho všimne. Kolena se mu roztřásla.
Potřebuje klienta, myslel si před chvílí. Myslel si to prostě ze zvyku. Touhle dobou po ránu si to vždycky myslí. Jenže zapomněl, že už klienta má.
Zběsile pohlédl na hodinky. Skoro půl dvanácté. Zatřepal hlavou ve snaze zbavit se tichého zvonění mezi ušima, načež podnikl hysterický výpad pro klobouk a těžký kožený kabát, visící za dveřmi.
Za patnáct vteřin už byl z domu, s pětihodinovým zpožděním, ale vykračoval svižně.

KAPITOLA 4

O minutu či dvě později se zastavil, aby promyslel správnou strategii. Po všech stránkách lepší než dorazit o pět hodin pozdě a celý rozpačitý bude rozhodně dorazit pozdě o pět hodin a pár minut navíc, ale triumfálně zvládat situaci.
"Modlím se k Bohu, abych nepřišel příliš brzy!" To by byl dobrý úvod, až se vhrne dovnitř, ale vyžaduje to stejně dobré pokračování, jenže on si nebyl ani trochu jist, co by mělo následovat.
Možná že by ušetřil čas, kdyby se vrátil pro auto, ale je to vlastně jen kousek a on má neuvěřitelně silný sklon zabloudit, když jede autem. Příčina tkvěla hlavně v jeho metodě "zenové" navigace, podle níž je nejlepší sledovat prostě kterékoli vozidlo, které vypadá, že ví, kam jede. Výsledek byl častěji překvapivý než úspěšný, ale Dirkovi přesto připadalo, že stojí za to, protože v několika případech tento systém přinesl obojí.
Navíc si nebyl jist, jestli je auto pojízdné. Byl to postarší jaguár vyrobený v onom zvláštním období historie firmy, kdy vyráběla vozy, které musely zastavovat častěji kvůli opravám než kvůli benzínu, a mnohdy potřebovaly mezi jednotlivými vyjížďkami několik měsíců odpočívat. Co ale věděl naprosto jistě, byla skutečnost, že v nádrži není žádný

benzín a že nemá hotové peníze ani hodnotný plastik, které by mu umožnily pohonné hmoty doplnit.
Raději opustil tento směr úvah jako zcela neplodný.
Zastavil se, aby si koupil noviny a znovu o všem přemítal. Hodiny v obchůdku ukazovaly půl dvanácté a pět minut.
Hergot, hergot, hergot. Pohrával si s myšlenkou vykašlat se na celý případ. Prostě jít pryč a zapomenout na všechno.
Jít na oběd. Stejně je ta věc plná problémů. Nebo spíš plná jednoho specifického problému, totiž jak si zachovat tvář.
Celá ta záležitost je naprostý a totální nesmysl. Dotyčný klient je zjevně praštěný a Dirk by případ nikdy nevzal, kdyby nebylo jedné důležité věci.
Tři sta liber denně plus výdaje.
Klient s tím beze všeho souhlasil. A když Dirk začal svou obvyklou řeč o tom, že jeho metody založené na základní propojenosti všech věcí často vedou k výdajům, které by se neskolenému oku mohly jevit jako poněkud okrajové vzhledem k tématu, ten člověk nad tím pouze mávl rukou jako nad nepodstatnou maličkostí. Takový postoj se Dirkovi u klientů líbil.
Jediné, na čem záhadný klient v záchvatu téměř nadlidské rozumnosti trval, bylo, že Dirk musí, prostě absolutně a bezvýhradně musí být na místě, připravený, práce schopný a při smyslech, bez selhání, bez sebemenšího náznaku selhání, v půl sedmé. Absolutně.
Bude muset zjistit, jaký k tomu měl důvod. Půl sedmé je absurdní hodina a klient to nemohl myslet vážně. Pravé poledne, to měl určitě na mysli, a jestli chce kvůli takové maličkosti dělat zle, Dirkovi nezbyde než citovat některé významné statistiky. Před obědem se nevraždí. Vůbec. Lidi na to prostě nemají. Člověk potřebuje vydatný oběd, aby se mu zvedla hladina krevního cukru i krvežíznivosti. Čísla to dokazují.
Jestlipak pan Anstey ví (tak se jmenoval ten divný, nakvašený člověk kolem pětatřicítky s vyjevenýma očima, úzkou žlutou kravatou a ohromným domem na Lupton Road. Dirkovi se vlastně moc nelíbil, připadalo mu, že se tváří, jako by se pokoušel spolknout rybu), jestlipak ví, že 67 procent všech známých vrahů, kteří se v tomto ohledu vyjádřili, si nejraději dává k obědu játra na slanině? A že dalších 22 procent váhá mezi birjani z garnátů a omeletou? Tím se naráz zbavujeme 89 procent hrozby, a když odečtete ještě pojídače salátů a žmoulaly chlebíčků se šunkou a krocaním masem a začnete se zabývat počtem lidí, kteří by se do něčeho takového pustili bez jakéhokoliv oběda, pak už se pohybujete v hájemství zanedbatelných čísel, hraničícím s čirou fantazií.
Teprve kolem půl třetí, ale spíš až kolem třetí si musíte začít dávat pozor. Doopravdy. I když máte dobrý den. I když vám nevyhrožují zabitím záhadní obrovití chlapi se zelenýma očima, když mine hodina oběda, musíte hlídat lidi jako jestřáb. Skutečně nebezpečná doba nastane někdy po čtvrté, když se ulice začnou plnit loupeživými tlupami nakladatelů a literárních agentů, rozběsněných fetucinem a kirem a hlasitě se dožadujících taxíků. To jsou chvíle zkoušek lidské duše.
Půl sedmé ráno? Na to zapomeňte. Jako Dirk.
S obnovenou odvahou vykročil z prodejny do štiplavého vzduchu venku a odcházel.
"Očekávám, že budete chtít zaplatit za noviny, že pane Dirku?" hlásil se majitel obchodu, pokojně klusající za ním.
"Ale ale, Batesi," odvětil Dirk zvysoka, "vy a vaše očekávání. Pořád očekáváte to či ono. Musím vám doporučit, abyste zaujal vyrovnaný životní postoj. Život obtěžkaný samým očekáváním je těžký. Jeho plody jsou žal a zklamání. Naučte se být zajedno s radostí okamžiku."
"Myslím, že tyhle stojí dvacet pencí, pane," opáčil Bates vyrovnaně.
"Povím vám, co udělám, že jste to vy, Batesi. Máte s sebou pero? Propisovačka postačí."
Bates vytáhl pero z náprsní kapsy a podal je Dirkovi, který utrhl růžek novin s natištěnou cenou a načmáral nad ni "dlužím vám". Útržek podal Batesovi.
"Mám to uložit k ostatním, pane?"
"Uložte to tam, kde vám to způsobí největší radost, milý Batesi, nikam jinam nechci, abyste to ukládal. Pro tuto chvíli však sbohem, dobrý muži, sbohem."
"Očekávám také, že mi budete chtít vrátit pero, pane Dirku."
"Až nastane příhodná chvíle pro takovou transakci, můj milý Batesi, můžete se spolehnout," odpověděl Dirk. "V této chvíli je vaše pero povoláno k vyšším cílům. Radost, Batesi, velká radost. Pusťte to prosím, Batesi."
Ještě jedno váhavé škubnutí a mužík pokrčil rameny a odťapkal ke svému obchodu.
"Očekávám, že vás zase uvidím, pane Dirku," zavolal přes rameno bez valného nadšení.
Dirk naznačil mužíkovým vzdalujícím se zádům blahosklonnou úklonu a spěchal dál. V chůzi rozevřel noviny na stránce s horoskopy.
"Doslova vše, co dnes rozhodnete, dopadne špatně," pravilo se tam bez obalu. Dirk zavrčel a sklapl noviny. Ani na vteřinu nezastával názor, že by nějaké obrovské rotující kusy skály vzdálené tisíce světelných let věděly o vašem dni něco, co vy sami nevíte. Velký Zaganza je čistě náhodou Dirkův starý kamarád, který ví, kdy má Dirk narozeniny, a vždycky napíše svůj sloupek tak, aby ho rozčilil. Od té doby, co převzal rubriku horoskopů, klesl náklad skoro o dvanáctinu, a jen Dirk a Velký Zaganza věděli proč.
Spěchal dál a přitom listoval zbytkem novin. Nic zajímavého, jako obvykle. Spousta žvástů o pátrání po Janice Smithové, nezvěstné pracovnici aerolinií z letiště Heathrow, a jak prý mohla tak z ničeho nic zmizet. Otiskli její poslední fotografii, jak sedí na houpačce s culíky ve věku šesti let. Citovali také jejího otce, jistého pana Jima Pearcea, který pravil, že si je docela podobná, ale že v poslední době dost vyrostla a obvykle není tak rozostřená. Dirk netrpělivě vsunul noviny pod paži a rázoval dál, obíraje se v myšlenkách daleko zajímavějším tématem.
Třista liber denně. Plus výdaje.
Uvažoval, jak dlouho může očekávat, že se mu podaří udržet Ansteye v bludu, že se ho chystá zamordovat dvoumetrové stvoření s obrovskýma zelenýma očima a rohy, celé obrostlé chlupy, které má ve zvyku mávat na něj různými věcmi: smlouvou sepsanou v nesrozumitelné řeči a podepsanou cákancem krve, případně jakousi kosou.

Dalším znakem podivného stvoření je to, že ho nemůže vidět nikdo jiný než klient sám, což pan Anstey hodnotí jako optický klam.
Tři dny? Čtyři? Dirk nepředpokládal, že by se mu podařilo zvládnout celý týden a přitom zachovat ledovou tvář, ale uvažoval už zhruba o něčem jako tisícovce za všechnu svou námahu. A na seznam okrajových, leč pojednatelných výdajů připojí novou lednici. To je nápad. Vyhodit starou lednici, to je určitě součástí propojenosti všech věcí.
Začal si pohvizdovat při pomyšlení, že si prostě někoho zjedná, aby řečenou obludu odvezl na vozíku, zahnul do Lupton Road a užasl nad spoustou policejních aut. A nad sanitkou. Nelíbilo se mu, že tam jsou. Neměl z toho dobrý pocit. Nezapadalo to dost dobře do jeho vizí o nové lednici.

KAPITOLA 5
Dirk znal Lupton Road. Byla to široká, stromy lemovaná záležitost, s rozlehlými viktoriánskými terasami, které se masivně tyčily a neměly rády policejní auta. Totiž neměly je rády, pokud se tato dostavila ve větším počtu a s blikajícími světly. Obyvatelé Lupton Road rádi viděli pěkné, načinčané, jednotlivé policejní auto, jak vesele a zdatně hlídkuje v ulici - udržovalo to majetek rovněž ve veselé a zdatné náladě. Zato v okamžiku, kdy světla začala modře blikat, až z toho bělely kotníky, vrhala svou bledost nejen na gotizující cihly, ale i na samotné hodnoty, které představovaly.
Úzkostné tváře vykukovaly za sklem sousedních oken, ozářené modrým stroboskopem.
Byla tu celkem tři policejní auta postavená šikmo přes ulici způsobem, který přesahoval pouhé parkování. Vysílala světu mohutný signál, že zákon je zde a přebírá velení a že každý, kdo má v Lupton Road na práci nějaké normální, dobré a veselé věci, může prostě odprejsknout.
Dirk spěchal ulicí a pod těžkým koženým kabátem ho štípal pot. Náhle se před ním vynořil strážník s rozpřaženýma rukama, hrající si na zátaras, Dirk ho však smetl stranou rozmáchlým pohybem doprovázeným přívalem slov, na něž strážník nedokázal jen tak spatra najít vhodnou odpověď.
U dveří ho zastavil další policista a Dirk se právě chystal zamávat na něj propadlou platební kartou obchodního domu Marks and Spencer s hbitým švihem zápěstí, nacvičovaným celé hodiny před zrcadlem za dlouhých večerů, kdy neměl do čeho píchnout, když vtom strážce zákona řekl: "Poslyšte, nejmenujete se náhodou Gently?"
Dirk na něj ostražitě zamrkal. Vyloudil mírné zachrochtnutí, které se podle okolností dalo vykládat jako ano či ne.
"Poniváč šéf se po vás shání."
"Opravdu?" podivil se Dirk.
"Poznal jsem vás podle jeho popisu," vysvětloval policista, prohlížel si ho od hlavy k patě a trochu se při tom uculoval. "Vyslovoval totiž vaše jméno způsobem, kterej by někomu mohl připadat krajně urážlivej," pokračoval dále konstábl. "Dokonce pro vás poslal Boba Pátrače s autem. Podle toho, že vypadáte docela dobře, bych řek, že vás nenašel. Spousta lidí hledaná Bobem Pátračem se dostaví v dost chatrným stavu. Jen tak tak, že jsou s to pomoct nám s vyšetřováním, a to je tak všechno. Snad byste měl jít dovnitř. Raději vy než já," dodal potichu.
Dirk vrhl rychlý pohled na dům. Okenice z loupané borovice kryly všechna okna. Přestože ve všech ostatních ohledech se budova zdála skvěle udržovaná a pečlivě obhospodařovaná, takže působila nápadně čistě a blahobytně, zavřené okenice vyvolávaly dojem náhlého zpustošení.
Zvláštní bylo, že ze suterénu zněla hudba, nebo spíš jen jediný útržek těžce rytmizované melodie, opakovaný stále dokola. Znělo to, jako by jehla uvízla v drážce gramofonové desky, a Dirk uvažoval, proč to nikdo nevypnul nebo alespoň neposunul jehlu, aby deska hrála dál. Píseň mu připadala neurčitě povědomá a Dirk soudil, že ji nejspíš v poslední době slyšel v rádiu, ale zařadit ji nedokázal. Zlomek textu zněl asi takto:
"Neber ji, neber ji, neber j-
Neber ji, neber ji, neber j-
Neber ji, neber ji, neber j-" atakdále.
"Nejspíš budete chtět jít dolů do suterénu," ozval se policista netečně, jako by to byla poslední věc, kterou by člověk, který to má v hlavě v pořádku, chtěl udělat.
Dirk mu odměřeně pokývl a spěchal po schodech k hlavním dveřím, které zůstaly mírně pootevřené. Zatřepal hlavou a napnul ramena ve snaze přimět mozek, aby přestal vibrovat.
Vešel dovnitř.
Hala vypovídala o blahobytu naroubovaném na vkus původně zformovaný studentským způsobem života. Podlaha z holých, tlustě nalakovaných prken, bílé zdi ověšené řeckými, ale drahými koberci. Dirk by byl ochoten se vsadit (ale zaplatit v případě prohry patrně ne), že důkladná prohlídka domu by kromě kdovíjakých dalších temných tajemství odhalila také pět set akcií společnosti British Telecom a sbírku Dylanových alb až po Krev na cestě.
Stál tu další policista. Vypadal strašně mladě, zlehka se opíral o zeď a helmu držel na břiše. Tvář měl bledou a lesklou. Pohlédl na Dirka prázdným pohledem a mírně pokývl směrem ke schodům dolů.
Zdola zaznívala monotónně se opakující melodie:
"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-"
Dirk se třásl zuřivostí, která se potácela jeho nitrem a hledala něco, co by mohla praštit nebo zaškrtit. Přál si, aby mohl vehementně popřít, že tohle všecko je jeho vina, ale dokud se to někdo nepokusí tvrdit, nemá šanci.
Jak dlouho jste tady?" zeptal se odměřeně.
Mladičký policista se musel nejdřív sebrat, aby mohl odpovědět.
"Přijeli jsme před půl hodinou," odpověděl zastřeným hlasem. "Strašný dopoledne. Samej fofr."
"Mě to budete vykládat," opáčil Dirk naprosto nesmyslně. Pustil se po schodech dolů.

"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-"
Dole narazil na úzkou chodbu. Největší dveře, které tu viděl, byly téměř rozštípané a visely z pantů. Vedly do dvou prostorných, vzájemně propojených pokojů. Dirk chtěl vejít, když vtom se ze dveří vynořila mohutná postava a zahradila mu cestu.
"Štve mě, že jsi do tohohle případu zamíchanej," pravila. "Děsně mě to štve. Řekni mi, co s tím máš společnýho, abych věděl přesně, co mě štve."
Dirk užasle zíral na hubenou úhlednou tvář.
"Gilks?"
"Nestůj tady a netvař se jako zaražený, jak se to vlastně jmenuje, ty zvířata, co nejsou tuleni? Mnohem horší než tuleni. Veliký odulý potvory. Moroni. Nestůj tady a netvař se jako zaraženej moroň. Proč ten..." Gilks ukázal palcem do místnosti za sebou, "proč ten... člověk tam vevnitř má napsaný tvoje jméno a telefon na obálce plný peněz?"
"Jak t..." začal Dirk. "Jak to, smím-li se ptát, že jste tady Gilksi? Co děláte tak daleko od rodných močálů ve Fens? Udivuje mě, že vám to tu připadá dost vlhké a zatuchlé."
"Třista liber," vedl dál svou Gilks. "Proč?"
"Snad mi dovolíte promluvit se svým klientem," nedal se Dirk.
"Tvůj klient, ha?" odsekl Gilks ponuře. "Tak jo. Dobře. Jen si s ním promluv. Rád bych slyšel, co řekneš." Prkenně ustoupil a mávnutím pokynul Dirkovi, aby vstoupil.
Dirk soustředil myšlenky a vešel do místnosti ve stavu ovládané vyrovnanosti, která mu vydržela asi tak vteřinu. Větší část jeho klienta klidně seděla v pohodlném křesle před hi-fi aparaturou. Křeslo zaujímalo optimální pozici pro poslech - asi v dvojnásobné vzdálenosti od reproduktorů než činí spojnice mezi nimi, což se obecně považuje za ideální pro akustický stereo obraz.
Vypadal vcelku nenuceně a uvolněně, nohy zkřížené a na stolku před sebou nedopitý šálek kávy. Děsivé však bylo, že jeho hlava spočívala pěkně uprostřed gramofonové desky, která se točila na talíři hi-fi přístroje, přičemž rameno přenosky neustále naráželo do krku a opět se vracelo do téže drážky. Zdálo se, že rotující hlava vysílá k Dirkovi v intervalu asi 1,8 vteřiny vyčítavé pohledy, jako by chtěla říci: "Vidíš, co se stane, když nepřijdeš včas, jak jsem tě žádal." Pak se zase otočila ke zdi a zase dokola, tváří k němu, s novou výčitkou.
"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-"
Pokoj se s Dirkem mírně zhoupl, takže se musel opřít rukou o zeď, aby houpání zastavil.
"Měl jsi svému klientovi poskytnout nějakou zvláštní službu?" oslovil ho velmi tiše zezadu Gilks.
"Ale jen takovou maličkost," odpověděl Dirk chabě. "To s tímhle nemá vůbec nic společného. Ne, o něčem takovém, ehm, se vůbec nezmiňoval. Podívejte se, vidím, že máte co na práci, myslím, že bych měl sebrat svůj honorář a jít. Říkáte, že mi to tady někde nechal?"
To řka, usedl ztěžka na křesílko z ohýbaného dřeva, které se pod ním zhroutilo.
Gilks ho namáhavě zvedl zase na nohy a opřel ho o zeď. Vyšel ven a vzápětí se vrátil se džbánem vody a sklenicí na podnose. Nalil trochu vody do sklenice, donesl ji Dirkovi a vychrstl ji na něj.
"Lepší?"
"Ne," vybleptl Dirk, "nemůžete aspoň vypnout tu desku?"
"To je věc právního postupu. Nemůžu s ničím hnout, dokud nepřijdou naši chytří hoši od soudu. Možná že už jdou. Běž chvíli ven na vzduch. Připoutej se k zábradlí a dej si trochu přes hubu, já na tebe nemám čas. A snaž se nevypadat tak zeleně, buď tak laskav. Nesluší ti to."
"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-"
Gilks se otočil, zatvářil se unaveně a mrzutě a už už chtěl vyjít ven a vydat se naproti nově příchozím, jejichž hlasy sem doléhaly z přízemí, ale náhle se zarazil a chvíli pozoroval hlavu trpělivě se otáčející na talíři.
"Víš, sebevraždy těchhle chytráků, co se rádi vytahujou, mi fakticky lezou na nervy," promluvil konečně. "Dělají to, jen aby člověka otrávili."
"Sebevražda?" vyjekl Dirk.
Gilks se rozhlédl kolem.
"Okna chráněná centimetrovými železnými pruty," vypočítával. "Dveře zamčené zevnitř a klíč v zámku. Navíc zabarikádované nábytkem. Francouzská okna do patia zavřená na závoru. Žádné stopy po tunelu. Pokud to byla vražda, potom vrah musel cestou ven hodně šikovně zasklít okna. Až na to, že kyt je starý a je na něm starý nátěr. Ne, z téhle místnosti nikdo neodešel a nikdo se do ní nevlámal, kromě nás, a my jsme to neudělali, to vím dost jistě. Nemám čas se s tím párat. Evidentní sebevražda, vymyšlená aby to bylo složitý. Skoro bych zatkl zesnulýho, že krade policii čas. Víš ty co," mrkl na hodinky, "dám ti deset minut. Když přijdeš na přijatelný vysvětlení, jak to udělal, který bych mohl dát do hlášení, dovolím ti, abys sis ponechal doličný předmět v obálce mínus dvacet procent jako náhradu za emoční vypětí způsobené tím, že jsem ti nedal přes držku."
Dirk uvažoval, má-li se zmínit o návštěvách podivného agresivního zelenookého obra oděného kožešinami, který se z ničeho nic zjevoval a hulákal cosi o smlouvách a závazcích a mával metrovou kosou s blyštícím se ostřím, jak o tom referoval jeho klient, ale po důkladném zvážení usoudil, že ne.
"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-"
Konečně na sebe dostal dopal. Nebyl schopen mít na sebe vztek kvůli smrti klienta, protože to bylo příliš obrovské a

hrůzné břemeno. Ale teď, když ho Gilks ponížil, a on je příliš roztřesený a rozrušený, než aby se bránil, se na sebe konečně může rozzuřit.
Prudce se odvrátil od svého mučitele a vyšel ven do patia, aby mohl být o samotě se svou zuřivostí.
Patio byl malý dlážděný prostor za domem obrácený k západu, silně postrádající světlo, jehož přístupu bránila zadní stěna domu a další vysoká zeď sousední průmyslové budovy. Uprostřed stály, z kdovíjakého důvodu, sluneční hodiny. Pokud by na ně dopadalo nějaké světlo, uhodli byste, že je skoro poledne greenwichského středního času. Jinak na hodinách hřadovali ptáci. V květináčích tu také mrzoutilo pár rostlin.
Dirk si zapíchl do úst cigaretu a zuřivě opálil větší část druhého konce.
"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-" ozývalo se stále vyčítavě z domu.
Úhledné zdi oddělovaly patio po obou stranách od sousedních zahrad. Zahrada vlevo byla asi stejně velká, zahrada vpravo byla o něco rozlehlejší díky skutečnosti, že průmyslová budova končila v jedné rovině se zahradní zdí. Všechno vypadalo velmi úpravně. Nic velkolepého, nic okázalého, jen pocit, že všechno je v pořádku a že udržovat dům není žádný zvláštní problém. Zvlášť dům vpravo vypadal, jako by měl cihly nedávno nově zaspárované a okna čerstvě přeleštěná.
Dirk si lokl mohutný hlt vzduchu a chvíli stál a zíral na to, co bylo vidět z nebe, šedivého a zamženého. Při dolním okraji mraků kroužil jediný bod. Dirk ho chvíli pozoroval, vděčný, že může soustředit myšlenky na něco jiného než na horory v pokoji, který právě opustil. Mlhavě si uvědomoval, že do místnosti přicházejí lidé a opět z ní odcházejí, že se tam cosi měří pásmem, fotografuje a že se konají přípravy k odstranění uříznuté hlavy.
"Neber ji, neber ji, neber j-
neber ji, neber ji, neber j-
neb-"
Konečně to někdo vzal, trýznivá repetice zmlkla a poledním vzduchem se teď pokojně nesl zvuk vzdálené televize.
Dirk to však jen stěží dokázal vnímat. Mnohem ostřeji si uvědomoval, že schytává sérii mohutných facek, z nichž mu jde hlava kolem, protože jsou to útoky špatného svědomí. Nebyla to jen obvyklá hladina pocitu viny vyplývajícího z faktu, že člověk dokázal vydržet ve dvacátém století tak dlouho naživu. S tím se Dirk obvykle uměl docela zdatně vypořádat. Byl to doopravdy drtivý pocit, že "speciálně tahle strašná věc je speciálně moje strašná vina". Žádné normální mentální úhyby ho nemohly uchránit před pohyby obrovitého kyvadla. Bum, udělalo znova, fiijůů bum, a znovu a znovu, bum bum bum.
Pokoušel se vybavit si některé detaily, které mu (bum) jeho zesnulý klient (bum bum) sdělil (bum), ale bylo to (bum) zhola nemožné (bum), vzhledem k neustálému bušení (bum). Ten člověk říkal (bum), že (Dirk se zhluboka nadechl) (bum) je pronásledován (bum) ohromnou, chlupatou, zelenookou příšerou vyzbrojenou kosou (bum).
Bum!
Dirk se tomu potají pro sebe usmál.
Prásk bum, prásk bum, prásk bum!
A pomyslel si: "Naivka!"
Prásk, prásk, prásk, prásk, bum!
Kosa (bum) a smlouva (bum).
Nevěděl, ani neměl nejmenší tušení, čeho se smlouva týkala.
"Ovšem," pomyslel si Dirk (bum).
Měl neurčitý pocit, že měla něco společného s nějakou bramborou. Souviselo to s poněkud zamotaným příběhem (prásk, prásk, prásk).
V tomto bodě Dirk vážně přikývl (bum) a udělal si uklidňující fajfku do bloku, který měl na stole (bum) výslovné pro ten účel, aby si do něj mohl dělat uklidňující fajfky (bum, bum, bum). V tu chvíli byl na sebe pyšný, že se mu podařilo vyvolat dojem, že si udělal fajfku v malé kolonce nazvané "brambory".
Bum bum, bum, bum!
Anstey slíbil, že záležitost s bramborami podrobně vysvětlí, až za ním Dirk přijde služebně.
A on slíbil (bum), zlehka (bum), jakoby nic (bum), s povzneseným mávnutím ruky (bum, bum, bum), že se dostaví ráno v šest třicet, protože smlouva (bum) vyprší v sedm hodin.
Vzpomíná si, že si udělal další fajfku v pomyslné škatulce "smlouva na brambory vyprší v 7.00" (Pr...)
Tohle bušení už nedokáže dál snášet. Nemůže přece za to, co se stalo. Vlastně může. Ovšemže může. Ano. V podstatě je to jeho vina (bum). Problém spočíval v tom, že si nemohl současně vyčítat, co se stalo, a zároveň o tom s jasnou hlavou přemýšlet, což bude nucen. Bude muset tuhle příšernou záležitost (bum) vyhrabat i s kořeny, a aby byl schopen tak učinit, musí se nějak zbavit (bum) toho bušení.
Zaplavila ho mohutná vlna vzteku, když přemítal o nepříjemné situaci, v níž se octl, a o zamotané spleti problémů svého života. Tohle úpravné patio se mu hnusí. Hnusí se mu ty blbé sluneční hodiny, úhledně natřená okna, odporně spořádané střechy. Rád by svou vinu svalil na dokonalé nátěry, na nechutně čistou dlažbu patia, na odporný hnus krásně zaspárovaných cihel.
"Promiňte..."
"Cože?" Prudce se otočil. Vpád tichého zdvořilého hlasu do jeho soukromého běsnění ho vyvedl z míry.
"Máte něco společného s...?" Žena naznačila veškerou nepříjemnost, suterénnost a hrůznou policejnost dění vedle drobným plavným pohybem zápěstí. Zdobil je červený náramek sladěný s obrubou brýlí. Dáma vykukovala přes zahradní zeď domu po pravé straně s výrazem mírně úzkostného znechucení.
Dirk na ni beze slov nasupeně civěl. Vypadala elegantně a asi tak na čtyřicet a cosi v jejím vzhledu neklamně

prozrazovalo, že má co do činění s reklamou.
Utrápeně vzdychla.
"Vím, že je to asi všechno strašné a vůbec," promluvila znovu, "ale myslíte, že to bude trvat dlouho? Zavolali jsme policii jen proto, že jsme z té zaseknuté desky už lezli po zdi. Je to všechno trochu..."
Snažila se na něj mlčky zapůsobit a Dirk se rozhodl, že by to všechno mohla být její vina. Pokud jde o něj, klidně na ni svalí vinu, než si všechno důkladně promyslí. Ostatně si to zaslouží, i kdyby jen za to, že nosí takový náramek.
Bez jediného slova se k ní otočil zády a odkráčel se svou zuřivostí zpět do domu, kde rychle zatuhla do něčeho tvrdého a účinného.
"Gilksi!" zavolal. "Vaše teorie přechytřelé sebevraždy se mi líbí. Připadá mi, že to bude ono. A myslím, že vím, jak to ten pacholek mazaná dokázal. Doneste mi pero a papír."
Suverénně usedl k venkovskému stolu z třešňového dřeva, který zaujímal střed zadního pokoje, a hbitě naskicoval scénář událostí v němž hrálo roli množství domácího či kuchyňského nářadí, rozhoupaný, zatížený lustr a přesné načasování, přičemž vše bylo založeno na veledůležitém faktu, že gramofon je japonské provenience.
"S tímhle by měli vaši hoši od soudu být spokojeni," obrátil se energicky k Gilksovi. Hoši od soudu se mrkli na Dirkovu práci, zauvažovali o hlavních bodech a řešení se jim zalíbilo. Bylo jednoduché, nepravděpodobné, přesně takové, jaké kápne do noty koronerovi, který rád jezdí na dovolenou do Marbelly stejně jako oni.
"Pokud ovšem nedáte přednost teorii, že zesnulý uzavřel jakousi ďábelskou smlouvu s nadpřirozenou mocností, která teď vymáhala její splacení," poznamenal nenuceně.
Hoši od soudu se podívali jeden na druhého a zavrtěli hlavami. Bylo na nich dost znát, že dopoledne pokročilo a že podobné řeči jen vnášejí zbytečné komplikace do případu, který by jinak mohli mít do oběda úspěšně z krku.
Dirk tedy spokojeně pokrčil rameny, odpočítal z předmětu doličného svůj podíl a se závěrečným pokývnutím policejnímu sboru se vydal po schodech vzhůru.
Když došel do haly, náhle mu došlo, že slabé zvuky dopoledního programu televize, které zaslechl na zahradě, prve přehlušovaly naléhavé tóny zaseknuté desky.
Překvapeně si uvědomil, že ve skutečnosti vycházejí odkudsi z horních pater domu. Rychle se rozhlédl, jestli ho nikdo nevidí, nakročil po schodišti vedoucí nahoru a užasle pohlédl vzhůru.

KAPITOLA 6
Schody pokrývala vkusně střízlivá kobercoidní podlahová krytina. Dirk po nich tiše vystupoval, minul nějaké vkusně usušené mohutné rostliny v květináči a nakoukl do pokojů v prvním poschodí. Vyhlížely rovněž vkusně usušené.
Pouze větší ze dvou ložnic jevila známky nedávného užívání. Byla zřejmě projektována tak, aby si ranní světlo mohlo pohrávat na delikátně naaranžovaných květinách a prošívaných pokrývkách vycpaných čímsi jako senem, ale spíš budila dojem, že ji začínají svírat ve svých tenatech ponožky a použité holicí čepelky. V pokoji výrazně chyběl ženský prvek - stejný druh nepřítomnosti, jaký po sobě zanechá chybějící obraz na zdi. Ve vzduchu bylo cítit napětí, smutek a nepořádek pod postelí, který si říkal o uklizení.
V koupelně připojené k ložnici visela přímo před záchodem na zdi zlatá deska věnovaná za prodej pěti set tisíc výlisků desky s titulem Horká brambora, vydané kapelou jménem Pugilismus a třetí autický prdlouš. Dirk si neurčitě vybavoval, že četl část rozhovoru s vedoucím kapely (měla jen dva členy a jeden z nich byl vedoucí) v nějakých nedělních novinách. Byv dotázán na název kapely tvrdil, že je s ním spojena zajímavá příhoda, ale ukázalo se, že není. "Může to znamenat cokoliv, co lidi chtějí, aby to znamenalo," dodal s pokrčením ramen z pohovky ve své manažerské kanceláři kdesi poblíž Oxford Street.
Dirk si vzpomněl, jak si v duchu představoval autora článku, jak zdvořile přikyvuje a zapisuje si výrok. V žaludku se mu z toho udělala jakási hnusná sraženina, kterou se mu nakonec podařilo rozpustit ginem.
"Horká brambora..." uvažoval. Při pohledu na zlatý disk v červeném rámečku mu najednou došlo, že tohle je deska, na níž hřadovala hlava zesnulého Ansteye. Horká brambora. Neber ji.
Co to jen může znamenat?
Cokoliv, co lidi chtějí, aby to znamenalo, pomyslel si s nechutí.
Další, co si z interview pamatoval, bylo, že Pain (tak říkali vedoucímu Pugilismu a třetího autického prdlouše) tvrdil, že text písně je víceméně doslovným záznamem rozhovoru, který on nebo někdo jiný vyslechl v kavárně či v sauně nebo v letadle nebo v něčem podobném. Dirk uvažoval, jaké by asi původci slov měli pocity, kdyby je slyšeli opakovat za okolností, za nichž je právě zaslechl on.
Zadíval se pozorněji na nálepku uprostřed zlatého kotouče. Nápis na ní pravil prostě: "GDHFVA!" a pod titulem byli uvedeni autoři - "Paington, Mulville, Anstey".
Mulville byl patrně člen Pugilismu a třetího autického prdlouše, který nebyl vedoucím. Přítomnost jména Geoffa Ansteye na etiketě desky patrně zaplatila tenhle dům. Když Anstey hovořil o tom, že záhadná smlouva má něco společného s Bramborou, domníval se, že Dirk ví, o čem mluví. Zatímco Dirk stejně samozřejmě předpokládal, že Anstey prostě blábolí. Dalo se snadno předpokládat, že ten, kdo mluví o zelenookých příšerách s kosou, blábolí, i když mluví o bramborách.
Dirk si hluboce stísněně povzdychl. Nebylo mu sympatické, jak úpravně je trofej zavěšena na zdi, a trochu ji pošoupl, aby visela v trochu lidštějším a nepořádnějším úhlu. Tím způsobil, že zpoza rámu vypadla obálka a třepetavě se snesla k zemi. Neúspěšně se ji pokusil zachytit. Se zafuněním značícím ne zrovna nejlepší kondici se shýbl a sebral ji.
Byla to povětší krémová obálka ze silného luxusního papíru, na jednom konci neurvale roztržená a znovu zalepená izolepou. Dokonce vypadala, že byla mnohokrát otevřena a znovu zalepena dalšími vrstvami pásky, a tento dojem potvrzovalo množství jmen, na něž byla postupně adresována - předchozí jméno vždy přeškrtnuto a nahrazeno jiným.

Poslední jméno znělo Geoff Anstey. Dirk alespoň předpokládal, že bylo poslední, protože jako jediné nebylo tlustě přeškrtáno. Studoval škrtance a snažil se rozluštit alespoň některá z ostatních jmen.
Pár jmen, která jen tak tak rozluštil, v něm vyvolávala neurčitou vzpomínku, ale potřeboval obálku prozkoumat důkladněji. Od chvíle, kdy se stal detektivem, měl v úmyslu koupit si lupu, ale nikdy se k tomu nedostal. Nevlastnil ani kapesní nůž, a tak se, ač nerad, rozhodl, že nejprozíravější bude ukrýt obálku pro tu chvíli v některém z temných zákoutí koženého kabátu a prozkoumat ji později v soukromí.
Zběžně nahlédl za rám zlaté desky, aby se přesvědčil, zda se nevynoří ještě další příjemná překvapení, ale byl zklamán. Opustil tedy koupelnu a pokračoval v prohlídce domu.
Druhá ložnice byla uklizená a postrádala duši. Nepoužívaná borovicová postel, prošívaná deka a starý omlácený prádelník zrestaurovaný ponořením do kyseliny tu byly hlavními zajímavostmi. Zavřel za sebou dveře a jal se vystupovat po úzkém, rozvrzaném, nabilo natřeném schodišti vedoucím do podkroví, z něhož se linul hlas Bugse Bunnyho.
Schody končily miniaturním odpočívadlem, odkud se vcházelo po jedné straně do koupelny tak malé, že nejlepší způsob, jak ji používat, by bylo zůstat venku a vstrčit do ní pouze končetinu, kterou jste si zrovna chtěli umýt. Dveře nešly dovřít díky hadici, která vedla od kohoutku se studenou vodou umístěného nad umyvadlem, z koupelny ven a přes odpočívadlo do jediné zbývající místnosti v podlaží.
Byla to mansarda s hodně skoseným stropem, který ponechával jen několik míst, kde si člověk blížící se průměrné výšce mohl stoupnout.
Dirk stál shrben ve dveřích a přehlížel obsah místnosti, nervózní z pomyšlení, co tu asi najde. Celé místo halila atmosféra všeobecné omšelosti. Záclony zatažené, takže se jimi dokázalo prodrat jen málo světla do světnice ozařované jinak pouze blikavou září animovaného králíka. Neustlaná postel se zavlhlými, zmuchlanými prostěradly, zastrčená do obzvlášť nízkého kouta. Část zdí a téměř vertikálních partií stropu byla pokryta obrázky neuměle vystřihanými z časopisů.
Vypadalo to, že výstřižky nespojuje žádné společné téma či záměr. Vedle pár fotografií nablýskaných německých aut a staré reklamy na podprsenky tu byl také hodně potrhaný obrázek ovocného dortu, kus reklamy na životní pojištění a další náhodné zlomky naznačující, že byly vybrány s tupou zvířecí lhostejností ke smyslu, který snad mohly nést, nebo účinku, jaký mohly mít.
Hadice se vinula po podlaze a vedla kolem obstarožního křesla přisunutého před televizní přijímač.
Na obrazovce řádil králík. Blikavá záře jeho dovádění si pohrávala na ošoupaných okrajích křesla. Bugs právě zápasil s řízením letadla, které se řítilo k zemi. Najednou uviděl knoflík s nápisem "autopilot" a zmáčkl ho. Otevřela se jakási skříňka, z ní se vyškrábal robot, jedním pohledem zhodnotil situaci a vyskočil na padáku ven. Letadlo se dál zuřivě hnalo k zemi, ale naštěstí mu těsně nad zemí došlo palivo, takže králík byl zachráněn.
Kromě toho viděl Dirk šešulku hlavy.
Byla porostlá tmavými, rozcuchanými, mastnými vlasy. Dlouze ji pozoroval, celý nesvůj, než se odvážil pomalu vykročit do místnosti, aby zjistil, jestli je k něčemu připevněna, a pokud ano, pak k čemu. Pocit úlevy vyplývající z objevu, že je přece jenom připojena k živému tělu, poněkud zkalil pohled na ono živé tělo, s nímž souvisela.
V křesle zhrouceně seděl chlapec.
Bylo mu pravděpodobně kolem třinácti nebo čtrnácti, a přestože nevypadal v žádném ohledu tělesně nemocný, rozhodně nešlo o zdravého člověka. Vlasy na hlavě měl zplihlé, hlava mu zplihle visela na krku a celé tělo spočívalo jakoby zplihle a zhrouceně v křesle, jako by ho sem někdo odhodil z projíždějícího vlaku. Na sobě měl pouze levnou koženou bundu a spací pytel.
Dirk na něj nevěřícně zíral.
Kdo to je? Co dělá chlapec sledující televizi v domě, kde právě někomu usekli hlavu? Jestlipak ví, co se stalo? Řekl mu o tom Gilks? Ví Gilks o chlapci ? Obtěžoval se vůbec sem nahoru? Jsou to přece jenom dvě patra pro plně zaměstnaného policistu řešícího ošemetnou sebevraždu.
Stál tu asi dvacet vteřin, když k němu chlapec pozvedl oči, vůbec ani v nejmenším ho nevzal na vědomí a znovu je rychle obrátil ke králíkovi.
Dirk nebyl zvyklý, že by kdy na někoho udělal tak pranepatrný dojem. Rychle se ujistil, jestli má svůj mohutný kožený kabát a absurdní červený klobouk a zda se jeho silueta správně dramaticky rýsuje ve dveřích.
Na chvíli si připadal poněkud schlíple. "Ehm..." pronesl, aby se nějak uvedl, ale chlapcovu pozornost nezískal. To se mu nelíbilo. Ten kluk se naschvál zlomyslně kouká na televizi, aby ho pozlobil. Zamračil se. V pokoji se začínalo hromadit dusné napětí, jak alespoň Dirkovi připadalo, vládla tu jakási těžká, syčivá atmosféra, s níž si neuměl poradit. Podivný efekt nabýval na intenzitě a nakonec skončil náhlým cvaknutím, až Dirk nadskočil.
Chlapec napřímil svinuté tělo jako tlustý líný had, naklonil se na opačnou stranu přes opěradlo křesla a prováděl jakési složité přípravy, které Dirk nemohl vidět a v kterých zřejmě hrál nějakou roli elektrický čajník, jak si Dirk povšiml. Když hoch opět zaujal obvyklou rozpláclou pozici, svíral navíc v pravé ruce plastikový hrnek, z něhož si vidličkou ládoval do úst gumovité špagáty jakési kouřící hmoty.
Králík mezitím vyřídil své záležitosti a místo něj nastoupil špásující komik, který si přál, aby si diváci kupovali jistý druh piva, a to pouze na základě jeho vlastního, stěží nestranného doporučení.
Dirk usoudil, že je na čase ovlivnit dění v místnosti poněkud výrazněji, než se mu dosud dařilo. Stoupl si přímo před hocha.
"Chlapče," pronesl tónem, který, jak doufal zazněl pevně, leč vlídně, ani trochu blahosklonně, strojeně nebo netaktně. "Rád bych věděl, kdo-"
V tu chvíli ho rozptýlil pohled, jenž se mu naskytl z nového postavení. Z druhé strany stálo u křesla ohromné, leč

poloprázdné velkoobchodní balení instantních nudlí, poloprázdné velkoobchodní balení tyčinek Mars, polozbořená pyramida limonád v plechovkách a ležel tu také druhý konec hadice. Hadice ústila v plastikový kohoutek a zjevně byla používána k plnění čajníku.
Dirk se chystal zeptat, kdo chlapec je, ale při pohledu z této strany byla podoba nezaměnitelná. Byl to nepochybně syn nedávno sťatého Geoffreyho Ansteye. Možná že jeho chování je jen způsob, jak se vyrovnat s šokem. Nebo možná vůbec neví, co se stalo. Nebo možná že...
Dirk to raději nechtěl domýšlet.
Činilo mu vůbec potíže přemýšlet vedle televize, která se ho v zájmu jakési společnosti vyrábějící zubní pastu snažila přimět, aby se trápil kvůli tomu, co se asi děje v jeho ústní dutině.
"Tak poslouchej," začal. "Nerad tě ruším v pro tebe tak obtížné a neradostné chvíli, ale ze všeho nejdřív potřebuju vědět, jestli si vůbec uvědomuješ, že je to pro tebe obtížná a neradostná chvíle."
Nic.
No dobře, pomyslel si Dirk, zřejmě je čas na trochu rozumné tvrdosti. Opřel se zády o zeď, vrazil ruce do kapes stylem "Tak jo, jestli chceš hrát takhle, máš to mít", na pár vteřin se těžkomyslně zahleděl na podlahu, pak prudce zvedl hlavu a pevně pohlédl hochovi přímo mezi oči.
"Musím ti něco říct, chlapče," řekl bez obalu, "tvůj otec je mrtev."
Možná že by jeho slova měla nějaký účinek, kdyby nebylo jedné velmi populární a již dlouho vysílané reklamy, která v tu chvíli právě začala. Dirkovi připadala jako obzvlášť šokující ukázka daného žánru.
Úvodní sekvence ukazovala anděla Lucifera svrženého z nebes do pekelné propasti, kde zůstane ležet v hořícím jezeře, dokud mu kolem letící démon nepodá plechovku bublinkové limonády nazvané sHades. Lucifer si ji vezme a ochutná. Hltavě si vlije do chřtánu obsah celé plechovky, načež se otočí na kameru, nasadí si modelové sluneční brýle Porsche a rce: "Teď je to teprve veget!" Pak opět ulehne a vyhřívá se v žáru žhnoucích uhlíků nahrnutých kolem něj.
V tom okamžiku se ozve nemožně hluboký a bručivý americký hlas budící dojem, jako by jeho majitel sám vylezl odkudsi z pekelných propastí nebo alespoň ze suterénního pijáckého klubu v Soho, kam se dychtí co nejdříve zase vrátit, aby se mohl marinovat a udržet si tak kondici pro příští televizní komentář, a pronese: "sHades. Pekelný nápoj..."
Z teologického hlediska je to trochu popletené, uvažoval Dirk, ale co znamená jedna nepatrná kapička dezinformace v tomhle zběsilém přívalu?
Poté se Lucifer znovu zaksichtí na kameru a vece: "Nejlepší pití na každý pád..." A pro případ, že by divák byl předešlými výjevy již zcela otupělý, je krátce zopakován úvodní šot Luciferova svržení z nebes, aby se patřičně zdůraznilo slovo "pád".
Dění na obrazovce zcela zaměstnávalo chlapcovu pozornost.
Dirk přidřepl mezi něj a přístroj.
"Poslouchej mě," začal.
Kluk si div nevykroutil krk, jak se snažil, aby přes Dirka viděl na obrazovku. Musel přitom přeskládat končetiny uložené v křesle, aby se mohl dívat a současně do sebe ládovat instantní nudle.
"Poslyš," zkusil to Dirk znovu. Cítil, že je ve vážném nebezpečí, že se mu situace vymkne z rukou. Problém nespočíval jen v tom, že hošík soustředil veškerou pozornost na televizi, vypadalo to, jako by nic jiného pro něj nemělo smysl ani samostatnou existenci. Dirk byl prostě jakýsi neurčitý předmět, který mu zacláněl výhled na telku. Nemyslel tím vůbec nic špatného, jen si přál vidět.
"Podívej, mohli bychom to na chvíli vypnout?" nadhodil Dirk a snažil se, aby to neznělo nedůtklivě.
Hoch nereagoval. Možná mírné napětí v ramenou, nebo snad pokrčení? Dirk se obrátil a zaváhal, který knoflík má zmáčknout, aby přijímač vypnul. Ovládací panel byl zřejmě určen jen jedinému účelu, to jest udržovat přístroj v neustálém chodu - žádné tlačítko označené "vypnuto" či "zapnuto" tu neviděl. Nakonec prostě vytáhl šňůru ze zásuvky a otočil se k chlapci, který mu přerazil nos.
Společně přepadli dozadu na aparát a Dirk cítil, jak mu při tom křupla nosní přepážka pod strašlivým nárazem klukova čela. Zvuk praskající kosti a jeho bolestný výkřik však úplně přehlušilo zuřivé vytí a skřeky, jež se vydraly z chlapcova hrdla. Dirk se bezmocně oháněl a snažil se chránit před zběsilým náporem, ale výrostek už na něm seděl, loket v jeho oku, zatímco koleny mu zpracovával nejprve hrudní koš, pak čelist a nakonec již tak zle poraněný nos ve snaze dostat se ke šňůře a znovu televizi zapnout. Pak se zase pohodlně usadil do křesla a mrzutým a rozladěným okem sledoval, jak se obrazovka znovu rozblikala.
"Mohl byste aspoň počkat na zprávy," pronesl bezvýrazným hlasem.
Dirk na něj civěl s otevřenými ústy. Seděl schoulený na podlaze, hýčkal svůj krvácející nos a němě zíral na obludně lhostejné stvoření.
"Hakkfffm do bább bdědděd!" zaprotestoval, ale pak to raději vzdal a ohledával nos, aby zjistil rozsah škod.
Kousek se skutečně hýbal a ošklivě cvakal mezi prsty a celý čichový orgán náhle nabyl hrůzně neznámého tvaru.
Vylovil z kapsy kapesník a přiložil ho na obličej. Okamžitě nasákl krví. Ztěžka se zvedl na nohy, mávnutím odbyl imaginární nabídku pomoci a vyklopýtal z pokoje do maličké koupelny. Zlostným škubnutím stáhl hadici z kohoutku, našel ručník, namočil ho ve studené vodě a chvíli si ho držel na obličeji, až se krvácení postupně zmírnilo a nakonec ustalo. Podíval se na sebe do zrcadla. Nos teď zcela nepopiratelně seděl nakřivo v poněkud odvázaném úhlu. Statečně se ho pokusil narovnat, ale tak statečný zase nebyl. Odporně to bolelo, a tak se spokojil tím, že na postižené místo několikrát přiložil mokrý ručník a při tom tiše klel.
Pak zůstal ještě vteřinu či dvě stát, opíral se o umyvadlo, ztěžka dýchal a nacvičoval před zrcadlem, jak zuřivě řekne: "No dobře!" Vyznělo to ovšem jako "Do bobzzhe!" a žádná autorita v tom nebyla. Když se konečně sebral, nebo spíš když se sebral natolik, jak jen to bylo v nejbližší budoucnosti možné, obrátil se a chmurně odkráčel zpět do doupěte

netvorova.
Dotyčný klidně seděl a nasával informace o jakémsi úžasně zábavném a vzrušujícím soutěžním pořadu, který v průběhu večera čeká na vytrvalého diváka, a když Dirk vstoupil, ani tentokrát nevzhlédl.
Dirk energicky přistoupil k oknu a prudce rozhrnul záclony, zpola v naději, že netvor za odporných skřeků uschne a zhyne, až na něj dopadne denní světlo. Ten však kromě pokrčení nosu nereagoval. Přes okno se kmitl temný stín, ale ze svého úhlu Dirk nemohl vidět, co to bylo.
Obrátil se tedy k netvorovi v chlapeckém převleku. Polední zpravodajská relace právě začínala a zdálo se, že hoch je o poznání receptivnější, o maličko otevřenější světu mimo blikající barevný obdélník. Pohlédl na Dirka s unaveným, mrzoutským výrazem.
"Cotuvlasněchceté?" oslovil ho.
"Ďá di bovíb dzo hdzi," odpověděl Dirk zuřivě, ale beznadějně, Hdzi...bděděd... Duhle tbář zdáb!"
Jeho pozornost náhle zaujala televizní obrazovka, na níž se objevila novější fotografie nezvěstné dívky z aerolinií.
"Cotuděláté?" dorážel kluk.
"Bžžžžd!" okřikl ho Dirk, usadil se na opěradlo křesla a soustředěně studoval tvář na obrazovce. Fotografie pocházela z doby asi před rokem, než dívka pronikla do tajů profesionálních lesků na rty. Měla kudrnaté vlasy, tvářila se upjatě a vypadala poněkud jako hastroš.
"Gdosté? Cosedějé?" naléhal dále hoch.
"Bodíbej, bud zdicha, hděl byh ze da dohdle bodíbad," odsekl Dirk.
Moderátor pravil, že policisté prohlásili, že jsou mystifikováni skutečností, že na místě neštěstí nebyla nalezena jediná stopa po Janice Smithové. Vysvětlili dále, že všechno má své meze, i počet opakovaných prohlídek téže budovy, a vyzvali veřejnost, aby se přihlásil každý, kdo by mohl poskytnout nějakou informaci, kde se dívka nachází.
"Do je boje dzegredářka! Dzledžda Pearthová!" zvolal Dirk ohromeně.
Chlapce však Dirkova ex-sekretářka nezajímala, pročež se přestal ucházet o jeho pozornost. Vyklouzl ze spacáku a odflinkal se do koupelny.
Dirk seděl a zíral na televizi a žasl, jak to, že mu nedošlo dřív, kdo je nezvěstná dívka. Vlastně ale neměl žádný důvod si to myslet, uvědomil si vzápětí. Sňatkem změnila jméno a tohle je první uveřejněná fotografie, na které je si podobná.
Dosud se o příhodu na letišti nijak zvlášť nezajímal, ale teď ho znepokojila.
Výbuch byl v současné době klasifikován jako "boží dílo".
Ale který bůh v tom asi má prsty, dumal Dirk. A proč? Který bůh by se mohl poflakovat kolem budovy dvě na letišti v Heathrow, aby chytil let do Oslo v 15.37? Po letargii a ubohosti posledních týdnů měl najednou spoustu práce, která naléhavě vyžadovala, aby se jí věnoval. Chvíli se v hlubokém zamyšlení mračil a sotva postřehl, že pubescentní netvor vklouzl zpět do pokoje a uvelebil se zase ve spacím pytli, právě včas, než začnou reklamy. První ukazovala, jak se úplně obyčejná polévková kostka může stát ústředním bodem normálního, šťastného rodinného života.
Dirk vyskočil. Chtěl znovu začít hošíka vyslýchat, ale při pohledu na mladistvého televizního adikta ho opustila odvaha. Netvor byl daleko, ukrytý ve své temné pableskující sluji, a Dirk neměl nejmenší chuť ho pro tu chvíli vyrušovat.
Spokojil se s tím, že na nereagující dítě vyštěkl, že se ještě vrátí, a už se s těžkým dusotem řítil ze schodů s koženým kabátem šíleně plandajícím za sebou.
V hale znovu potkal ohavu Gilkse.
"Co se ti stalo?" zeptal se přísně, když zahlédl Dirkův zhmožděný, pučící nos.
"Hudělal jzeb, dzo jzte bi řígal," odpověděl Dirk nevinně, "dal jzeb zi březhubu."
Gilks chtěl vědět, co Dirk dělal, a tak mu šlechetně vyložil, že nahoře je svědek, který by mu mohl sdělit jisté zajímavé informace. Doporučil policistovi, aby si s ním promluvil, ale že bude nejlepší, když mu nejdřív vypne televizi.
Gilks odměřeně kývl. Vykročil do schodů, ale Dirk ho zadržel.
"Debřibadá bám da dobhdle dobdě dědzo dibdého?" otázal se.
"Co jsi povídal?" optal se podrážděně Gilks.
"Dědzo dibdého."
"Jakého?"
"Dibdého!" opakoval Dirk.
"Divného?"
"Ado, dibdého."
Gilks pokrčil rameny. "Co třeba?" zeptal se.
"Břibadá bi úbldě duchabrázdný."
"Jaký?"
"Duchabrázdný." Zkusil to znovu: "Ducha-brázdný! Byzlíb, že je do hodně zvláždní!"
S těmi slovy zdvořile smekl a odkráčel z domu a vydal se ulicí, kde se na něj z nebe střemhlav vrhl orel a jen tak tak, že ho nesrazil pod autobus číslo 73 jedoucí směrem na jih.
Po dobu dvaceti minut se pak z posledního patra domu na Lupton Road linuly ohyzdné skřeky a jek, což mezi sousedy vyvolalo značné napětí. Ambulance odvezla horní i dolní část Geoffreyho Ansteye, jakož i policistu s krvácejícím obličejem. Potom na chvíli zavládlo ticho.
Posléze před domem zastavilo další policejní auto. Z něj se vysoukal mimořádně rozložitý a statný policista a chvátal po schodech dovnitř, odkud se pak ozývaly poznámky jako "Bob je tady" a podobně. Po několika minutách a spoustě dalšího křiku a vřeštění zase vyšel ven a držel se za obličej. Poté vzteky bez sebe odjel za zbytečně dramatického ječeni pneumatik.

O dvacet minut později přijela dodávka, z níž vystoupil další policista s maličkou kapesní televizí v ruce. Vešel do domu a po chvíli se opět vynořil. Vedl s sebou poslušného třináctiletého chlapce, docela spokojeného s novou hračkou.
Když konečně všichni policisté odjeli, až na jedno auto, které zůstalo zaparkované před domem, aby ho mohlo pozorovat, vynořilo se ze svého úkrytu za jednou molekulou ve větším z obou pokojů v suterénu obrovité chlupaté zelenooké stvoření.
Opřelo si kosu o jeden z hi-fi reproduktorů, namočilo dlouhý, křivý ukazovák v kaluži téměř ztuhlé krve, která se utvořila na talíři gramofonu, čmárlo prstem po dolní polovině listu silného nažloutlého papíru, načež za pohvizdování podivné, příšerné melodie zmizelo do skrytých temných světů. Vrátilo se jen na skok, aby si odneslo zapomenutou kosu.

KAPITOLA 7
O něco časněji téhož dopoledne, v bezpečné vzdálenosti od všech těchto událostí, v příhodné vzdálenosti od pěkně tvarovaného okna, jímž proudilo chladné dopolední světlo, ležel v bílé posteli postarší jednooký muž. Na podlaze ležely jako polozhroucený stan noviny. Byly tam odmrštěny před dvěma minutami, krátce po desáté, jak ukazovaly hodiny na nočním stolku.
Místnost nebyla zrovna velká, ale byla zařízena s přehnaně korektním dobrým vkusem, jako by šlo o pokoj v nějaké drahé soukromé nemocnici či klinice, a přesně tak tomu také bylo. Nemocnice ve Woodsheadu se i s malým, ale pečlivě udržovaným pozemkem nacházela na okraji malé, ale pečlivě udržované vesnice v Cotswolds.
Muž bděl, ale nebyl tomu rád.
Pokožku měl velmi delikátně starou, jako jemně napnutý, průsvitný pergamen, jemně postříkanou pihami. Jeho dokonale křehké ruce ležely mírně stočené na čistě bílých prostěradlech a nepatrně se chvěly.
Jeho jméno bylo střídavě uváděno jako pan Odwin, Wodin nebo Odin. Byl to - je to - bůh, a navíc bůh, v jehož přítomnosti je ze všech bohů nejméně radno pobývat, totiž mrzutý bůh. Jediné oko mu sršelo.
Jeho rozmrzelost vyvolalo to, co se dočetl v novinách, to jest, že jiný bůh se chová jako utržený od řetězu a dělá ostudu. To v novinách nepsali. Nestálo tam: "Bůh utržený ze řetězu dělá ostudu na letišti," list pouze popisoval následky pohromy, aniž by došel k nějakému rozumnému závěru.
Historka se jevila v mnoha ohledech velmi neuspokojivou díky své matoucí neprůkaznosti, bezvýchodnosti a rozčilující absenci (alespoň z hlediska novin) pořádného krveprolití. To, že se krveprolití nekonalo, ovšem halilo jisté tajemství, ale noviny dávají sedm dní v týdnu přednost pořádnému masakru před pouhým tajemstvím.
Odinovi rozhodně nečinilo potíže uhodnout, co se děje. Líčení událostí neslo jasný podpis "Thor", napsaný ovšem písmeny až příliš velikými, takže nikdo jiný než bůh je nemohl přečíst. Podrážděně odhodil ranní noviny a teď se snažil soustředit na relaxační cvičení, aby ho příhoda příliš nerozrušila. K cvičení patřilo také nadechování jistým způsobem a vydechování zase jiným způsobem, což působilo blahodárně na jeho krevní tlak atakdále. Ne že by se snad chystal umřít nebo něco takového - ha! - ale bezpochyby ve svém věku - ha! - se už raději nerozčiloval a dával na sebe pozor.
Ze všeho nejraději spal.
Spaní pro něj znamenalo velmi důležitou činnost. Rád spal dlouho, po celé dlouhé rozlohy času. Spát jen v noci, to ještě neznamenalo brát věc vážně. Rád se v noci dobře vyspal, a za nic na světě by si noční spánek nenechal ujít, ale podle jeho názoru se ani zdaleka nepřibližoval dostatečné dávce. Pokud to jen šlo, rád spal ještě v půl dvanácté dopoledne, a pokud takový spánek mohl následovat hned po pěkném lenošném poležení, tím lépe. Lehká snídaně a pak rychlá cesta do koupelny, než mu vymění ložní prádlo, to byla v podstatě veškerá činnost, kterou měl chuť vykonávat, a přitom si dával dobrý pozor, aby ze sebe nesetřásl ospalost a neohrozil tak své odpolední podřimování. Někdy dokázal prospat celý týden, a to si pak říkal, že si pěkně schrupl. Prospal také celý rok 1986 a nijak zvlášť mu nechyběl.
Ke svému hlubokému rozladění však věděl, že zakrátko bude muset vykonat jistý posvátný a rozčilující úřední úkon. Posvátný, protože božský, nebo přinejmenším týkající se bohů, a rozčilující díky jistému bohu, jehož se týkal.
Potají trhl záclonami na dálku s použitím pouze své božské vůle. Ztěžka vzdychl. Potřeboval přemýšlet, a navíc byl právě čas na ranní návštěvu koupelny.
Zazvonil na sanitáře.
Volaný se neprodleně zjevil, oděn v pečlivě vyžehlený široký zelený plášť, vesele zadobrýtroval a začal šukat po pokoji a shánět pantofle a župan. Pomohl Odinovi z postele, což poněkud připomínalo vybalování vycpané vrány z krabice, a volným krokem ho doprovodil ke koupelně. Odin se pohyboval strnule, jako hlava zavěšená mezi dvěma silnými chůdami, zahalenými do proužkované Viyelly a bílé ručníkoviny. Sanitář znal Odina pod jménem Odwin a netušil, že jde o boha, o čemž se Odin příliš nešířil, a přál si, aby podobný postoj zaujal i Thor.
Thor byl bůh hromu a upřímně řečeno choval se podle toho. Bylo to naprosto nevhodné. Thor zřejmě nebyl ochoten nebo schopen pochopit a přijmout, nebo byl prostě příliš hloupý, aby... Odin se zarazil. Cítil, že začíná v duchu láteřit. Bude muset klidně zvážit, co dál počít s Thorem, a právě směřoval na místo obzvláště vhodné k hlubokému zamyšlení.
Jakmile se Odin majestátně došoural ke dveřím koupelny, do pokoje spěšně vběhly dvě sestřičky, rychle převlékly povlečení a znovu s nesmírnou pečlivostí ustlaly postel, uhladily čisté ložní prádlo, napnuly, přehnuly a zastrčily pod matraci. Jedna zřetelně starší, buclatý mateřský typ, druhá mladší, tmavší, poněkud ptačího vzezření. Noviny svižně sebrány z podlahy a pěkně složeny, podlaha bleskurychle vysáta, záclony znovu pověšeny, netknuté ovoce nahrazeno čerstvými květinami a čerstvým ovocem, které, jako všechno ovoce předtím do posledního kousku, zůstane nedotčeno.
Po chvíli, když skončilo rituální ranní omývání starého boha a dveře koupelny se otevřely, pokoj byl proměněn. Ve skutečnosti tu došlo jen k drobným změnám, ale výsledek působil dojmem čehosi chladivě čerstvého. Odin obhlédl situaci a s tichým zadostiučiněním přikývl. Z inspekce postele udělal tak trochu divadelní představení, jako když

panovník koná přehlídku vojenského útvaru.
"Je všechno pořádně zastrkané?" zeptal se starým, šeplavým hlasem.
"Všechno, pane Odwine," hlásila starší sestra a úslužně se při tom culila.
"Je prostěradlo úhledně přeložené?" Na první pohled bylo. Šlo pouze o rituál.
"Velmi úhledně, zajisté, pane Odwine," horlivě ujišťovala sestra. "Na překládání prostěradel jsem osobně dohlížela."
"To jsem rád, sestro Baileyová, velice rád," oddechl si Odin. "Máte skvělé oko na přesné záhyby. Děsí mě pomyšlení, co si bez vás počnu."
"Však já se taky nikam nechystám, pane Odwine," uklidňovala ho sestra Baileyová a přímo vyzařovala spokojenost a pocit jistoty.
"Ale věčně žít nebudete," namítl Odin. Tahle poznámka už sestru Baileyovou mnohokrát zmátla svým neuvěřitelným a zcela nezakrývaným hulvátstvím.
"Jistě, nikdo z nás nežije věčně, pane Odwine," odpověděla vlídně, zatímco se společně s druhou sestrou potýkaly s obtížným úkolem zvednout Odina na postel a přitom se nedotknout jeho důstojnosti.
"Vy jste Irčanka, že?" zeptal se Odin, opět pohodlně usazen v posteli.
"Ovšem, pane Odwine."
"Kdysi jsem znal jednoho Ira. Finn - tak nějak. Vykládal mi spoustu věcí, které jsem vůbec nepotřeboval vědět. O ložním prádle ani slovo. Teď už ale vím své."
Při vzpomínce stroze pokývl, strnule uložil hlavu do obvyklé polohy na pevných naducaných polštářích a hřbetem jemně pihovaté ruky přejel po složeném prostěradle. Byl docela jednoduše zamilován do ložního prádla. Čistého, mírně naškrobeného, bílého irského prádla, nažehleného, poskládaného a pěkně zahrnutého - ta slova pro něj sama o sobě znamenala téměř litanii touhy. Za celá staletí nebyl ničím tak uchvácen a tak posedlý, jako teď čistým prádlem. Za boha nemohl pochopit, jak mohl kdy stát o něco jiného.
Ložní prádlo.
A spánek. Spánek a ložní prádlo. Spánek v ložním prádle. Spánek.
Sestra Baileyová na něj hleděla s jakousi majetnickou náklonností. Netušila, že je doopravdy bůh, myslela si, že je něco jako postarší filmový producent nebo nacistický válečný zločinec. Rozhodně mluvil s přízvukem, který nedokázala dost dobře zařadit, a jeho nenucená zdvořilost, přirozené sobectví a posedlost osobní hygienou vypovídaly o minulosti bohaté na horory.
Kdyby se sestra mohla přenést tam, kde by mohla spatřit svého rezervovaného pacienta na trůně, jako bojovného otce bojovných božstev z Asgardu, vůbec by ji to nepřekvapilo. Vlastně to není tak docela pravda. Byla by pochopitelně vyděšená k smrti. Ale přinejmenším by chápala, že postavení vládce bohů je zcela konzistentní s vlastnostmi, které u pacienta postřehla, alespoň až by se vzpamatovala z šoku vyvolaného zjištěním, že doslova všechno, čemu lidstvo kdy věřilo, je pravda. Nebo spíš že je to pravda ještě dlouho poté, co lidstvo přestalo potřebovat, aby to pravda byla.
Odin gestem propustil nemocniční personál, když nejprve požádal, aby našli jeho osobního asistenta a poslali mu ho.
Na ta slova sestra Baileyová nepostřehnutelně stiskla rty. Neměla ráda Odwinova osobního asistenta, všeobecné faktotum, sluhu nebo cokoli chcete. Měl zlé oči, lekal ji a navíc měla důvodné podezření, že během čajové pauzy činí nepopsatelné návrhy sestrám spadajícím pod jejím velení.
Měl to, čemu se podle jejího názoru říká olivová pleť, v tom smyslu, že se jeho pokožka barvou mimořádně blížila zelené. Sestra Baileyová byla přesvědčena, že to rozhodně není v pořádku.
Byla ovšem poslední, kdo by chtěl někoho soudit podle barvy pleti. Nebo poslední možná ne - naposledy tak učinila včera odpoledne, kdy na kliniku přivezli afrického diplomata se žlučníkovými kameny, a ona k němu pojala okamžitou nechuť. Nelíbil se jí. Nedokázala by přesně říct, co se jí na něm nelíbilo, protože je sestra, nikoli taxikář, a nikdy by na sobě nedala znát své osobní pocity. Dělala svou práci příliš dobře, příliš profesionálně, a ke každému se chovala s více či méně zdatnou a povzbudivou zdvořilostí, dokonce i k - v tu chvíli se na ni snesl ledový chlad - i k panu Ouchcapkovi.
Tak se jmenoval osobní asistent pana Odwina. S tím se ovšem nedalo nic dělat. Nemůže si dovolit kritizovat osobní rozhodnutí pana Odwina. Ale kdyby jí do toho něco bylo, což není, pak by rozhodně dala přednost, a nejen kvůli sobě, ale především pro blaho pana Odwina, což je ze všeho nejdůležitější, aby raději zaměstnával někoho, kdo jí tak strašlivě neleze na nervy.
Už o tom dál neuvažovala a vydala se ho hledat. Když dnes ráno nastoupila službu, značně se jí ulevilo, neboť zjistila, že Ouchcapek opustil předchozího večera budovu, pak ale následovalo těžké zklamání, když ho asi před hodinou zahlédla, jak se vrací.
Našla ho přesně tam, kde neměl co pohledávat. Seděl v křesle v místnosti pro návštěvy, na sobě cosi, co vyhlíželo jako starý vyhozený a silně zmazaný doktorský plášť, který mu navíc byl hodně velký. A nejen to, ještě ke všemu vyluzoval pronikavě nemuzikální melodii z jakési píšťaly, kterou si zřejmě vyrobil z velké hypodermické jehly na jedno použití, která se mu v žádném případě neměla dostat do rukou.
Vzhlédl k ní těkavýma, tančícíma očima, zašklebil se a klidně pištěl a kvílel dál, jen výrazně hlasitěji.
Sestra Baileyová v duchu prošla všechny úplně zbytečné poznámky o jehle a plášti, případně o tom, že sedí právě v této místnosti a děsí nebo se chystá děsit návštěvy. Věděla, že by nesnesla ten výraz uražené nevinnosti, jímž by odpověděl, či neuvěřitelnou absurdnost jeho odpovědí. Raději zvolila taktiku nechat to být a prostě ho co nejrychleji vystrnadit.
"Pan Odwin s vámi chce mluvit," oznámila. Pokoušela se nevpustit do svého hlasu obvyklé zvonivé trylkování, ale nešlo to. Přála si, aby mu přestaly tančit oči. Kromě toho, že jí to připadalo znepokojivé jak z medicínského, tak z estetického hlediska, nemohla se ubránit, aby ji to nepopuzovalo, protože to zároveň vyvolávalo dojem, že v místnosti

je asi tak třicet sedm věcí mnohem zajímavějších než ona sama.
Několik vteřin se na ni díval tímto znejišťujícím způsobem mumlaje cosi, že zlotřilí nikdy nedojdou klidu, dokonce ani ti mimořádné zlotřilí, pak se prodral kolem nebohé sestry a drandil chodbou, aby si vyžádal příkazy od svého pána a vládce, rychle, než božstvo usne.

KAPITOLA 8
K polednímu se Kate nechala propustit z nemocnice. Znamenalo to překonat jisté nesnáze, protože nejprve vrchní sestra oddělení a pak ošetřující lékař neoblomně tvrdili, že její stav není natolik dobrý, aby mohla nemocnici opustit. Právě se probrala z lehčího bezvědomí a potřebuje péči, potřebuje-
"Pizzu," nedala se Kate.
-odpočinek, potřebuje-
"-domácí prostředí a čerstvý vzduch. Máte tu příšerný vzduch. Je cítit jako vysavač v podpaždí."
- další léky a měla by rozhodně zůstat na pozorování ještě pár dní, dokud nebude jisté, že se zcela zotavila.
Nebo alespoň byli téměř neoblomní. V průběhu dopoledne se Kate dožadovala telefonu, který posléze dostala, a tak si začala objednávat pizzu a žádala, aby jí byla dodána do nemocnice. Obtelefonovala všechny méně kooperativní pizzerie v Londýně, které znala, a zasypala je svými tirádami, pak podnikla několik hlučně neúspěšných pokusů sehnat motorku, aby se vydala do West Endu a pokusila se pro ni vyzvednout jednu "americkou ostrou", k čemuž připojila seznam papriček, hub a sýrů, které si přeje navíc a které dispečer nemocniční doručovací služby odmítl byť i jen zkusit si zapamatovat, a asi po hodině podobného chování začaly námitky proti jejímu propuštění odpadávat jako okvětní plátky podzimní růže.
A tak se krátce po obědě octla na větrné západolondýnské ulici. Cítila se ještě slabá a roztřesená, ale jinak v pořádku. V ruce si nesla, co zbylo z její cestovní brašny, které se odmítla vzdát, a v peněžence útržek papíru s naškrábaným jménem.
Zastavila taxi a usedla dozadu. Skoro celou cestu domů na Primrose Hill měla zavřené oči. Vyšla po schodech do posledního patra a vešla do svého bytu. Na telefonním záznamníku měla deset vzkazů, které jednoduše smazala, aniž si je poslechla.
Rázně otevřela okno v ložnici a na chvíli se vyklonila ven ve značně nebezpečném a nepohodlném úhlu, jenž jí umožňoval zahlédnout malý kousek parku. Byl to jen maličký zelený cípek, nerostlo tu víc než pár platanů. Pohled rámovaly zadní stěny několika mezilehlých domů, nebo spíš se jim nepodařilo park zcela zastínit, a tak se nepatrný ostrůvek zeleně stával pro Kate velmi osobním a soukromým prožitkem, jaký by jí žádný velkolepý výhled nemohl poskytnout.
Jednou se vydala do "svého" kouta parku, obcházela neviditelnou hranici vymezující její výhled a téměř přitom cítila, že tohle je její panství. Dokonce majetnicky poplácávala platany. Pak pod ně usedla a pozorovala, jak slunce zapadá nad Londýnem - za jeho nepěkně pokaženou siluetou a za restauracemi, které nerozvážejí pizzu - načež se vrátila domů s hlubokým pocitem čehosi, i když nevěděla úplně přesně čeho. Říkala si však, že by vzhledem k situaci měla být vděčná za hluboký pocit čehokoli, jakkoli nespecifického.
Vysoukala se zpět z okna a nechala ho dokořán, přestože jím zvenčí proudil mrazivý vzduch, odťapkala do maličké koupelny a napustila si vanu. Byla to rozložitá edwardiánská vana, která zabírala nádherně disproporční část celé místnosti a zbytek obepínala smetanově natřenými trubkami. Z kohoutků proudila vařící voda. Jakmile se koupelna dostatečně naplnila párou, aby tu bylo teplo, Kate se svlékla, a pak šla a otevřela velkou skříň na toaletní potřeby.
Trochu se styděla za svou obrovskou zásobu přísad do koupele, ale z nějakého důvodu nedokázala projít kolem drogerie či obchodu s bylinkami, aniž by vešla a nechala se svést lahvičkou se skleněnou zátkou, plnou čehosi modrého, zeleného nebo oranžového, co má obnovit přirozenou rovnováhu nějaké blíže neurčené látky, o níž ani nevěděla, že ji může mít v pórech.
Zarazila se a pokoušela si vybrat.
Něco růžového? Něco s vitaminem B? B 12? B 13? Už jen škála přípravků s různými typy vitaminu B uváděla člověka do rozpaků, co si zvolit. Přísady sypké i oleje, tuby želé, dokonce i balíčky pronikavě čpících semínek, které měly nějakým tajemným způsobem blahodárně působit na kterousi obskurní část lidského těla.
Což takhle zelené krystalky? Přijde dne, říkávala si kdysi, kdy se ani nebude namáhat s výběrem a jednoduše si dá do vany všechno. Až to bude doopravdy potřebovat. A právě dnes jí připadlo, že přišel ten den. V náhlém přívalu oživující radosti začala do vřelé koupele vlévat či vsypávat kapku nebo dvě ode všeho, co ve skříni bylo, až se voda zakalila, barvy se mísily a obsah vany na dotek zlepkavěl.
Zavřela kohoutky, došla si pro něco do kabelky, a pak se vrátila a ponořila se do vany, kde zůstala ležet s očima zavřenýma a skoro celé tři minuty zvolna dýchala, než obrátila pozornost k útržku papíru, který si přinesla z nemocnice. Stálo na něm jediné slovo, jež vytáhla z podivně neochotné mladé sestřičky, která jí ráno měřila teplotu.
Kate se jí vyptávala na mohutného muže. Na Seveřana, kterého potkala na letišti a jehož tělo zahlédla v časných ranních hodinách v malém nemocničním pokoji.
"Ale ne, nebyl mrtvý," vysvětlovala sestra. "Byl jen v nějakém komatu."
Mohla by ho navštívit? ptala se Kate. Jak se jmenuje?
Snažila se, aby to znělo nenuceně, jako by nic, což je s teploměrem v puse poměrně obtížně proveditelné, a tak si nebyla jista, zda uspěla. Sestra se vykrucovala, že jí to opravdu nemůže říct, že vážně nesmí mluvit o ostatních pacientech. A navíc ten pán už tam není, odvezli ho někam jinam. Poslali pro něj ambulanci a odvezli ho pryč.
To Kate velmi překvapilo.
Kam ho asi odvezli? Co je to za zvláštní zařízení? Ale sestra odmítala sdělit víc a za vteřinku ji zavolala vrchní sestra.

Jediné slovo, které z ní dostala, si pak Kate naškrábala na kus papíru, a právě na ten nyní hleděla.
Stálo tam: "Woodshead".
Teď, když se trochu uvolnila, měla pocit, že jméno je jí nějak povědomé, i když si nemohla vzpomenout, kde je slyšela.
Ve chvíli, kdy na to přišla, už nedokázala zůstat ve vaně. Vylezla a namířila si to rovnou k telefonu, jen s krátkou zastávkou ve sprše, aby ze sebe smyla slizkou hmotu.

KAPITOLA 9
Mohutný muž se probudil a chtěl vzhlédnout, ale nemohl zvednout hlavu. Chtěl se posadit, ale to také nešlo. Připadal si, jako by byl přilepený k podlaze nějakým superlepidlem a po několika vteřinách zjistil důvod.
Škubnutím zdvihl hlavu a přitom si vytrhl několik velkých chomáčů žlutých vlasů, které zůstaly bolestivě vězet přilepené k podlaze. Rozhlédl se. Nacházel se v budově připomínající zchátralé skladiště, a to nejspíš v horním patře, soudě podle zimního nebe, které zahlédl plížit se kolem špinavých, rozbitých oken.
Vysoko klenuté stropy byly obalené pavučinami upředenými pavouky, kterým zřejmě nevadilo, že větší část jejich úlovku představuje drolící se omítka a prach. Strop podpíraly sloupy tvořené vertikálními ocelovými nosníky, z nichž odprýskával starý, špinavý smetanově bílý nátěr plný bublin a puchýřů. Nosníky spočívaly na podlaze ze starých ošoupaných dubových prken, k nimž byl muž zřejmě přilepen. Na podlaze kolem jeho nahého těla se do vzdálenosti třiceti až padesáti centimetrů matně blyštěl nepravidelný temný ovál. Z něj stoupaly řídké výpary štípající do nosu.
Nemohl tomu věřit. Vztekle zařval, pokoušel se sníjet a otřásat, ale podařilo se mu jen bolestivě se zatahat za kůži pevně přilepenou k dubovým prknům.
V tomhle má určitě prsty starý.
Udeřil hlavou dozadu o podlahu s takovou silou, že roztříštil prkna a začalo mu zvonit v uších. Znovu zařval - nadělat spoustu zbytečného a hloupého rámusu mu působilo jisté zuřivé zadostiučinění. Řval, až se ocelové pilíře rozezvučely a rozbité zbytky oken se roztříštily na ještě menší střepy. Jak tak zlobně házel hlavou ze strany na stranu, zahlédl o pár metrů dál o stěnu opřené své kladivo. Pouhým slovem je zvedl do vzduchu a nechal je profičet po rozlehlé hale, kde bušilo a třískalo do všech pilířů, až se celá budova rozezněla jako zešílevší gong.
Další slovo a už se kladivo řítilo zpět na něj, minulo jeho hlavu jen asi o dlaň a strašlivou silou prolétlo podlahou prorážeje cestou dřevo i omítku.
Zavířilo v tmavém prostoru spodního patra a prosvištělo vzduchem v pomalé dlouhé parabole a cestou z něj opadávaly kousky omítky, které při dopadu chřestily na betonové podlaze. Pak nabralo dramatický moment hybnosti a už se řítilo zpět stropem a rozčíslo na kupu vyjevených třísek další dubové prkno asi na dlaň daleko od chodidel mohutného muže.
Vzneslo se vysoko do vzduchu, zůstalo tam na chvíli viset, jako by jeho hmotnost náhle zmizela, šikovně kmitlo krátkou rukojetí a obrátilo se hlavicí dolů a znovu těžce prolétlo podlahou - a zase nahoru, a znovu dolů, proráželo díry v podlaze kolem svého pána v kruhu lemovaném třískami, až konečně celý ovál s dlouhým temným zasténáním povolil a celý pokroucený se zřítil dolů. Tam se roztříštil o podlahu v dešti rozbitého zdiva, z něhož se vynořil mohutný muž.
Vrávoral, rozháněl rukama prašný vzduch a kašlal. Záda, ruce a nohy měl stále ještě pokryté velkými kusy roztřepených dubových prken, ale aspoň se mohl pohybovat. Opřel se dlaněmi o zeď a dávivě vykašlával prach z plic.
Otočil se a uviděl, jak k němu vzduchem tančí jeho kladivo, které se však v poslední chvíli vyhnulo jeho vztažené ruce a hravě odskákalo vykřesávaje cestou ohromnou hlavicí jiskry z betonové podlahy a nakonec se uvelebilo u nejbližšího pilíře, opřené v rozverném úhlu.
Před ním se v oblaku sedajícího prachu nejasně rýsoval rozložitý automat na Coca-Colu. Muž ho pozoroval s výrazem hlubokého podezření a znepokojení. Přístroj tu stál s jakýmsi prázdným, skelným výrazem, na čelním panelu přilepený vzkaz od otce. Ať už dělá cokoli, má toho okamžitě nechat. Podpis zněl "víš kdo", to však bylo přeškrtnuto a nahrazeno nejprve jménem "Odin" a pak, většími písmeny, "tvůj otec". Odin nikdy nepřestal dávat nepokrytě najevo své mínění o intelektuálních schopnostech svého syna. Mohutný muž strhl vzkaz a rozzlobeně na něj zíral. Postskriptum zlověstně pravilo: "Pamatuj na Wales! Nechceš to přece zažít znovu!" Zmuchlal papír a vyhodil ho z nejbližšího okna, napospas větru, který ho odnesl pryč. Na okamžik se mu zazdálo, že slyší podivné kvílivé zvuky, ale nejspíš to byl jen hukot větru mezi opuštěnými sousedními budovami.
Obrátil se, přešel k oknu a zadíval se ven v jakémsi bojovně nevrlém rozpoložení. Přilepený k podlaze. Ve svém věku. Co to má u všech ďasů znamenat? "Nezvedej hlavu moc vysoko, nebo tě přinutím ji sklonit" - nejspíš něco takového. "Drž se pěkně při zemi."
Vzpomněl si, že přesně tohle mu starý říkal onehdy při té nepříjemnosti s bojovým tryskovým letadlem Phantom. "Copak se nemůžeš držet při zemi?" vyčítal mu tehdy. Dovedl si představit, že starému v jeho slabomyslně dobrotivé zlomyslnosti může připadat legrační dát mu tak doslovnou lekci.
Vztek v něm začal hrozivě burácet, ale tvrdě ho potlačil. V poslední době se děly velmi znepokojivé věci, když se rozzlobil, a pohled na Coca-Colový automat mu vnukal nepříjemný pocit, že se musely dít i tentokrát. Civěl na stroj a hryzl se.
Cítil se nemocný.
V poslední době se tak cítil často a zhostit se chabého zbytku svých božských povinností, když trpí jakousi chronickou subakutní chřipkou, mu připadalo zhola nemožné. Trápily ho bolesti hlavy, návaly závratí, pocity viny a všechny možné neduhy inzerované tak často v televizních reklamách. Dokonce míval strašlivá okna, kdykoli se ho zmocnila zuřivost.
Dřív si vždycky ohromně užil, když se rozzlobil. V poryvech nádherné zlosti se řítil životem. Připadal si obrovský. Cítil, jak ho zaplavuje síla, světlo a energie. Vždycky se mu naskytly takové skvělé věci, kvůli nimž mohl zuřit - případy

strašlivé provokace nebo zrady, někdo mu třeba schoval Atlantický oceán do helmy, upustil na něj kontinent nebo se opil a předstíral, že je strom. Samé věci, kvůli kterým se můžete rozběsnit a do něčeho prásknout. Zkrátka být Bohem hromu byla radost. A teď najednou bolesti hlavy, nervové napětí, nepojmenovatelné úzkosti a pocit viny. To byly ovšem pro boha pocity zcela nové, a ne zrovna příjemné.
"Vypadáš směšně!"
Vřeštivý hlas zasáhl Thora jako skřípot nehtů po tabuli uložené kdesi v jeho spodině lebeční. Byl to sprostý, zlomyslný, výsměšný hlas, hlas jako laciná nylonová košile, jako oblýskané kalhoty a tenký knír, zkrátka hlas, který Thorovi nebyl příjemný. Reagoval na něj velmi nepříznivě i ve chvílích, kdy bylo všechno v pořádku, a v okamžiku, kdy stál nahý ve zchátralém skladišti s kusy dubové podlahy dosud přilepenými na zádech, ho tenhle hlas obzvlášť provokoval. Zlostí bez sebe se otočil na patě. Rád by se byl obrátil klidně a s drtivou důstojností, ale pokud jde o tohle stvoření, žádná strategie nikdy neúčinkovala, a Thor se vždycky nakonec cítil směšný a pokořený, ať zaujal jakýkoli postoj, takže klidně může zůstat u polohy, která mu vyhovuje.
"Ouchcapku!" zaburácel, roztočil kladivo ve vzduchu a obrovitou děsivou silou je mrštil po drobném stvoření samolibě dřepícím v mírném předklonu ve stínu na hromádce zdiva.
Ouchcapek zachytil kladivo a pečlivě je uložil vedle sebe na hromádku Thorova šatstva. Zašklebil se, přičemž nechal zatoulaný sluneční paprsek, aby se zatřpytil na jednom zubu. Takovéhle věci se nedějí náhodou. Zatímco byl Thor v bezvědomí, Toe Rag si spočítal, jak dlouho bude trvat, než se probere, pak pěkně navršil hromadu omítky a zdiva právě na tohle místo, změřil si výšku a pak si přesně spočítal úhel, v němž se má předklonit. V roli provokatéra se považoval za profesionála.
"To tys mi to udělal?" řval Thor. "To tys-"
V duchu zauvažoval, jak vyjádřit "přilepils mě k podlaze" a přitom to neříci naplno, ale nakonec se odmlka stala neúnosně dlouhou, a tak to vzdal.
"-mě přilepil k podlaze?" otázal se nakonec, ale hned si přál, aby nebyl vyslovil tak pitomou otázku.
"Neopovažuj se odpovědět!" dodal rozzuřeně a hned vzápětí si přál, aby nebyl vyslovil ani tohle. Dupl nohou, až se stavení do základů otřáslo, aby svá slova zdůraznil. Nebyl si jist, kam jimi vlastně mířil, ale měl pocit, že by se zdůraznit měla. Kolem něj se zlehka usazoval prach.
Ouchcapek ho pozoroval tančícíma, jiskřivýma očima.
"Vykonávám jen příkazy tvého otce," pronesl v groteskní parodii úslužnosti.
"Tak se mi zdá, že příkazy mého otce jsou od chvíle, co jsi vstoupil do jeho služeb, moc divné. Myslím, že na něj máš špatný vliv. Nevím, jaký vliv to je, ale je to rozhodně vliv, a je určitě..." nepodařilo se mu najít vhodné synonymum, "...špatný," uzavřel nakonec.
Ouchcapek zareagoval jako leguán, jemuž si někdo právě postěžoval na víno.
"Já?" zaprotestoval. "Jak bych mohl mít vliv na tvého otce? Odin je přece největší z bohů Asgardu a já jsem ve všech ohledech jeho oddaný služebník. Odin řekne ‚udělej tohle,' a já to udělám. Odin řekne ‚jdi tam a tam,' a já jdu. Odin řekne ‚Jdi a vyreklamuj mého velkého pitomého syna z nemocnice, než nadělá ještě víc problémů, a pak ho, já nevím co, třeba přilep k podlaze', a já udělám přesně, co přikazuje. Jsem pouze nejpokornější z funkcionářů. Jsem zde, abych vykonával Odinovy příkazy, ať jsou to úkoly sebenepatrnější a sebepodřadnější."
Thor nebyl dostatečně bystrým studentem lidské, či spíše božské anebo skřetí povahy, aby mohl namítnout, že to ve skutečnosti znamená mít na dotyčnou osobu velmi silný vliv, zvláště je-li tou osobou omylný a zhýčkaný starý bůh. Věděl jen, že to není v pořádku.
"Tak dobře! Vyřiď mému otci Odinovi tenhle vzkaz!" zahulákal. "Řekni mu, že já, Thor, Bůh hromu, se s ním chci setkat. Ale ne v té jeho zatracené nemocnici! Nehodlám posedávat a číst časopisy a koukat se na ovoce, než mu přestelou postel! Řekni mu, že Thor, Bůh hromu se setká s Odinem, Otcem bohů z Asgardu dnes večer v hodině výzvy v síních Asgardu!" "Už zase?" utrousil Ouchcapek a zlomyslně přitom mrkl na Coca-colový automat.
"Ehm, ano," odpověděl Thor. "Ano!" zaburácel znovu hněvivě. "Už zase!"
Ouchcapek si zlehka povzdychl, jako někdo, komu nezbývá než se podřídit příkazům temperamentního blbečka, a řekl: "No dobře, řeknu mu to. Ale myslím, že ho to moc nepotěší."
"Do toho ti nic není, jestli ho to potěší nebo ne!" zařval Thor, až znovu rozvibroval základy budovy. "To je záležitost mezi mnou a mým otcem! Nejspíš si myslíš, že jsi moc chytrý, Ouchcapku, a nejspíš si myslíš, že já ne-"
Ouchcapek zdvihl obočí. Na tuto chvíli byl připraven. Mlčel a pouze nechal sluneční paprsek, aby se mu zatřpytil v tančících očích. Bylo to nanejvýš výmluvné mlčení.
"Možná že nevím, o co ti jde, Ouchcapku. Možná že nevím spoustu věcí, ale jedno vím. Vím, že jsem Thor, Bůh hromu, a že si ze mě nějaký skřet blázny dělat nebude!"
"Až budeš vědět dvě věci, budeš dvakrát tak chytrý," poznamenal Ouchcapek a lehce se zašklíbil. "A nezapomeň se obléct, než půjdeš." Jen tak mimochodem ukázal na hromádku šatstva vedle sebe a vzdálil se.

KAPITOLA 10

Problém s obchody, kde se prodávají lupy, kapesní nože a podobné věci, je v tom, že obvykle prodávají i jiné zajímavosti, jako například onen neobyčejný kus nářadí, s nímž Dirk nakonec odešel, po dlouhém váhání mezi nožem se zabudovaným šroubovákem značky Philips, párátkem a kuličkovým perem a jiným typem s třináctizubou chrupavkovou pilou a nýty přivařenými šťouchanými sváry.
Na chvíli ho očarovaly i lupy, zvláště jeden vysokoindexový, vakuově uložený model s kouřovým sklem o síle pětadvaceti dioptrií s integrální rukojetí a rámečkem a s bezvroubkovým zasklením, ale pak zahlédl malou kalkulačku I-ťing a byl ztracen.

Nikdy dřív ani netušil, že něco takového existuje. Být schopen pokročit od naprosté nevědomosti o něčem přes stravující touhu po oné věci až k jejímu skutečnému vlastnictví, to vše v rozmezí čtyřiceti vteřin, znamenalo pro Dirka něco jako zjevení.
Kalkulačka byla prachmizerná. Pocházela patrně z některé jihoasijské země, která horlivě zařizuje továrny ve snaze provést Jižní Koreji to, co Jižní Korea dělá Japonsku. Technologie výroby lepidel však v oné zemi zřejmě ještě nedosáhla stupně, kdy slepené věci skutečně drží pohromadě. Zadní strana hned odpadla a bylo ji třeba přichytit izolepou.
Vypadala jako docela obyčejná kalkulačka, až na to, že display s tekutými krystaly byl o něco větší než obvykle, aby se na něj vešly zkrácené soudy krále Wena o každém z šedesáti čtyř hexagramů, jakož i komentáre jeho syna, vévody z Čchou o jednotlivých linkách každého hexagramu. Byl to neobvyklý pohled, vidět přes obrazovku kapesní kalkulačky ubíhat právě tyhle texty, zejména proto, že byly přeloženy z čínštiny přes japonštinu a cestou prožily mnohá dobrodružství.
Přístroj rovněž sloužil jako obyčejná kalkulačka, ale jen do jisté míry. Dokázal zvládnout jakýkoli výpočet, jehož výsledek nepřevyšoval číslo čtyři.
Tak například uměl vypočítat 1 + 1 (výsledek 2), l + 2 (výsledek 3) a 2 + 2 (výsledek 4) nebo tangens 74 (výsledek 3, 4874145) ale cokoliv nad 4 označoval pouze jako "záplavu žluti". Dirk si nebyl jist, zda jde o chybu v programu nebo o tak hluboké proniknutí do podstaty věcí, jaké není s to pochopit, ale stejně byl do kalkulačky natolik zblázněný, že za ni ochotně zaplatil dvacet liber v hotovosti.
"Děkuji vám, pane," pravil zdvořile majitel obchodu. "Je to moc pěkná věcička. Myslím, že budete spokojený."
"Ďjá už jzeb," odpověděl Dirk.
"To rád slyším," usmíval se obchodník. "Víte, že jste si přerazil nos?"
Dirk se na okamžik přestal lísat k nově nabytému statku a vzhlédl.
"Ado, ofvžeb že do víb," přisvědčil nedůtklivě.
Muž spokojeně přikývl.
"Já jen že spousta zákazníků by si toho vůbec nevšimla," vysvětloval.
Dirk mu stručně poděkoval a uháněl s nákupem pryč. O pár minut později se usadil u malého rohového stolku v jedné islingtonské kavárně, objednal si malý šálek neuvěřitelně silné kávy a pokusil se provést denní inventuru. Blesková úvaha mu odhalila, že bude téměř určitě potřebovat ještě malé, ale neuvěřitelně silné pivo, a tak se pokusil objednávku rozšířit.

"Coé?" optal se číšník. Měl velmi černé vlasy plné brilantiny. Byl vysoký, neuvěřitelně fyzicky zdatný a příliš blazeovaný, než aby poslouchal zákazníky nebo vyslovoval souhlásky.
Dirk opakoval žádost, ale vzhledem k výkonné hudební aparatuře, zlomenému nosu a číšníkově nepřekonatelné blazeovanosti nakonec shledal jednodušším napsat ji špačkem tužky na ubrousek. Číšník na ni chvíli dotčeně čučel a pak zmizel.
Dirk přátelsky pokývl na dívku u vedlejšího stolku, která roztržitě četla knihu a se sympatiemi sledovala jeho zápolení s obsluhou. Pak si na stůl před sebe začal rozkládat akvizice dnešního dopoledne - noviny, elektronickou kalkulačku I-ťing a obálku, kterou vylovil zpoza zlaté desky na zdi záchoda Geoffreye Ansteye. Pak si asi minutu či dvě poťupával nos kapesníkem a jemně do něj šťouchal, aby zjistil, jak moc bude bolet. Ukázalo se, že docela hodně, a tak vzdychl a nacpal kapesník zpět do kapsy.
O pár vteřin později se znovu objevil číšník. Nesl bylinnou omeletu a jedinou slanou tyčinku. Dirk se mu pokoušel vysvětlit, že tohle si ovšem neobjednal. Číšník pokrčil rameny a řekl, že jeho chyba to není.
Dirk neměl potuchy, co na to říct, a také to řekl. Mluvení mu stále ještě činilo značné potíže. Číšník se zeptal, jestli Dirk ví, že má přeražený nos, a Dirk pravil, že ado bví, děguju běgdě. Číšník dal k lepšímu, že jeho kamarád Neil mu také jednou přerazil nos, na což Dirk odpověděl, že doupfvá, že do dězdě bolelo, a tím konverzace uvadla. Číšník vzal omeletu a odešel, zapřisáhnuv se, že se už nikdy nevrátí.
Když se dívka od vedlejšího stolu ohlédla, Dirk se natáhl a sebral jí kávu. Věděl, že nic neriskuje, protože slečna prostě nebude schopna uvěřit, že se něco takového stalo. Seděl a usrkával vlažné tekutiny a v duchu si procházel uplynulý den.
Věděl, že než se obrátí na I-ťing, byť elektronický, měl by se pokusit urovnat si myšlenky a nechat je v klidu usadit. To bylo ze všeho nejtěžší.
Ať se snažil sebevíc uvolnit mysl a uvažovat klidně a rozumně, hlava Geoffreye Ansteye mu neustále rotovala před očima. Tvářila se vyčítavě, jako by na něj ukazovala obviňujícím prstem. Skutečnost, že neměla žádný prst, jímž by mohla ukazovat, němou výčitku jen podtrhovala.
Dirk přimhouřil oči a raději se pokusil soustředit se na problém záhadně zmizelé slečny Pearceové, ale nedařilo se mu záležitost rozlousknout. Když u něj pracovala, často záhadně mizívala na dva až tři dny, ale tehdy z toho noviny nedělaly takovou záležitost. Pravda je, že tehdy kolem ní nic nevybuchovalo, alespoň pokud věděl. Rozhodně se nikdy o žádné explozi nezmínila.
A ještě ke všemu když si vzpomněl na její tvář, kterou naposledy viděl v televizi v Ansteyově domě, jeho myšlenky automaticky přeskočily k hlavě, která se v tu chvíli o tři patra níž otáčela rychlostí třiatřiceti a jedné třetiny otáčky za minutu. To zrovna nevedlo ke klidnému, kontemplativnímu rozpoložení, o něž usiloval. Nepřispívala k němu ani hlasitá hudba reprodukovaná místní aparaturou.
Vzdychl a zahleděl se na elektronickou kalkulačku I-ťing.
Jestli si chce uspořádat myšlenky, pak možná bude chronologický pořádek stejně dobrý jako kterýkoli jiný. Rozhodl se

přenést se v myšlenkách zpět na začátek dne, do okamžiku než se začaly dít ty strašné věci, nebo aspoň než se začaly dít jemu.
Začalo to lednicí.
Připadalo mu, že ve srovnání se vším ostatním se teď problém s lednicí scvrkl do téměř zvládnutelných rozměrů. Stále ještě vyvolával znatelné hryzení strachu a viny, ale přece jen je to záležitost, jíž může čelit alespoň s relativním klidem.
Návod radil, aby se "oduševněle" soustředil na otázku, jež ho "trápí", pak ji zapsal, přemítal o ní, chvíli se těšil z ticha, a teprve až dosáhne vnitřní harmonie a klidu, má zmáčknout červený knoflík.
Žádný červený knoflík tu nebyl, jen modrý knoflík s nápisem "červená", což zřejmě měl být ten pravý.
Na chvíli se soustředil na otázku, načež se jal hledat po kapsách kus papíru, který však nenašel. Nakonec zapsal otázku: "Mám si koupit novou lednici?" na roh ubrousku. Poté dospěl k názoru, že má-li vyčkávat, až dosáhne vnitřní harmonie a klidu, mohl by tu klidně prosedět celou noc, a tak stiskl modrý knoflík označený jako červený. V rohu obrazovky zazářil hexagram, který vypadal takto:

- -

- -
- -
- -

3: ČCHUN

Pak se začal na miniaturní obrazovce odvíjet následující text:
"SOUD KRÁLE WENA:
Čchun značí počáteční obtíže, jako když stéblo trávy raší pod kamenem. Čas je plný nepravidelností a nejasností: Dokonalý muž přizpůsobí svá opatření, jako by třídil vlákna osnovy a útku. Trvání na správnosti nakonec přinese úspěch. Zpočátku je třeba postupovat opatrně. Bude výhodné ustanovit feudální knížata.
LINKA 6 SE MĚNÍ:
KOMENTÁŘ VÉVODY Z ČCHOU:
Koně a kočár musí ustoupit. Potečou proudy krvavých slzí.

Dirk chvíli zkoumal zjevený text, a pak se rozhodl, že suma sumárum zřejmě promlouvá ve prospěch koupě nové lednice, což je omračující náhodou postup, k němuž se on sám přiklání.
V jednom z temných koutů, kde si otrávení číšníci vzájemně dokazovali svou nemotornost, sídlil telefonní automat. Dirk mezi nimi prokličkoval a uvažoval přitom, koho mu připomínají, a nakonec usoudil, že to nejspíš bude hlouček nahých mužů stojících těsně za Svatou rodinou na Michelangelově obraze téhož jména, a umístěných na obraz zřejmě jen proto, že se Michelangelovi líbili.
Vytočil číslo svého známého jménem Nobby Paxton, alespoň jak tvrdil, který se zabýval temnými stránkami obchodu potřebami pro domácnost. Dirk šel rovnou k věci.
"Dobby, bodřebuju ledďidzi."
"Schovávám jednu pro případ, že bys ji někdy potřeboval, Dirku."
Dirkovi to připadalo vysoce nepravděpodobné.
"Ale ďjá hdzi bořáddou ledďidzi, Dobby."
"Tohle je nejlepší kvalita, Dirku. Japonská, mikroprocesorové ovládání."
"Dzo dělá bigrobrodzezor v ledďidzi, Dobby?" podivil se Dirk.
"Udržuje si stálou teplotu, Dirku. Řeknu mládencům, aby ti ji tam rovnou hodili. Potřebuju se jí totiž šupito presto zbavit z důvodů, jejichž vysvětlováním tě nebudu obtěžovat."
"To ďjsi boč hoddý, Dobby," zahuhlal Dirk. "Broblém ďje, že bobentálně dejseb doba."
"Zjednání si přístupu do domu v nepřítomnosti jeho majitele je jen jednou z arzenálu dovedností, jimiž jsou mí mládenci obdařeni. Mimochodem, dej mi pak vědět, jestli ti doma něco nechybí."
"Boc rád, Dobby. Jezdli dví bládenci bají dáladu děco odvézt, bohli by začíd bojí starou ledďidzi. Bodřebuje vyhodid."
"Zařídím to, Dirku. Ve vaší ulici je obvykle pár dlužníků, co neplatí. Myslíš, že novou lednici zaplatíš nebo ti mám rovnou dát odstřelit koleno, abych ušetřil všem zúčastněným čas a mrzutosti?"
Dirkovi nebylo nikdy stoprocentně jasné, kdy vlastně Nobby žertuje a kdy mluví vážně, a rozhodně neměl chuť to blíže zkoumat. Ujistil ho, že mu zaplatí při nejbližší příležitosti, kdy ho uvidí.
"V tom případě se uvidíme hodně brzo," opáčil Nobby. "Mimochodem víš, že mluvíš úplně, jako by ti někdo přerazil nos?"
Pomlka.
"Jsi tam, Dirku?"
"Jzeb. Jedob jseb bozlouchal desku."
"Horká brambora!" hulákalo kavárenské hi-fi.
"Neber ji, neber ji, neber ji,
Rychle, rychle, hoď mu ji, hoď mu ji, hoď mu ji."
"Povídám, jestli víš, že to vypadá, jako by ti někdo přerazil nos?" opakoval Nobby.
Dirk pravil, že to ví, poděkoval Nobbymu, že ho na to upozornil, rozloučil se, chvíli zamyšleně stál, učinil pár

bleskových telefonátů a pak se prodral chumlem pózujících číšníků nazpátek ke svému stolu, kde nalezl dívku, jejíž kávu si prve přivlastnil.
"Ahoj," řekla významně.
Dirk odpověděl s takovou grácií, jaké jen byl schopen.
Velmi zdvořile se jí uklonil, smekl klobouk, protože to vše mu poskytlo vteřinu či dvě, aby se mohl vzpamatovat, a požádal o dovolení, aby se směl posadit.
"Ale jistě, je to přece váš stůl," pokynula mu velkomyslně.
Byla menší postavy, měla tmavé, pěkně upravené vlasy, bylo jí něco kolem pětadvaceti a tázavě hleděla na poloprázdný šálek kávy uprostřed stolku.
Dirk usedl naproti ní a spiklenecky se nahnul přes stůl. "Řegl bych, že bádráde bo svém kafi," pronesl tlumeně.
"To si pište," kývla dívka.
"Dedělá váb dobře."
"Opravdu?"
"Obravdu. Kofeid. Cholesderol v bléce."
"Aha, tak vy jste myslel jen na mé zdraví."
"Myslel jzeb da boc věcí," pravil Dirk povzneseně.
"Viděl jste mě sedět u vedlejšího stolku a pomyslel jste si: ‚Taková hezká slečna, a zdraví má úplně zničené. Zachráním ji před ní samotnou.'"
"Tak dějak to bylo."
"Víte, že jste si přerazil nos?"
"Ovšeb že víb," odpověděl Dirk podrážděně. "Každý bi to bořád-"
"Jak je to dlouho, co jste si ho zlomil?" zeptala se věcně.
"Zlobili bi ho asi břed dvacedi bidutabi."
"Myslela jsem si to," přikývla dívka. "Zavřete na chvíli oči."
Dirk na ni vrhl podezřívavý pohled.
"Broč?"
"Nebojte se," konejšila ho s úsměvem, "nebude to bolet. Tak je přece zavřete."
Dirk se nechápavě zamračil a na okamžik zavřel oči. V tu chvíli se dívka natáhla, popadla ho pevnou rukou za nos a pořádně jím zakroutila. Dirk málem explodoval bolestí a zavyl tak hlasitě, že málem přilákal číšníkovu pozornost.
"Vy čarodějdice!" vyvřískl a popadnuv se za obličej, zděšeně se odpotácel od stolu. "Vy bokrytedská čarodějdice!"
"Buďte ticho a sedněte si," usadila ho. "Tak dobře, lhala jsem, že to nebude bolet, ale aspoň vám nos sroste rovně, což vám ušetří spoustu nepříjemností později. Měl byste jet rovnou do nemocnice, aby vám dali dlahy a tampóny. Jsem zdravotní sestra, takže vím, co dělám. Nebo aspoň si to myslím. Ukažte, podíváme se na to."
Těžce oddychující a prskající Dirk se znovu posadil, svíraje poraněný nos v hrsti. Po několika vteřinách ho začal jemně ohmatávat a pak dovolil i dívce, aby prozkoumala rozsah škod.
"Mimochodem, jmenuji se Sally Millsová. Obvykle se snažím řádně představit, než dojde k tělesným intimnostem, ale někdy na to prostě není čas," povzdychla si.
Dirk zkusmo přejel prsty po obou stranách nosu.
"Byslíb, že je robdější," usoudil nakonec.
"Rovnější," opravila ho Sally. "Řekněte to pořádně: rovnější. Budete se cítit mnohem líp."
"Rovnější," opakoval Dirk. "Ado. Báte bravdu."
"Cože?"
"Máte bravdu."
"V pořádku," oddechla si úlevou. "Jsem ráda, že se to podařilo. Můj horoskop na dnešek totiž říká, že všechno, co dnes rozhodnu, bude špatně."
"Snad nevěříte těm nesmyslům?" napomenul ji Dirk přísně.
"Nevěřím."
"Zvlášť ne Velkému Zaganzovi."
"Takže vy to taky čtete?"
"Ne. Totiž ne z téhož důvodu."
"Jeden pacient mě dnes ráno, než zemřel, požádal, abych mu přečetla horoskop. Jaký důvod jste měl vy?"
"Ehm, velmi složitý."
"Aha," utrousila Sally skepticky. "Co je tohle?"
"Kalkulačka," odpověděl Dirk. "Podívejte se, nerad bych vás zdržoval. Jsem vám, milá dámo, velmi zavázán za vaši něžnou péči a za zapůjčení vaší kávy, ale běda! Den pokročil a jsem si jist, že máte před sebou program nabitý ošetřováním četných těžkých ublížení na těle."
"Ale kdepak. Noční služba mi skončila ráno v devět a všechno, co mám dnes na práci, je zůstat vzhůru, abych mohla v noci normálně spát. Nemám lepší program, než vysedávat v kavárnách a vybavovat se s cizími pány. Kdežto vy byste se měl vydat na chirurgii, a to co nejrychleji. Hned jak za mě zaplatíte účet."
Naklonila se ke stolku, kde původně seděla a sebrala popsanou účtenku položenou vedle talíře. Pohlédla na ni a nesouhlasně zavrtěla hlavou.
"Pět kafí, bohužel. Noc na oddělení byla dlouhá. Pořád se něco dělo, zrovna uprostřed noci. Jeden pacient v komatu musel být v časných ranních hodinách převezen do soukromé nemocnice. Bůh ví, proč to muselo být zrovna v tuhle dobu. Jsou z toho jen zbytečné problémy. Ten druhý loupák bych neplatila, být vámi. Sice jsem ho objednala, ale oni

mi ho nedali."
Přistrčila účet přes stůl Dirkovi, a ten ho s povzdechem neochotně zvedl.
"Přemrštěné ceny, zlodějsky přemrštěné. A počítat si v téhle situaci patnáct procent za obsluhu, to je sprostý výsměch. Vsadím se, že mi ani nepřinesou nůž."
Obrátil se a pokusil se bez valné naděje na úspěch přivolat některého z hejna číšníků povalujících se vzadu mezi cukřenkami.
Sally Millsová vzala svůj a Dirkův účet a pokusila se sečíst obě částky na Dirkově kalkulačce.
"Vypadá to, že výsledek se rovná ‚záplavě žluti'," podivila se.
"Děkuji vám, raději si to vezmu," řekl podrážděně Dirk, otočil se zpět k ní, odebral jí elektronické věštítko a vsunul je do kapsy. Pak se jal opět bezvýsledně mávat na číšníky vytvářející živý obraz.
"Na co vlastně chcete nůž?" zeptala se Sally.
"Potřebuju tohle otevřít." Dirk zamával rozměrnou, silně zaizolepovanou obálkou.
"Já vám ho seženu," nabídla se Sally. Mladík sedící o samotě u nejbližšího stolku se v tu chvíli právě ohlédl, a tak se rychle natáhla a štípla mu nůž.
"Jsem vám velmi zavázán," ocenil Dirk a napřáhl ruku, aby si vzal nůž.
Sally však ruku s nožem odtáhla.
"Co je v té obálce?" dorážela.
"Jste mimořádně zvědavá a troufalá mladá dáma!" zvolal Dirk.
"A vy jste moc divný ptáček."
"Nejsem divnější, než je nutné."
"Hmmm," pravila Sally. "Co je v té obálce?" Stále ještě mu odmítala dát nůž.
"Obálka není vaše," prohlásil Dirk "a její obsah se vás netýká."
"Ale vypadá zajímavě. Co v ní je?"
"To zjistím, až ji otevřu!"
Podezřívavě na něj pohlédla a pak mu obálku vyškubla.
"Trvám na tom, abyste-" nedokončil svůj protest Dirk.
"Jak se jmenujete?" položila mu kontrolní otázku.
"Jmenuji se Gently. Dirk Gently."
"Takže nejste Geoffrey Anstey ani nikdo z těch dalších, co jsou tu přeškrtnuti?" Zamračila se a krátce pohlédla na obálku.
"Ne, ovšemže ne," potvrdil Dirk.
"Znamená to, že ta obálka taky není vaše?"
"Já - totiž-"
"Aha! Takže jste rovněž mimořádně... jak to bylo?"
"Zvědavý a troufalý. To nepopírám. Jenže já jsem soukromý detektiv. Jsem za to placený. Rozhodně ne tak často nebo bohatě, jak bych si přál, ale nicméně jsem zvědavý a troufalý na profesionální úrovni."
"To je smutné. Myslím, že je mnohem zábavnější mít zvědavost a troufalost jako koníčka. Takže vy jste profesionál, kdežto já jsem podle olympijského standartu amatér. Nevypadáte zrovna na soukromého detektiva."
"Žádný soukromý detektiv nevypadá na soukromého detektiva. To je základní pravidlo soukromého detektivování."
"Ale když žádný soukromý detektiv nevypadá jako soukromý detektiv, jak může vědět, jak nemá vypadat? To bude zřejmě trochu problém."
"To je sice pravda, ale nemůžu říct, že bych kvůli tomu trávil bezesné noci," odpověděl Dirk zlostně. "A navíc já nejsem jako ostatní soukromí detektivové. Moje metody jsou holistické a v původním slova smyslu chaotické. Pátrám prostřednictvím zkoumání základní propojenosti všech věcí."
Sally Millsová jen překvapeně zamrkala.
"Každá částice ve vesmíru ovlivňuje všechny ostatní částice, byť jen slabě a nepřímo." Dirk se začínal rozohňovat a dostával nepřítomný pohled. "Vše je propojeno se vším. Tlukot motýlích křídel v Číně může ovlivnit dráhu hurikánu v Atlantiku. Kdybych mohl vyslechnout tuhle nohu od stolu způsobem, který by dával smysl mě nebo té noze, mohla by mi odpovědět na jakoukoli otázku o vesmíru. Mohl bych položit komukoli, koho bych si náhodně vybral, jakoukoli otázku, která by mě zrovna napadla, a jeho odpověď, či její absence, by měla nějaký vztah k problému, který řeším. Jen je třeba vědět, jak ji interpretovat. Dokonce i vy, přestože jsem vás poznal náhodou, patrně víte věci, které jsou zásadně důležité pro mé pátrání, jen kdybych věděl, na co se vás mám zeptat, což nevím, a kdybych se chtěl obtěžovat, což nechci."
Odmlčel se a pak řekl: "Dáte mi tu obálku a nůž, prosím?"
"Mluvíte, jako by na tom záležel něčí život."
Dirk na okamžik sklopil oči.
"Myslím, že na tom něčí život závisel," řekl potom. Pronesl to takovým způsobem, že se zazdálo, jako by nad nimi proplul temný mrak.
Sally se dala obměkčit a podala mu obálku a nůž. Jako by z ní vyprchala jiskra.
Nůž byl příliš tupý a vrstva izolepy příliš silná. Dirk s ní několik vteřin zápasil, ale nepodařilo se mu ji prořízнout. S pocitem únavy a podráždění se narovnal a opřel se o opěradlo.
"Dojdu se jich zeptat, jestli nemají něco ostřejšího," prohlásil a zvedl se, s obálkou stále v ruce.
"Měl byste si jít dát ošetřit nos," poznamenala Sally tiše.
"Děkuji." Dirk se jí mírně uklonil.

Sebral oba účty a vydal se navštívit výstavu číšníků v pozadí kavárenského sálu. Když nebyl ochoten zvýšit závazný patnáctiprocentní poplatek za obsluhu nějakým dobrovolným projevem osobního ocenění, setkal se s jistým chladem, a bylo mu řečeno že ne, nikoliv, toto je jediný typ nože, který tu mají, a tím to hasne.
Dirk poděkoval a vydal se kavárnou nazpět.
Na jeho místě teď seděl a hovořil se Sally mladý muž, jehož nůž prve odcizila. Kývl jí na pozdrav, ale byla příliš zabraná do konverzace s novým přítelem, takže si ho nevšimla.
"... v komatu, který musel být v časných ranních převezen do soukromé nemocnice," říkala právě. "Bůh ví, proč to muselo být zrovna v tuhle dobu. Jsou z toho jen zbytečné problémy. Promiňte, že tak melu, ale ten pacient měl s sebou vlastní automat na Coca-Colu a perlík, což je v soukromé nemocnici úplně v pořádku, ale ve státním ústavu, na oddělení, kde je nedostatek personálu, mě to prostě unavuje, a když jsem unavená, vždycky moc mluvím. Upozornil byste mě, kdybych najednou spadla v bezvědomí na zem?"
Dirk šel dál, a pak si všiml, že Sally Millsová zapomněla na stolku, u něhož původně seděla, knihu, kterou si četla, a něco ho na ní upoutalo.
Kniha byla dost velká a jmenovala se Ďábelský úprk. Vlastně byla pořádně velká a poněkud ohmataná a vypadala spíš jako hrouda odpalovaného těsta. Spodní polovina obálky představovala obvyklou ženu v koktejlových šatech viděnou hledím pušky, kdežto horní půlku úplně zabíralo autorovo jméno. Stříbrná reliéfní písmena hlásala: Howard Bell.
Dirk nemohl hned přijít na to, co ho na knize vlastně zaujalo, ale tušil, že nějaký detail obálky v něm rozezněl skrytou strunu. Vrhl obezřetný pohled na dívku, jejíž kávu byl uloupil a jejíchž pět káv a dva loupáky, z toho jeden nedodaný a nesnědený, poté zaplatil. Nedívala se, a tak jí ukradl i knihu a vsunul ji do kapsy koženého kabátu.
Vykročil na ulici, kde se na něj střemhlav vrhl orel letící zrovna kolem, a málem ho srazil do cesty nějakému cyklistovi, který mu začal nadávat a proklínat ho z morálních výšin obývaných zřejmě jen cyklisty.

KAPITOLA 11
Na dobře udržovaný pozemek ležící na okraji dobře udržované vesnice situované na pokraji dobře udržovaného idylického kraje Cotswolds zabočilo ne zrovna dobře udržované auto.
Byl to omlácený žlutý Citroen 2CV, který kdysi měl jednoho opatrného majitele, ale potom tři sebevražedně nedbalé. Šplhal se po příjezdové cestě s neochotným výrazem, jako by vše, co žádal od života, bylo, aby ho shodili do klidného příkopu na některé blízké louce, a nechali ho tam s půvabnou odevzdaností trčet. Namísto toho se po něm chtělo, aby se vlekl takovou dálku po téhle dlouhé, štěrkem vysypané příjezdové cestě, a za chvíli určitě budou zase chtít, aby se po ní vlekl zpátky, proč a nač, to přesahovalo meze jeho představivosti.
Zastavil před elegantním kamenným portálem hlavní budovy a pak se začal zvolna sunout nazpátek, dokud řidič neškubl ruční brzdou, což způsobilo, že automobil vydal jakési přiškrcené "ík".
Dveře se rozlétly a nebezpečně se zabimbaly na jediném zbývajícím pantu a zevnitř se vysunul pár nohou, jaké žádný filmový zvukař nemůže vidět, aniž by pleskl přes celou sekvenci chraplavé saxofonové sólo, z důvodů, které nikdo kromě filmových zvukařů nikdy nepochopí. V tomto případě by však saxofon umlčela blízkost kazoo, jímž by týž zvukař téměř jistě doprovodil namáhavou jízdu citroenu.
Majitelka nohou následovala své končetiny obvyklým způsobem, jemně zavřela dveře a odebrala se do budovy.
Auto zůstalo zaparkované venku.
Po několika minutách vyšel ven vrátný a zkoumavě si podivné vozidlo prohlížel, zatvářil se nesouhlasně a pak, když nemohl udělat nic pozitivnějšího, opět zašel dovnitř.
O chvíli později byla Kate uvedena do kanceláře Ralpha Standishe, primáře psychologického oddělení a jednoho z ředitelů nemocnice ve Woodsheadu, který právě končil telefonní hovor.
"Ano, to je pravda, že se neobyčejně inteligentní a citlivé děti mohou jevit stupidní. Jenže, paní Bensonová, hloupé děti se také někdy mohou jevit stupidní. Myslím, že byste o tom měla uvažovat. Vím, že je to velice bolestné, ano. Na shledanou, paní Bensonová."
Uložil telefon do zásuvky psacího stolu a než vzhlédl, několik vteřin si urovnával myšlenky.
"Měla jste nám svou návštěvu ohlásit dřív, slečno, éé, Schechterová," promluvil konečně.
Doopravdy vlastně řekl: " Měla jste nám svou návštěvu ohlásit dřív, slečno, éé-" načež se odmlčel a nakoukl do jiné zásuvky a teprve potom dodal "Schechterová".
Kate připadalo hodně divné přechovávat jména návštěvníků v šuplíku, ale ten člověk zjevně neměl rád, když se na jeho krásném, ale přísně tvarovaném stole barvy černého popela hromadily věci, protože tam neměl vůbec nic. Psací stůl byl úplně prázdný, stejně jako všechny ostatní plochy v kanceláři. Na pěkném malém kávovém stolku ze skla a oceli, spočívajícím v pravém úhlu ke dvěma židlím typu Barcelona - nic. Na dvou nákladně vyhlížejících pořadačích umístěných v pozadí místnosti - nic.
Žádné knihovny - pokud se tu vůbec nějaké knihy daly najít, byly patrně ukryté za bílými dveřmi rozměrných, do zdi zabudovaných skříní - a přestože na zdi visel jediný černý rám, šlo pravděpodobně jen o momentální úchylku, protože neobsahoval žádný obraz.
Kate se rozhlédla po kanceláři se zmateným výrazem.
"Vy tu nemáte žádné dekorativní předměty, pane primáři?" podivila se.
Její transatlantická přímočarost ho na okamžik vyvedla z míry, ale pak odpověděl.
"Ovšemže mám dekorativní předměty," řekl a na důkaz svých slov otevřel další zásuvku. Vyňal z ní malou porcelánovou sošku kotěte hrajícího si s klubkem vlny a pevnou rukou ji položil před sebe na stůl.
"Jakožto psycholog jsem si vědom, jak důležitou roli hrají dekorativní předměty při rozvoji lidského ducha," prohlásil.

Uložil kotě zpět do zásuvky a s tichým cvaknutím ji zavřel.
"Tak co mi povíte?"
Sepnul ruce a položil je na stůl před sebe, načež se na ni tázavě zahleděl.
"Je to od vás velmi milé, pane primáři, že jste mě tak narychlo přijal-"
"Ano, ano, to už jsme probrali."
"-ale určitě víte, jak je to s uzávěrkami v novinách."
"Vím toho o novinách dost, aby mi to úplně stačilo, slečno, éé-"
Znovu otevřel zásuvku.
"Slečno Schechterová, ale-"
"To je také jeden z důvodů, proč jsem se na vás obrátila," lhala roztomile Kate. "Vím, že se vám dostalo poněkud, řekněme nešťastné publicity, a tak jsem si myslela, že byste třeba uvítali příležitost pohovořit o některých poučnějších aspektech práce ve Woodsheadské nemocnici." Věnovala mu okouzlující úsměv.
"Jen proto, že přicházíte s tak vřelým doporučením od mého velmi dobrého přítele a kolegy, éé-"
"Franklina, Alana Franklina," napověděla pohotově Kate, aby psychologovi ušetřila další otvírání zásuvky. Alan Franklin byl terapeut, kterého několikrát navštívila po smrti svého manžela. Varoval ji, že Standish je sice vynikající vědec, ale divný člověk, dokonce i podle vysoce náročných měřítek jejich společné profese.
"-Franklina, jsem se uvolil vás přijmout," pokračoval Standish. "Ale varuji vás předem, že jestli zjistím, že se jako výsledek tohoto interview v novinách objeví další pokračování lživé kampaně ‚Ohavné tajemství ve Woodsheadu', potom, potom-"
"- chci provést věci -
sám nevím jaké, ale bude to
hotový děs," zacitovala Kate vesele.
Standish přimhouřil oči.
"Král Lear, dějství druhé, scéna čtvrtá," konstatoval. "A myslím, že tam není ‚děs', ale ‚hrůza', jak se můžete snadno přesvědčit."
"Víte, že máte asi pravdu?" podivila se Kate.
Díky, Alane, poděkovala v duchu. Usmála se na Standishe, který se konečně uvolnil a nasadil spokojený výraz naprosté převahy. Je to zvláštní, uvažovala Kate, že lidé, kteří rádi dělají ramena na jiné, se dají nejsnadněji manipulovat.
"Tak co byste vlastně chtěla vědět, slečno Schechterová?"
"Dejme tomu, že nevím vůbec nic," nadhodila Kate.
Standish se usmál, jako by chtěl naznačit, že mu žádný předpoklad nemůže způsobit větší potěšení.
"Nuže dobrá," pravil. "Woodshead je výzkumné pracoviště. Specializujeme se na péči o pacienty s neobvyklými nebo dosud neznámými stavy v oblasti psychologické či psychiatrické a na studium těchto stavů. Prostředky získáváme různými způsoby. Jednou z našich hlavních metod je přijímání soukromých pacientů za abnormálně vysoké poplatky, které rádi zaplatí nebo přinejmenším si na ně rádi stěžují. Ve skutečnosti si nemají nač stěžovat, protože pacientům, kteří k nám přicházejí soukromě, naprosto otevřeně vysvětlujeme, proč jsou naše ceny tak vysoké. Vzhledem k částkám, které zaplatí, mají ovšem plné právo si stěžovat - je to vlastně jedna z výsad, za něž platí. V některých případech uzavíráme zvláštní dohodu, podle níž získáváme výsadní právo obhospodařovat pacientův majetek a výměnou za to se zaručíme, že se o něj budeme starat až do konce jeho života."
"Takže v důsledku toho můžete udělovat jakási stipendia lidem nadaným obzvláště zajímavými chorobami?"
"Přesně tak. To jste vyjádřila velmi pěkně. Udělujeme jakási stipendia lidem nadaným obzvláště zajímavými chorobami. To si musím poznamenat. Slečno Mayhewová!"
Otevřel zásuvku, která zřejmě ukrývala domácí interkom. V odpověď na jeho výzvu se otevřely dveře jedné skříně, ve skutečnosti ovšem dveře do malé postranní místnůstky. Musel je navrhovat architekt, který choval ke dveřím ideologicky zdůvodněnou nenávist. Z budníku se poslušně vynořila vychrtlá žena kolem pětačtyřicítky s naprosto bezvýrazným obličejem.
"Slečno Mayhewová," oslovil ji Standish. "Udělujeme jakási stipendia lidem nadaným obzvláště zajímavými chorobami."
"Zajisté, pane primáři," odvětila slečna Mayhewová, ustoupila zpět do své kanceláře a zavřela za sebou dveře. Kate uvažovala, jestli to nakonec přece jenom není skříň.
"V současné době skutečně máme pacienty s opravdu mimořádnými chorobami," rozhovořil se nadšeně psycholog.
"Chtěla byste se podívat na jednu či dvě z našich nových hvězd?"
"Ovšem, velice ráda. To by bylo velmi zajímavé, pane primáři, jste velmi laskav."
"Člověk musí být laskavý, aby mohl dělat takovou práci," poučil ji Standish, bleskl na ni úsměvem a zase ho vypnul.
Kate se snažila nedat na sobě znát netrpělivost, která se jí zmocňovala. Standish jí zrovna nepadl do oka a začínal jí připadat trochu jako Marťan. Navíc jediné, co ji doopravdy zajímalo, bylo zjistit, jestli byl v časných ranních hodinách přijat nový pacient, a pakliže ano, kde je a jestli ho může navštívit.
Vyzkoušela nejprve přímou cestu, ale byla odmrštěna pouhou telefonistkou pod záminkou, že nezná jméno. Zeptat se, jestli v nemocnici právě pobývají nějací vysocí, dobře stavění světlovlasí muži, by znamenalo vyvolat zcela nesprávný dojem. Alespoň se sama přesvědčovala, že je to zcela nesprávný dojem. Bleskový telefonát Alanu Franklinovi jí připravil cestu pro daleko rafinovanější postup.
"Dobrá!" Po Standishově tváři na okamžik přeběhl pochybovačný výraz. Znovu povolal ze skříně slečnu Mayhewovou.

"Slečno Mayhewová, to, co jsem vám předtím řekl -"
"Ano, pane primáři?"
"Doufám, že jste pochopila, že jsem chtěl, abyste mi to zaznamenala?"
"Ne, pane primáři, ale ráda to udělám."
"Děkuji vám," odpověděl psycholog s mírně napjatým výrazem. "A ukliďte tady, prosím. Je tu strašný -"
Chtěl říci, že je tam strašný nepořádek, ale naprosto klinicky sterilní atmosféra ho frustrovala.
"Prostě tady trochu ukliďte."
"Ano, pane primáři."
Dušezpytec stroze pokývl, smetl ze stolu neexistující smítko prachu, na chvíli zapnul na Kate úsměv a hned ho zase vypnul, a pak ji vedl z kanceláře chodbou, pokrytou bezovým kobercem bez jediné poskvrnky, který uštědřoval každému, kdo po něm šel, elektrické šoky.
"Vidíte, tady," hlásil Standish a nedbalým pohybem ukázal na část zdi, kterou míjeli, nebylo však jasné, co jí vlastně chce ukázat a jaký závěr by z toho měla udělat.
"Nebo tohle," ukazoval zřejmě na pant u dveří.
"Á," dodal, když se před nimi otevřely dveře. Kate znepokojovalo, že kdykoliv se tady otevřou nějaké dveře, vždycky nadskočí netrpělivým očekáváním. To není zrovna chování, jaké by očekávala od světem protřelé newyorské novinářky, i když vlastně v New Yorku nežije a jenom píše do časopisů články o cestování. Stejně není správné, že kdykoli se otevřou nějaké dveře, vyhlíží mohutné světlovlasé muže.
Žádný mohutný světlovlasý muž tu nebyl. Místo toho se vynořila asi desetiletá holčička s vlasy barvy písku, kterou někam vezli na vozíčku. Vypadala bledá, nemocná a duchem nepřítomná a něco si pro sebe bezhlasně mumlala. Ať už říkala cokoli, zřejmě jí to zneklidňovalo a rozrušovalo, takže sebou v křesle házela ze strany na stranu, jako by chtěla uniknout slovům vycházejícím z vlastních úst. Pohled na ni Kate dojal. Impulzivně požádala sestru, která dívenku vezla, aby zastavila.
Přidřepla si, aby mohla vlídně pohlédnout dítěti do tváře, což sestru zřejmě trochu potěšilo, zato šéflékaře ne.
Kate se nepokoušela přilákat dívčinu pozornost, jen se na ni otevřeně a přátelsky usmála, aby viděla, jestli bude chtít zareagovat, ale holčička buď nechtěla, nebo nemohla odpovědět. Její rty se bez přestání pohybovaly, vypadalo to skoro, jako by vedly existenci zcela nezávislou na zbytku obličeje.
Při bližším pohledu Kate zjistila, že děvčátko nevypadá ani tak nemocné a stažené do sebe, jako spíš unavené, utrápené a nevýslovně znechucené. Potřebovala by si trochu odpočinout, potřebovala by klid, ale její rty pracovaly dál, jako motor.
Na prchavý okamžik zachytila její pohled, který jako by říkal "Moc mě to mrzí, ale musíte mě omluvit, dokud tohle neskončí." Holčička se zhluboka nadechla, rezignovaně přivřela oči a vytrvale pokračovala v neslyšném mumlání.
Kate se k ní naklonila, aby zjistila, co vlastně říká, ale ničemu nerozuměla. Tázavě vzhlédla na Standishe.
"Ceny na burze," řekl prostě.
Do Katina obličeje se vkradl výraz úžasu.
"Bohužel včerejší," dodal lékař a trpce pokrčil rameny.
Kate sebou škubla překvapením a rozpaky, že si tak špatně vyložil její reakci, a aby zakryla svůj zmatek, spěšně se obrátila zpět k holčičce.
"Chcete říct, že prostě jen tak sedí a odříkává včerejší burzovní ceny?" zeptala se úplně zbytečně. Holčička zakoulela očima, a na okamžik zachytila její pohled.
"Ano," přisvědčil Standish. "Museli jsme povolat odezírače ze rtů, abychom na to přišli. Samozřejmě nás to velmi vzrušilo, ale při bližším zkoumání se zjistilo, že jsou to včerejší zprávy, což bylo pochopitelně tak trochu zklamání. V podstatě nijak zvlášť zajímavý případ. Aberantní chování. Bylo by zajímavé vědět, proč to dělá, ale -"
"Počkejte," zarazila ho Kate a snažila se naprosté zděšení maskovat hlubokým zájmem, "chcete říct, že znovu a znovu předříkává - co? - závěrečné ceny nebo -"
"Ne. To je ovšem zajímavý rys. V průběhu dne celkem drží krok s pohyby cen na trhu. Jen o čtyřiadvacet hodin pozadu."
"Ale to je neuvěřitelné, že?"
"Ovšem. Je to docela výkon."
"Výkon?"
"Víte, jako vědec musím zastávat názor, že vzhledem k volné dostupnosti informací je získává normální cestou. V tomto případě není třeba vymýšlet si nějaké nadpřirozené či paranormální dimenze. Occamova břitva. Není radno zbytečně násobit entity."
"Ale viděl ji někdy někdo studovat noviny nebo
shánět informace po telefonu?"
Pohlédla na sestru, která jen němě zavrtěla hlavou.
"Ne, nikdo ji nikdy nepřistihl," přiznal Standish. "Jak říkám, je to docela výkon. Jsem si jist, že kterýkoli salonní kouzelník nebo člověk s abnormální pamětí by vám řekl, jak na to."
"Ptal jste se někoho?"
"Ne. S takovými lidmi se nestýkám."
"Vy si opravdu myslíte, že by to mohla dělat schválně?" nedala se odbýt Kate.
"Věřte mi, že kdybyste věděla o lidech tolik, co já, slečno, éé-, věřila byste čemukoliv," odpověděl Standish profesionálně uklidňujícím tónem.
Kate zírala do dívčiny unavené, nešťastné tváře a neříkala nic.

"Musíte pochopit, že je třeba brát takové věci racionálně," vysvětloval Standish. "Kdyby to byly zítřejší burzovní ceny, to by ovšem bylo něco jiného. Pak by šlo o fenomén zcela jiného charakteru, který by si zasluhoval a vyžadoval nejrigoróznější studium. A jsem si jist, že by nebylo obtížné sehnat prostředky na takový výzkum. To by nebyl vůbec žádný problém."
"Chápu," kývla Kate a myslila to vážně.
Poněkud prkenně se zvedla a urovnala si sukni.
"Tak tedy, kdo je váš nejnovější pacient?" zeptala se a trochu se styděla sama za sebe. "Kdo k vám přišel jako poslední?" Otřásla se, s jakým nezakrývaným cynismem sleduje svůj záměr, ale pak si připomněla, že je tu vlastně jako novinářka, takže to nikomu nebude připadat divné.
Standish pokynul sestře, aby pokračovala v cestě i s vozíčkem a jeho smutným nákladem. Kate se naposledy ohlédla za dívenkou a pak se vydala za Standishem létacími dveřmi do dalšího oddělení chodby, úplně stejného jako předchozí.
"Tady, vidíte," upozorňoval ji lékař a tentokrát se jeho poznámka zřetelně vztahovala k okennímu rámu.
"Nebo tohle," ukázal na lustr.
Bylo jasné, že buď její otázku neslyšel, nebo ji záměrně ignoruje. Možná, že ji prostě vyslechl s pohrdáním, jaké si zaslouží, pomyslela si Kate.
Najednou jí došlo, co má znamenat všechno to ‚Tady vidíte' a ‚Nebo tohle'. Chtěl, aby obdivovala kvalitu vybavení. Zasunovací okna měla nádherně tvarované a krásně natřené oblouky, světla byla zhotovena z těžkého, matně lesklého kovu, patrně poniklovaného - atakdále.
"Velice pěkné," řekla, aby psychologovi vyhověla, ale hned jí připadlo, že to s jejím americkým přízvukem zní divně.
"Máte to tu moc hezké," dodala v naději, že ho to potěší.
Potěšilo. Dovolil si přitlumeně zazářit radostí.
"Říkáme tomu, že poskytujeme pacientům kvalitní, starostlivé prostředí."
"Spousta lidí se určitě snaží sem k vám dostat," snažila se Kate propracovat ke svému tématu. "Jak často přijímáte nové pacienty? Kdy jste měli poslední příjem?"
Levou rukou opatrně přidržela pravou, která ji v tu chvíli chtěla zaškrtit.
Dveře, které právě míjeli, zůstaly mírně pootevřené, a tak se pokusila nevtíravě nahlédnout dovnitř.
"No dobrá, podíváme se sem," souhlasil okamžitě Standish, otevřel dokořán dveře čehosi, co se ukázalo být poměrně malým pokojem.
"Á, ano," kývl Standish, když poznal jeho obyvatele. Uvedl Kate dovnitř.
V pokoji sídlila další osoba, která neměla světlé vlasy a ani trochu nepřipomínala mohutného muže. Kate začínala celá návštěva připadat poněkud emocionálně vyčerpávající a tušila, že v tomto směru se situace rozhodně nevylepší.
Muž, který seděl na židli vedle postele a čekal, až mu sanitář přestele lože, to měl v hlavě zásadním a znepokojivým způsobem zpřeházené, snad nejvíc, jak kdy viděla. Vlastně to měl zpřeházené spíš jen na hlavě - byl tak neuvěřitelně rozcuchaný, že to vypadalo, jako by zcuchané vlasy vytahovaly celý jeho dlouhý obličej do sféry zoufanlivého zmatku.
Zdálo se, že je docela rád, že sedí tam, kde sedí, ale v jeho spokojenosti bylo něco strašlivě prázdného - zdálo se, že je doslova spojen s ničím. Půl metru před jeho obličejem visel ve vzduchu naprosto prázdný prostor a pacientova spokojenost, pokud měla vůbec nějaký důvod, pramenila z toho, že zíral právě do této prázdnoty.
Kromě toho vyvolával dojem, že na něco čeká. Jestli se to mělo stát každou chvíli, koncem týdne, anebo až peklo zamrzne a Britský Telecom spraví telefony, nebylo vůbec jasné, protože na tom mu zřejmě ani trochu nezáleželo. Pokud se to stane, on to uvítá, a pokud ne - je spokojen.
Kate připadala jeho spokojenost téměř nesnesitelně skličující.
"Co je s ním?" zeptala se tiše a hned si uvědomila, že mluví, jako by tu pacient ani nebyl, přestože by jí pravděpodobně mohl odpovědět sám. V tu chvíli muž skutečně promluvil.
"Á, hm, ahoj," pronesl. "Jo, jasně, díky."
"Ehm, ahoj," odpověděla, přestože se její odpověď jaksi nezdála na místě. Nebo spíš to, co říkal pacient, jaksi nezapadalo do situace. Standish jí pokynem naznačil, aby nemluvila.
"Jó, dalamánek bude fajn," prohlásil spokojený muž. Řekl to však zvláštně plochým tónem, jako by pouze opakoval úlohu.
"Jó, a trochu džusu možná," dodal. "Oukej, díky." Pak zase upadl do onoho stavu prázdné vyčkávavosti.
"Velmi neobvyklá porucha," podotkl Standish. "Totiž my se pouze domníváme, že jde o zcela ojedinělý úkaz. Alespoň jsem nikdy neslyšel o ničem byť jen vzdáleně podobném. Ukázalo se ale, že je zhola nemožné ověřit nade vši pochybnost, že je to to, co se zdá, že to je, a tak jsem rád, že jsme byli ušetřeni trapných rozpaků a nemuseli hledat pro nemoc jméno."
"Mám pana Elwese uložit do postele?" zeptal se sanitář Standishe. Lékař přikývl. Ve styku s podřízenými se neobtěžoval plýtvat slovy.
Sanitář se sklonil k pacientovi a oslovil ho.
"Pane Elwesi?" řekl tiše.
Pacient jako by vyplul odkudsi z krajiny snů.
"Hmmmm?" zeptal se a náhle se rozhlédl. Vypadal zmateně.
"Co! Cože?" podivil se chabě.
"Chcete, abych vás uložil?"
"Jo jo, díky, ano. Jo, to by od vás bylo fajn," odpověděl muž.
Přestože byl celý popletený a jakoby omámený, byl dokonale schopen uložit se sám a od sanitáře potřeboval jen

ujištění a povzbuzení. Jakmile byl pan Elwes zaopatřen, sanitář zdvořile pokývl Standishovi a Kate a opustil pokoj. Pacient, opřený v pololeže o val z polštářů, vzápětí znovu upadl do stavu podobného tranzu. Hlava mu klimbla dopředu a oči zíraly na kostnaté koleno rýsující se pod přikrývkou.
"Dejte mi New York," požádal.
Kate vrhla udivený pohled na Standishe v naději, že se jí dostane nějakého vysvětlení, ale žádné nepřicházelo.
"Fajn, oukej," pokračoval muž, "je to 541 a něco. Počkejte." Mrtvým, prázdným hlasem nahlásil další čtyři číslice.
"Co to má znamenat?" zeptala se Kate nakonec.
"Trvalo nám hodně dlouho, než jsme to zjistili. Přišlo se na to čirou náhodou. Jen proto, že na pokoji byla zapnutá televize..."
Ukázal na malý přenosný televizor vedle postele.
"... a zrovna dávali nějaké živé vysílání. Mimořádně zvláštní věc. Pan Elwes tu seděl a mumlal cosi o tom, že nenávidí BBC - nevím, jestli to opravdu bylo BBC, možná některý z těch nových kanálů, co teď mají - a vyjadřoval svůj názor na moderátora programu, pronesl cosi o konečníku nebo tak něco, a dále řekl, že by si přál, aby už byl konec, a že už jde a pak najednou to, co říkal, bylo skoro synchronní s děním na obrazovce."
"Nechápu, jak to myslíte," zavrtěla hlavou Kate.
"Divil bych se, kdybyste to chápala," kývl Standish. "Všechno, co pan Elwes řekl, bylo o zlomek okamžiku později řečeno v televizi pánem, který se jmenuje Dustin Hoffman. Pan Elwes zřejmě ví všechno, co se Dustin Hoffman chystá říci, o vteřinu dříve, než to pan Hoffman skutečně řekne. Musím říci, že by pan Hoffman zřejmě nebyl příliš potěšen, kdyby o tom věděl. Byly učiněny pokusy upozornit dotyčného pána na celou záležitost, ale ukázalo se, že je poněkud obtížně dosažitelný."
"Co se tu doprdele děje?" zeptal se pan Elwes nevzrušeně.
"Pan Hoffman, jak se domníváme, právě natáčí film kdesi na západním pobřeží Ameriky."
Pohlédl na hodinky.
"Nejspíš se právě probudil ve svém hotelovém pokoji a vyřizuje ranní telefonáty," dodal.
Kate užasle zírala střídavě na Standishe a na neobyčejného pacienta.
"Jak dlouho už to chudák má?"
"Asi tak pět let, myslím. Začalo to z ničeho nic. Jednoho dne seděl s rodinou u oběda a najednou si začal stěžovat na svůj přívěs. A potom vykládal něco o tom, jak ho mají zastřelit. Celou noc mluvil ze spaní, pořád dokola opakoval tytéž nesmyslné věty a také říkal, že nemá valné mínění o jejich autorovi. Pro jeho rodinu to byla těžká zkouška, jak si jistě dovedete představit - bydlet s hercem, který je takový perfekcionista, a ani o tom nevědět. Při zpětném pohledu je velmi překvapivé, jak dlouho jim trvalo, než přišli na to, co se vlastně děje. Zvlášť po tom, co je jednou probudil v časných ranních hodinách, aby jim všem, producentovi a hlavně režisérovi poděkoval za svého Oskara."
Kate, která netušila, že tohle je jen jemná příprava na to, co ještě přijde, se omylem domnívala, že právě zažila největší šok dne.
"Chudák," pronesla tlumeně. "To je moc smutná záležitost. Žije vlastně jen jako stín někoho jiného."
"Nepřipadá mi, že by se nějak trápil."
Pacient se zdál cele zaujat tichou, ale rozhořčenou slovní potyčkou, v níž se neustále opakovaly výrazy jako "procenta", "sprostý", "zisky" a "limuzína".
"Ale z toho plynou zcela mimořádné důsledky, nemyslíte?" nevycházela Kate z úžasu. "On to skutečně říká chvíli před Dustinem Hoffmanem?"
"Víte, to jsou všechno dohady. Víme jen o pár případech absolutní korelace a nemáme možnost důkladnějšího výzkumu. Navíc si musíme uvědomit, že oněch několik případů přímé korelace nebylo rigorózně doloženo a dají se jednoduše vysvětlit jako náhoda. Zbytek může být pouhým výtvorem bujné fantazie."
"Ale když porovnáte tenhle případ s případem holčičky, kterou jsme viděli..."
"Ale to právě nemůžeme, chápete? Musíme posuzovat každý případ zvlášť."
"Ale oba se pohybují ve stejném světě..."
"Ano, ale jde o zcela odlišný problém. Kdyby pan Elwes například mohl statisticky významným způsobem prokázat předběžnou znalost myšlenek šéfa Sovětského svazu nebo, ještě lépe, prezidenta Spojených států, což by znamenalo, že je v sázce obrana státu, pak bychom nemuseli posuzovat tak přísně, co je náhoda a co fantazie. Ale v případě pouhého herce - totiž herce, který nemá žádné politické ambice - v tom případě se domnívám, že se musíme držet zásad rigorózní vědy. A tak," dodal a vykročil ke dveřím, takže ho Kate musela následovat, "myslím, že v případě pana Elwese i té, jak se jmenuje, rozkošné holčičky na vozíku, patrně nejsme schopni jim nějak zásadně pomoci, a možná že budeme potřebovat prostor a kapacity pro naléhavější případy."
Kate nenapadalo nic, co by na to měla říct, a tak jen šla za ním a tiše zuřila.
"A tady máme mnohem zajímavější a slibnější případ," zahlaholil Standish a hrnul se do dalších dvojitých dveří.
Kate se snažila udržet své reakce pod kontrolou, nicméně i chladný a rezervovaný Marťan typu doktora Standishe nemohl nepostřehnout, že jeho posluchačka s ním tak docela nesouhlasí. Do jeho hlasu se vkradlo trochu příkrosti a netrpělivosti, aby spojily síly s velkým množstvím příkrosti a netrpělivosti, které už tam byly.
Několik vteřin mlčky šlapali chodbou. Kate vymýšlela další způsoby, jak nenápadně nanést otázku nejnovějších příjmů, ale musela si přiznat, že není možné nadhodit nějaké téma třikrát za sebou, aniž by se z hovoru vytratila jistá nenucenost. Jak nejpokradměji uměla, mrkala na každé dveře, jež míjeli, ale většinou byly pevně zavřené, a ty, které nebyly, neodhalily nic zajímavého.
Když šli kolem okna, zahlédla, jak do dvora za budovou nemocnice zahýbá dodávka. Vozidlo ji zaujalo, přestože je mohla vidět jen na krátký okamžik, protože zjevně nevezlo pečivo ani prádlo. Auta dodavatelů obvykle inzerují živnost

svých majitelů, bývá na nich napsáno něco jako "pekařství" nebo "prádelna". Povrch dodávky nehlásal vůbec nic. Tohle auto nemělo komu co říct, což říkalo zřetelně a nahlas.
Byla to velká, těžká, seriózně vyhlížející dodávka, skoro by se dalo říci náklaďák, nalakovaná stejnorodou temnou kovově lesklou šedí. Připomínala Kate obrovité kamióny barvy šedého kovu, z něhož se vyrábějí zbraně, které na cestě z Albánie hřmí Bulharskem a Jugoslávií, a nápisy na jejich bocích hlásají jediné slovo: Albánie. Vzpomněla si, jak jí vrtalo hlavou, co to mohou Albánci vyvážet tak anonymním způsobem, a když při jedné příležitosti nahlédla do příručky, zjistila, že jediné, co Albánie exportuje, je elektřina - a ta, pokud si správně pamatuje základy středoškolské fyziky, se pravděpodobně nepřeváží v nákladních autech.
Velká, seriózně vyhlížející dodávka se otočila a začala couvat k zadní bráně nemocnice. Ať už převáží cokoliv, má to buď vyzvednout nebo doručit. Kate šla dál.
O několik okamžiků později Standish dorazil k dalším dveřím, tiše zaklepal a zkoumavě nahlédl dovnitř. Pak pokynem vyzval Kate, aby ho následovala.
Tentokrát vešli do úplně jiného pokoje. Hned za dveřmi narazili na malou předsíňku s velkým oknem, jímž mohli pozorovat vlastní pokoj. Obě místnosti byly zřejmě zvukotěsně odděleny, protože předsíňka byla vybavena monitorovacím zařízením a počítači, z nichž ani jeden hlasitě nebzučel, kdežto velký pokoj obsahoval spící ženu uloženou v posteli.
"Paní Elspeth Mayová," oznámil Standish s pocitem, že předvádí parádní kousek. Spící dáma měla velmi pěkný pokoj - prostorný a pohodlně a nákladně zařízený. Na každé volné ploše čerstvé květiny a noční stolek, na němž leželo pletení paní Mayové, byl mahagonový.
Pacientka sama byla úhledná stříbrovlasá paní pozdního středního věku. Spala v polosedě, opřená o hromadu polštářů, na sobě růžovou vlněnou vestu. Po chvíli si Kate všimla, že dáma, ač spící, se rozhodně neoddává nečinnosti. Hlava se zavřenýma očima poklidně spočívala na polštářích, ale pravá ruka svírala pero a zuřivě cosi drápala do velkého bloku, položeného po jejím boku. Zdálo se, jako by pacientčina ruka, stejně jako ústa dívenky na vozíčku, vedla zcela nezávislou existenci, naplněnou horečnou činností. Na čele, těsně pod linií vlasů měla dáma připevněno něco malých růžových elektrod, které, jak Kate usoudila, zřejmě byly zdrojem informací poskakujících na obrazovkách počítačů umístěných v předsíni, kde se Standishem stáli. Dva muži a jedna žena odění v bílých pláštích seděli u přístrojů a zírali na obrazovky a vedle nich stála sestra a sledovala ženu oknem. Standish si s nimi vyměnil pár stručných slov o momentálním stavu pacientky, o němž se všichni shodli, že je skvělý.
Kate se nemohla ubránit dojmu, že by měla vědět, kdo je paní Mayová, což nevěděla, a tak byla nucena se zeptat.
"Je to médium," vysvětloval Standish poněkud nedůtklivě, "předpokládal jsem, že to budete vědět. Médium fenomenálních schopností. Právě je v transu a provádí automatický zápis. Píše podle diktátu. Doslova vše, co zapíše, má nepředstavitelnou cenu. Copak jste o ní neslyšela?"
Kate musela přiznat, že ne.
"Určitě znáte případ té paní, která tvrdila, že jí Mozart, Beethoven a Schubert diktují hudební skladby?"
"Ano, o tom jsem slyšela. Před pár lety se o tom hodně psalo v barevných přílohách časopisů."
"Její tvrzení bylo, hm, dejme tomu zajímavé, tedy pokud vás zajímají takovéhle věci. Její hudba rozhodně víc připomínala něco, co by dotyční pánové mohli složit narychlo před snídaní, než co byste očekávala od hudebně nevzdělané postarší ženy v domácnosti."
Takovou nabubřelost ovšem Kate nemohla nechat bez odpovědi.
"To je ovšem značně sexistické hodnocení," podotkla. "George Elliotová byla také postarší žena v domácnosti."
"Ano, jistě," odsekl Standish podrážděně, "jenže nepsala hudbu podle diktátu zesnulého Wolfganga Amadea. To je podstatou věci. Snažte se prosím sledovat logiku mého výkladu a nepleťte sem irelevantní argumenty. Kdybych měl byť jen na okamžik pocit, že případ George Elliotové by mohl pomoci osvětlit náš současný problém, můžete se spolehnout, že bych se o ní zmínil sám. Kde jsem to byl?"
"Nevím."
"Mabel. Doris? Jak se vlastně jmenovala. Říkejme jí třeba Mabel. Tedy problém Doris nejsnadněji vyřešíte tím, že ho budete ignorovat. Nic důležitého na tom nezáviselo. Pár koncertů. Druhořadý materiál. Ale tohle, co máme tady, je něco úplně jiného." Poslední slova pronesl tlumeným hlasem a zaujatě se obrátil k televizní obrazovce umístěné mezi počítači. Detailní záběr ukazoval ruku paní Mayové uhánějící po papíru. Její ruka z větší části zakrývala písmo, ale zdálo se, že jde o jakési matematické zápisy.
"Paní Mayová píše podle diktátu největších fyziků, jak alespoň tvrdí. Prý jí diktuje Eistein, Heisenberg a Planck. Její tvrzení lze těžko vyvrátit, protože to, co zde tato... neskolená dáma produkuje prostřednictvím automatického psaní, je skutečně fyzika na velmi vysoké úrovni. Od zesnulého Einsteina získáváme další a další upřesnění představy, jak funguje čas a prostor v makroskopickém měřítku, kdežto zesnulí Heisenberg a Planck pomáhají rozšiřovat naše pochopení základních struktur hmoty na rovině kvantové. A tyto informace nás nade vši pochybnost přibližují cíli, který nám doposud stále unikal, to jest Velké sjednocené teorii polí vůbecvšeho. Pro vědce zde ovšem nastává velmi zajímavá, byť poněkud trapná situace, neboť způsob, jakým tyto informace získáváme, přímo popírá jejich smysl."
"To mi připomíná strýčka Henryho," ozvala se najednou Kate.
Standish na ni upřel bezvýrazný pohled.
"Strýček Henry si myslí, že je slepice," vysvětlovala Kate.
Další bezvýrazný pohled.
"Určitě jste to musel slyšet," přesvědčovala Kate psycholoa. "‚Strýček Henry nám dělá starosti. Myslí si, že je slepice.' ‚Tak proč ho nepošlete k doktorovi?' ‚Rádi bychom, jenomže potřebujeme vajíčka.'"
Standish na ni zíral, jako by jí u kořene nosu sám od sebe náhle vyrašil malý, ale pěkně tvarovaný bezinkový keř.

"Řekněte to ještě jednou," vyzval ji slabým, šokovaným hlasem.
"Co? To celé?"
"To celé."
Kate si dala ruku v bok a učinila žádané, přičemž tentokrát vložila do hlasu víc elánu a přehnaně zdůraznila jižanský přízvuk.
"Skvělé," vydechl Standish, když skončila.
"Určitě jste to už musel slyšet," odpověděla, poněkud překvapena jeho reakcí. "Je to starý vtip."
"Ne neslyšel," zavrtěl hlavou. "Potřebujeme vajíčka. Potřebujeme vajíčka. Potřebujeme vajíčka. ‚Nemůžeme ho poslat k doktorovi, protože potřebujeme vajíčka.' Omračující hloubka pochopení ústředních paradoxů lidského chování a naší nevyčerpatelné schopnosti konstruovat adaptivní racionalizace, které je vysvětlují. Pane Bože."
Kate pokrčila rameny.
"A vy říkáte, že je to vtip?" ptal se Standish naléhavě.
"Ano. Hodně starý, vážně."
"Jsou všechny vtipy takové? To jsem si nikdy neuvědomil."
"Víte-"
"Já žasnu," doznával Standish, "já skutečně žasnu. Vždycky jsem si myslel, že vtipy jsou něco, co vykládají tlusťoši v televizi, takže jsem je nikdy neposlouchal. Připadám si, že mi lidé něco tajili. Sestro!"
Sestra sledující oknem paní Mayovou nadskočila, když zaslechla nečekané vyštěknutí.
"Ano, pane primáři?" Dušezpytec ji zjevně znervózňoval.
"Jak to, že jste mi nikdy neřekla žádný vtip?"
Sestra na něj zírala a chvěla se pomyšlením, jak zhola nemožné je uhodnout, jak odpovědět na takovou otázku.
"Ehm..."
"Zapamatujte si to laskavě. V budoucnosti budu vyžadovat od vás i od ostatních zaměstnanců této nemocnice, abyste mi sdělovali všechny vtipy, které máte k dispozici, jasné?"
"Ehm, ano, pane primáři-"
Standish na ni vrhl pohled plný pochyb a podezření.
"Vy určitě znáte nějaké vtipy, že sestro?" udeřil na ni.
"Ehm, ano, pane primáři, myslím, že ano."
"Řekněte mi nějaký."
"Cože, teď hned, pane primáři?"
"Okamžitě."
"Ehm hmm, - tedy znám jeden o pacientovi, který se probudí po, tedy ehm, totiž po operaci, a tak tedy se probudí a, víte on to není moc dobrý vtip, ale tak tedy je po operaci, a když se probudí, zeptá se doktora: ‚Pane doktore, co to se mnou je, že necítím nohy?' A doktor povídá: ‚Bohužel, museli jsme vám amputovat nos.' To je všechno. Ehm, nemohl cítit nohy, protože mu uřízli nos, chápete?"
Standish na ni chvíli zíral bezvýrazným pohledem.
"Tohle dám do hlášení, sestro."
"Ano, pane primáři."
Psycholog se obrátil ke Kate.
"Existuje nějaký vtip o slepici, jak přechází přes ulici nebo něco takového?"
"Hm, ano," kývla Kate pochybovačně. Připadala si, že se zase jednou do něčeho zapletla.
"Jak tedy zní?"
"Zní takhle: ‚Proč běhá slepice přes silnici?'"
"Ano? A dál?"
"Odpověď zní: ‚Aby se dostala na druhou stranu.'"
"Aha.:" Standish chvíli uvažoval. "A co udělá slepice, když se octne na druhé straně silnice?"
"To už historie nezaznamenává," odpověděla Kate hbitě. "Myslím, že to už není předmětem vtipu, který se zabývá pouze cestou slepice přes silnici a jejím důvodem k této cestě. V tomto ohledu vtip poněkud připomíná japonské haiku."
Kate najednou zjistila, že se baví. Podařilo se jí nenápadně mrknout na sestru, která nevěděla, co si o tom všem myslet.
"Aha," řekl Standish znovu a zamračil se. "A vyžadují tyto, ehm, vtipy, předběžné použití stimulujících látek v nějaké formě?"
"To záleží na vtipu a na tom, komu se vypráví."
"Hmm, tedy musím říci, že jste mi skutečně otevřela nové obzory, slečno, éé -. Připadá mi, že by mohlo být velmi užitečné okamžitě a důkladně prozkoumat celou oblast humoru. Rozhodně bychom měli roztřídit vtipy na ty, které mají skutečnou psychologickou hodnotu a na takové, které jen nabádají k narkomanii. Nuže dobrá."
Obrátil se k badateli v bílém plášti, který studoval monitor sledující škrábanici paní Mayové.
"Nějaké nové cenné poznatky od doktora Einsteina?" zeptal se.
Badatel nespustil oči z obrazovky. Odpověděl: "Teď tam čtu: ‚Jak chcete uvařit vajíčka? Na hniličku nebo na tvrdo?'"
Standish se opět odmlčel.
"Zajímavé, velmi zajímavé," zhodnotil zprávu nakonec. "Zaznamenávejte i nadále pečlivě všechno, co píše. Pojďte."
Poslední pokyn patřil Kate, aby ho následovala z pokoje ven.
"Velice zvláštní lidé, tihle fyzici," poučil ji, jakmile se opět octli na chodbě. "Podle mých zkušeností ti, co nejsou přímo mrtví, jsou většinou nějak vážně nemocní. Ale odpoledne pokročilo a vy jistě dychtíte odjet, abyste se mohla pustit do

svého článku, slečno, éé-. A na mě čeká řada naléhavých povinností a pacienti vyžadující mou péči. Takže jestli nemáte žádné další otázky -"
"Ještě jednu maličkost, pane doktore." Kate se rozhodla, že to riskne. "Chceme zdůraznit, že článek je aktuální. Kdybyste mi mohl věnovat ještě pár minut, možná že bychom se mohli jít podívat na nejnovější příjem."
"To by asi bylo poněkud obtížné. Poslední příjem jsme měli asi před měsícem a dotyčná pacientka asi čtrnáct dní nato zemřela na zápal plic."
"Ach tak. To ovšem není příliš vzrušující. Tak tedy žádné nové příjmy v posledních dnech. Nepřijali jste nikoho mohutného, světlovlasého, nordický typ, s kožichem a perlíkem? Říkám to čistě jen jako příklad." Náhle dostala inspiraci. "Nějaká recidiva, například?"
Standish na ni hleděl s rostoucím podezřením.
"Slečno, éé-"
"Schechterová."
"Slečno Schechterová, začínám nabývat dojmu, že váš zájem o naši nemocnici není-"
V tu chvíli se v chodbě za nimi otevřely létací dveře. Psycholog se ohlédl, aby zjistil, kdo jde, a jeho chování se okamžitě proměnilo.
Přísně pokynul Kate, aby uhnula, protože dveřmi se právě sunula rozložitá postel na kolečkách, tlačená sanitářem. Za ním následovaly dvě sestry určené k obsluze, které se tvářily, spíš jako by kráčely v procesí než konaly běžnou službu. Na posteli trůnil delikátně křehký starý pán s pokožkou jako jemně žilkovaný pergamen. Pojízdná postel byla v hlavách v mírném úhlu zvednuta, aby stařík mohl sledovat svět, jímž projíždí. Sledoval ho s jakousi tichou, benevolentní hrůzou. Ústa měl lehce pootevřená a hlava se mu mírně bimbala, takže se mu při sebemenším drncnutí vozíku převalovala ze strany na stranu. Ve své křehké apatii však přesto kolem sebe šířil tichý, nenápadný dojem, že mu patří celý svět.
Tento dojem vyzařoval především z jeho jediného oka. Vše, na čem spočinulo, ať už to byl výhled z okna, sestra přidržující dveře, aby postel mohla projet, či doktor Standish, který náhle překypoval servilním šarmem a projevy úcty, to vše jako by se stávalo feudálním panstvím, jemuž vládlo jeho oko.
Kate chvíli uvažovala, jak je to možné, že oči prozrazují tolik informací o svých majitelích. Konec konců jsou to jen koule bílého rosolu. Stářím se téměř nemění, až na to že jsou o něco červenější a víc z nich teče. Panenka se trochu otevře a zase zavře, a to je vše. Odkud přichází ta záplava informací? Zvlášť v případě člověka, který má jen jedno oko a místo druhého jen přehrnutý záhyb kůže zakrývající prázdný důlek.
Z úvah ji vyrušila skutečnost, že právě v tom okamžiku se řečené oko přesunulo ze Standishe a spočinulo na ní. Jeho pohled ji zasáhl takovou silou, že málem vyjekla.
S nepatrným, křehkým náznakem pohybu stařík pokynul sanitáři tlačícímu vozík, aby zastavil. Vozík ustal v pohybu, a když umlklo skřípění kol, chvíli nebylo slyšet nic než vzdálené hučení výtahu.
Pak se zastavil i výtah.
Kate se dívala na stařík s poloúsměvem a polozamračením, jako by chtěla říci: "Promiňte, neznáme se odněkud?" V duchu o tom uvažovala. Jeho tvář jí byla jaksi prchavě povědomá, ale nedokázala ji zařadit. Příjemně ji překvapilo, když si všimla, že ačkoli starý muž leží jen na vozíku, přesto je ložní prádlo z pravého lněného plátna, čerstvě vyprané a vyžehlené.
Standish si zlehka odkašlal a řekl: "Slečno, éé-, tohle je jeden z našich nejváženějších a éé, nejhýčkanějších pacientů, pan-"
"Leží se vám dobře, pane Odwine?" napověděla úslužně sestra. Ale nebylo třeba. Tohle byl jediný pacient, jehož jméno si Standish spolehlivě pamatoval.
Odin ji umlčel nepatrným gestem.
"Pane Odwine, tohle je slečna, éé-" vykoktal Standish.
Kate se chtěla znovu už po tolikáté představit, ale zabránilo jí v tom překvapení.
"Vím moc dobře, kdo je," prohlásil Odin tichým, ale jasným hlasem, a jeho oko na chvíli působilo dojmem spreje proti hmyzu hledícího významně na vosu.
Kate se snažila tvářit velmi formálně a velmi anglicky.
"Obávám se, že v tom případě jste ve výhodě," řekla škrobeně.
"Ovšem," přitakal Odin. Pokynul sanitáři a společně pak pokračovali ve své pomalé pouti chodbou. Standish si vyměnil pohled se sestrou a Kate zarazilo, když zjistila, že v chodbě stojí ještě někdo jiný.
Patrně se tam neobjevil žádným kouzlem. Jen stál bez hnutí, když se pojízdná postel dala do pohybu, a jeho výška či její nedostatek způsobily, že byl až do této chvíle skryt za vozíkem.
Když nebyl vidět, bylo to mnohem lepší.
Někteří lidé jsou vám sympatičtí na první pohled, o jiných si myslíte, že byste si je mohli časem zamilovat, a ještě jiné byste od sebe nejraději odstrčili pěkně ostrým klackem. Kate bylo okamžitě jasné, do které kategorie by Ouchcapka zařadila. Zašklebil se a zacivěl na ni, nebo spíš vypadal, že civí na neviditelnou mouchu poletující kolem její hlavy. Rozběhl se, a dřív než mu v tom mohla zabránit, popadl její pravou ruku do své a mohutně jí potřásl.
"Já jsem taky ve výhodě, slečno Schechterová," zaskřehotal a dovádivě odskotačil chodbou pryč.

KAPITOLA 12
Velká, seriózně vyhlížející dodávka hladce sjela po příjezdové cestě, projela kamennou branou a důstojně se zhoupla, když zabočovala ze štěrkové cesty na asfalt veřejné silnice. Větrem bičovanou venkovskou silnici lemovaly zimní siluety bezlistých dubů a mrtvých jilmů. Kdosi nastlal šedé mraky na nebe jako polštáře. Dodávka se majestátně nesla

silnicí a za chvíli se ztratila ve vzdálených zatáčkách.
O pár minut se v bráně objevil poněkud méně důstojný zjev - žlutý citroen. Rozšmaťchanými koly zahnul na klopenou vozovku a pomalým tempem a se značným vypětím sil vyrazil týmž směrem.
Kate byla otřesena.
Posledních několik minut mělo velmi nepříjemný průběh. Standish byl zjevný podivín i za příznivých okolností, ale po setkání s pacientem Odwinem se začal chovat jednoznačně nepřátelsky. Byla to strach nahánějící nepřátelskost někoho, kdo se sám bojí - čeho, to Kate nevěděla.
Kdo vlastně je? udeřil na ni. Jak se jí podařilo vymámit doporučení z Alana Franklina, váženého příslušníka lékařské profese? Oč jí jde? Co provedla, že vyvolala nesouhlas pana Odwina? Tahle otázka mu zřejmě ležela na srdci ze všeho nejvíc.
Neradostně se snažila udržet na silnici vůz, jenž zdolával zatáčky se značnými obtížemi a rovné úseky s problémy jen o něco menšími. Auto ji už jednou dostalo k soudu, když se jedno z předních kol vydalo na vlastní pěst na menší výlet a málem přitom způsobilo nehodu. Policista, který svědčil u soudu, mluvil o jejím milovaném citroenu jako o "dotyčném vozidle", a jméno pak jejímu autu zůstalo. Chovala k dotyčnému vozidlu náklonnost z mnoha důvodů. Když mu například upadly některé dveře, dokázala je zase sama nasadit, což by u takového BMW rozhodně nešlo.
V duchu uvažovala, jestli vypadá tak bledá a unavená, jak se doopravdy cítí, jenže zpětné zrcátko rachotilo kdesi pod sedadlem, a tak byla ušetřena nepříjemné jistoty.
Doktor Standish také zbledl a roztřásl se při představě, že by někdo mohl rozčilit pana Odwina. Šmahem odmítl Katiny snahy popírat, že by o něm něco věděla. Je-li tomu tak, dorážel na ni, proč tedy pan Odwin dal tak jasně najevo, že ji zná? Chce snad tvrdit, že pan Odwin je lhář? Jestliže ano, pak by měla vyhledat psychiatrickou pomoc.
Kate nevěděla, co si o tom myslet. Setkání s Odwinem jí bylo naprostou záhadou. Ale nemohla si nepřiznat, že ten člověk má něco do sebe. Když se na vás podíval, nemohli jste jinak, než se smažit pod palbou jeho zraku. Ale pod znepokojivou kvalitou jeho upřeného pohledu tušila ještě znepokojivější spodní proudy. Mnohem znepokojivější, protože vypovídaly o slabosti a strachu.
A pokud jde o to podivné stvoření...
Určitě bylo příčinou, proč se v poslední době v nejextrémněji odpudivých ukázkách bulvárního tisku objevovaly historky v duchu sloganu "Ohavné tajemství ve Woodsheadu". Byly to samozřejmě nechutné a hrubě necitlivé historky, kterým nikdo nevěnoval pozornost, až na oněch pár miliónů čtenářů, kteří mají zálibu v nechutných a hrubě necitlivých článcích.
Ony nechutné historky pravily, že obyvatele okolí nemocnice "terorizuje" jakési odpudivě pokroucené stvoření skřetího vzhledu, které pravidelně utíká z Woodsheadu a páchá impozantně široký rejstřík naprosto nepojmenovatelných činů.
Kate stejně jako většina ostatních lidí předpokládala, pokud se celou záležitostí vůbec zabývala, že ve skutečnosti se stalo, že nějaký nebohý popletený psychiatrický pacient se zatoulal mimo pozemek sanatoria a trochu vyděsil kolemjdoucí babičky a ucintaní námezdní pisálci z Wappingu že udělali zbytek. Teď se cítila trochu roztřesená a o něco méně jistá.
Věděl - to stvoření vědělo, jak se jmenuje. Jediný důsledek, který z toho Kate vyvodila, byl, že nesprávně odbočila. Zabrána v úvahy přehlédla správnou odbočku, jež ji měla navést na hlavní silnici zpět k Londýnu, a tak se musela rozhodnout, co dál. Mohla se samozřejmě otočit o dvě stě sedmdesát stupňů a vrátit se, ale od té doby, co naposledy použila zpátečku, uplynulo už hodně vody, takže byla upřímně řečeno trochu nervózní, jak by auto na takový manévr reagovalo.
Zkusila další dvě odbočky vpravo, jestli ji nedovedou, kam potřebuje, ale celkem oprávněně si nedělala velké naděje, že by se věc podařila. Pokračovala v jízdě ještě asi tři nebo čtyři kilometry s vědomím, že jede po nesprávné silnici, ale podle polohy světlejší šmouhy v šedých mracích soudila, že alespoň jede správným směrem.
Po chvíli se s novou trasou smířila. Z několika značek, které minula, pochopila, že se jen vrací do Londýna vedlejší silnicí, což jí skvěle vyhovovalo. Kdyby ji to napadlo předem, určitě by dala přednost této variantě před rušnou dálnicí plnou nákladních aut.
Výlet skončil naprostým neúspěchem. Byla by udělala mnohem lépe, kdyby se celé odpoledne louhovala ve vaně. Jen si přivodila zneklidňující, téměř děsivý zážitek, a pokud jde o skutečný cíl cesty, nedosáhla vůbec ničeho. Dost na tom, že si vytkla cíl, jaký by si těžko dokázala přiznat, aniž by dopadl zpět na její hlavu v podobě výčitek svědomí. S houstnoucí šedí oblohy se jí začínal zmocňovat pocit únavy a marnosti.
Uvažovala, jestli nepropadá mírné choromyslnosti. Připadalo jí, že v posledních dnech se jí život úplně vymkl z rukou, a znepokojeně si uvědomila, jak křehká je její duševní rovnováha, když jí může otřást menší úder hromu nebo meteorit, nebo co to vlastně bylo.
Slovo "hrom" se vynořilo bez varování a jakoby samo od sebe uprostřed myšlenky a Kate nevěděla, co s ním, a tak ho prostě nechala odpočívat kdesi na dně vědomí, jako ručník, který zůstal ležet na podlaze koupelny a který se nenamáhala zvednout.
Přála si, aby vykouklo slunce. Kilometry jí ubíhaly pod koly, mraky ji tiskly k zemi, a najednou zjistila, že čím dál tím víc myslí na tučňáky. Nakonec se rozhodla, že už to dál nevydrží a usoudila, že krátká procházka, je přesně to, co potřebuje, aby se dostala z nepříjemného rozpoložení.
Zastavila u kraje silnice a postarší jaguár, který ji posledních dvacet devět kilometrů sledoval, najel přímo do její kapoty, což na ni zapůsobilo stejně blahodárně terapeuticky.

KAPITOLA 13

V přívalu lahodné zuřivosti vyskočila z auta, příjemně osvěžena, a běžela vynadat řidiči druhého auta, který také vyskočil a běžel vynadat zase jí.
"Proč nekoukáte, kam jedete?" zaječela na něj. Muž měl značně přes váhu a řídil v dlouhém koženém kabátě a značně ohavném červeném klobouku, přestože to muselo být dost nepohodlné. Kate k němu za to pocítila náklonnost.
"Já že nekoukám, kam jedu?" opáčil rozzlobeně. "Copak vy nekoukáte do zpětného zrcátka?"
"Ne," odsekla Kate a založila ruce v bok.
"Hm," podivil se protivník. "A proč ne?"
"Protože je pod sedadlem."
"Ach tak," kývl chmurně. "Díky, že jste ke mně tak upřímná. Máte právního zástupce?"
"Ano, jistěže mám," odpověděla Kate nadutě a s vervou.
"Je dobrý?" zajímal se oklobouková muž. "Taky budu nějakého potřebovat. Můj si zrovna odskočil do vězení."
"Jenže mého právníka mít nemůžete."
"Proč ne?"
"Nebuďte absurdní. Byl by to jasný konflikt zájmů."
Odpůrce založil ruce na prsou a opřel se o kapotu svého auta. Beze spěchu si prohlížel okolí. Na krajinu se začínal snášet časný zimní večer a silnice se ztrácela v šeru. Nahnul se do auta, aby zapnul varovnou signalizaci. Jantarově žlutá světla esteticky pomrkávala na neduživou trávu u silnice. Přední světla, zabořená do zadku Katina citroenu, nebyla pomrkávání schopna.
Muž se znovu opřel o auto a uznale si Kate prohlédl od hlavy k patě.
"Jste řidičkou, a toho slova užívám jen v nejvolnějším možném smyslu, to jest k označení někoho, kdo sedí na řidičském sedadle toho, co pro tuto chvíli nazvu autem - řečeného výrazu však užívám bez předpojatosti - které se právě posunuje po silnici, tedy jste řidičkou s omračujícím, dokonce bych řekl téměř nadlidským nedostatkem schopností. Chápete smysl mé promluvy?"
"Ne."
"Chci říct, že neřídíte dobře. Víte, že jste posledních devětadvacet kilometrů zabírala celou silnici?"
"Devětadvacet kilometrů!" zvolala Kate užasle. "Vy jste mě sledoval?"
"Jen do jisté míry," odvětil Dirk. "Pokoušel jsem se setrvat na této straně silnice."
"Ach tak. Děkuji vám, že jste na oplátku upřímný zase vy ke mně. Nemusím vám snad vykládat, že vaše výroky jsou pobuřující. Měl byste si sehnat zatraceně dobrého právníka, protože můj právní zástupce ho prošpikuje rozpálenými grilovacími jehlami."
"Možná že bych si měl raději sehnat kebab."
"Vypadáte, že jste jich spořádal už hodně. Smím se zeptat, proč jste mě sledoval?"
"Vypadalo to, jako byste věděla, kam jedete. Alespoň na začátku. Asi tak prvních sto metrů."
"Co máte doprčic společného s tím, kam já jedu?"
"Speciální navigační technika."
Kate přimhouřila oči.
Chystala se vymáhat úplné a okamžité vysvětlení absurdní poznámky, když vtom vedle nich zastavil projíždějící ford Sierra.
Řidič stáhl okénko a vyklonil se ven. "Copak? Bouračka?" křikl na ně.
"Ano."
"Ha!" pravil spokojeně a odfrčel.
Za chvíli se objevil peugeot a zastavil vedle nich.
"Kdo to byl?" zeptal se řidič maje na mysli kolegu s fordem.
"Nevím," odpověděl Dirk.
"Aha," protáhl řidič zklamaně. "Vypadá to, že jste měli nějakou bouračku nebo co."
"Ano," přisvědčil Dirk.
"Myslel jsem si to," kývl řidič a odjel.
"Čumilové už nejsou, co bývali, že?" obrátil se Dirk ke Kate.
"Zato je spousta otrapů, co do vás klidně vrazí," odsekla Kate. "Chci vědět, proč jste mě sledoval. Pochopte, že je pro mě těžké nevidět ve vás mimořádně podezřelou osobu."
"To vám snadno vysvětlím," ujišťoval ji Dirk. "Obvykle podezřelá osoba jsem. Tentokrát jsem ale pouze zabloudil. Velká šedá dodávka v protisměru, která se na silnici chovala značně majetnicky, mě přinutila k úhybnému manévru. Tak tak jsem se jí vyhnul tím, že jsem řízl zatáčku na postranní silnici, kde jsem se pak už nedokázal otočit. Pár zatáček, a úplně jsem ztratil směr. Jistá filozofická škola v takových případech doporučuje poradit se s mapou, ale takovým lidem pouze říkám: ‚Ha! A co když žádnou mapu nemáte, abyste se s ní mohli radit? A co když mapu máte, ale je to mapa francouzského kraje Dordogne?' Má vlastní strategie spočívá v tom, že si vyhlídnu auto - nebo jeho nejbližší ekvivalent - které vypadá, jako by vědělo, kam jede, a sleduju ho. Zřídka kdy skončím tam, kam jsem měl původně v úmyslu jet, ale často se dostanu někam, kde být potřebuju. Co vy na to?"
"Kecy!"
"Jadrná odpověď. Skládám vám svůj hold."
"Chtěla jsem říct, že to někdy dělám taky, ale pak jsem se rozhodla, že to zatím nepřiznám."
"Velmi moudré rozhodnutí," pochválil ji Dirk. "Nechcete v tuto chvíli zbytečně mnoho prozrazovat. Tvařte se záhadně, tak zní má rada."
"Nestojím o vaše rady. Kam jste měl namířeno, než jste se tak náhle rozhodl, že se tam nejlépe dostanete

devětadvacetikilometrovou oklikou?"
"Do místa zvaného Woodshead."
"Aha, do nemocnice pro choromyslné."
"Vy ji znáte?"
"Posledních dvacet devět kilometrů jsem se od ní vzdalovala, a přála bych si být od ní ještě dál. Na kterém oddělení budete? Abych věděla, kam mám poslat účet za opravu."
"Oni tam nemají oddělení," namítl Dirk. "A myslím, že by je dost deprimovalo, kdyby tušili, že jejich zařízení nazýváte nemocnicí pro choromyslné."
"Cokoliv, co je deprimuje, se mi zamlouvá."
Dirk se rozhlédl.
"Pěkný večer," poznamenal.
"V žádném případě."
"Ach tak," kývl Dirk. "Jestli to smím říci, vypadáte jako někdo, pro koho dnešní den nebyl zdrojem radosti a duchovního obohacení."
"Na to můžete vzít jed, že nebyl," souhlasila Kate. "Prožila jsem dneska den, že by i svatý František měl chuť kopat do dětiček. Zvlášť když do dneška započítáte i úterý, kdy jsem vlastně naposledy byla při vědomí. A teď se podívejte. Moje krásné auto. Jediná věc, kterou můžu říct ve prospěch celé téhle záležitosti, je, že nejsem v Oslo."
"Chápu, že to může člověka rozveselit."
"Neříkala jsem, že mě to rozveseluje. Jen mi to brání, abych se sama nezabíjela. Tu námahu si ostatně můžu ušetřit, když po světě běhají lidi jako vy, ochotní udělat to za mě."
"Vy jste mi při tom zdatně pomáhala, slečno Schechterová."
"Přestaňte!"
"S čím mám přestat?"
"Moje jméno! Najednou všichni cizí lidé vědí, jak se jmenuju. Mohli byste aspoň na chvíli přestat vědět, jak se jmenuju? Jak se ženská v takovýchhle podmínkách může tvářit záhadně? Jediný člověk, který dneska nevěděl, jak se jmenuju, byl ten, komu jsem se skutečně představila. Víte co?" ukázala na Dirka obviňujícím prstem. "Nejste nadpřirozená bytost, tak mi hezky řekněte, odkud víte, jak se jmenuju. Nepustím vaši kravatu, dokud mi neodpovíte."
"Vždyť nedržíte mou-"
"Už ji držím, cvaldo."
"Pusťte mě!"
"Proč jste mě sledoval?" dorážela Kate. "Jak víte, jak se jmenuju?"
"Sledoval jsem vás z důvodů již uvedených. Pokud jde o vaše jméno, prakticky jste mi je řekla sama."
"Neřekla."
"Ujišťuji vás, že ano."
"Držím vás za kravatu!"
"Pokud byste měla být v Oslo a od úterka jste byla v bezvědomí, pak jste pravděpodobně zažila onen neuvěřitelný výbuch odbavovací přepážky v Budově číslo dvě na letišti Heathrow. Hodně se o tom psalo v novinách. Nejspíš jste si toho nevšimla, protože jste byla v bezvědomí. Já sám jsem si toho nevšiml díky nezřízené apatii, ale události dnešního dne mě přiměly, abych to vzal na vědomí."
Kate zdráhavě pustila jeho kravatu, ale stále si ho podezíravě měřila.
"Jo? Jaké události?"
"Otřesné." Dirk si urovnal úbor. "I kdyby to, co jste mi sama řekla, nestačilo, abych vás identifikoval, vaše dnešní návštěva ve Woodsheadu by pro mě byla rozhodujícím důkazem. Vzhledem k tomu, že se nacházíte v bojovně sklíčeném rozpoložení, soudím, že muž, jehož jste hledala, tam není."
"Cože?"
"Prosím, poslužte si," nabízel jí Dirk zdvořile svou kravatu, kterou hbitě svlékl. "Čirou náhodou jsem se dnes setkal se sestrou z vaší nemocnice. Své první setkání s ní jsem byl z různých důvodů nucen rychle ukončit. Teprve když jsem o minutu či dvě později stál na chodníku a odháněl místní divou zvěř, zasáhlo mě jedno slovo, které předtím vyslovila. Bylo to, skoro jako by do mě uhodil hrom, musím říci. Ta myšlenka byla fantasticky, strašlivě nepravděpodobná. Ale jako většina fantasticky, strašlivě nepravděpodobných myšlenek, stojí za úvahu přinejmenším stejně jako mnohem obyčejnější teorie, jíž musela být fakta namáhavě přizpůsobena, aby do ní zapadla.
Když jsem se později vrátil a vyslýchal ji, potvrdila, že v časných ranních hodinách byl jistý poněkud neobvyklý pacient převezen z nemocnice do Woodsheadu. Prozradila mi rovněž, že jiná pacientka projevila až neslušnou zvědavost, co se s dotyčným stalo. Byla to jakási slečna Kate Schechterová, takže myslím, slečno Schechterová, že budete souhlasit, že mé navigační metody mají své výhody. Možná, že jsem se nedostal tam, kam jsem chtěl, ale myslím, že jsem skončil tam, kde být potřebuju."

KAPITOLA 14

Asi po půl hodině dorazil statný muž z místní autoopravny vybavený dodávkou, lanem a synem. Obhlédl situaci a dodávku se synem poslal jinam, přivázal lano na Katino nebohé auto a odtáhl je do garáže sám.
Kate chvíli mlčela, a pak řekla: "Tohle by neudělal, kdybych nebyla Američanka."
Majitel garáže jim doporučil místní hospůdku, kde je vyzvedne, až stanoví diagnózu citroenu. Protože Dirkův jaguár přišel jen o pravý přední blinkr a Dirk tvrdil, že stejně skoro nikdy doprava nezahýbá, dopravili se na krátkou vzdálenost jeho autem. Když Kate poněkud neochotně nastoupila, našla ve voze knihu od Howarda Bella, kterou Dirk

uloupil Sally Millsové v kavárně, a vrhla se na ni. Když o pár minut později vcházela do hospody, stále ještě nemohla přijít na to, jestli je to ta, kterou četla, nebo ne.
Hospoda byla směsicí všech tradičních anglických kvalit: mosazných součástí koňských postrojů, umakartu a nevrlosti. Zpěv Michaela Jacksona ve vedlejším baru se mísil s truchlivým přerývaným cinkotem automatu na umývání sklenic ve zdejším lokále a společně vytvářely akustickou atmosféru, která co do ušmudlanosti výborně ladila s postarší malbou.
Dirk koupil sobě i Kate drink a společně usedli k rohovému stolku, který objevila v dostatečné vzdálenosti od obtloustlé, otričkované nepřátelskosti u baru.
"Četla jsem to," oznámila, když prolistovala větší část Ďábelského úprku. "Nebo jsem aspoň začala a přečetla jsem prvních pár kapitol. Před několika měsíci. Vlastně nevím, proč jeho knihy ještě čtu. Jeho redaktor je evidentně nečte." Pohlédla na Dirka. "Neřekla bych, že je to zrovna vaše gusto. Z toho mála, co o vás vím."
"Taky že není," potvrdil Dirk. "Sebral jsem ji éé-, omylem."
"To říkají všichni," odpověděla Kate. "Kdysi býval dobrý," dodala, "pokud máte rád tenhle typ literatury. Můj bratr pracuje v jednom nakladatelství v New Yorku a říká, že z Howarda Bella se stal náramně divný člověk. Myslím, že se ho všichni trochu bojí a jemu se to docela líbí. Nikdo mu nemá odvahu říct, že by měl vynechat kapitolu deset až dvacet sedm včetně. A celou tu záležitost s kozou. Jistá teorie praví, že prodává tolik milionů výtisků, protože je nikdy nikdo nečte. Kdyby je ti, co je kupují, skutečně četli, nikdo by se nenamáhal koupit si další titul a bylo by po kariéře." Odstrčila knihu od sebe.
"Ale teď o něčem jiném. Vy jste mi náramně chytře vysvětlil, proč jsem jela do Woodsheadu, ale ještě jste mi nepověděl, proč jste tam jel vy."
Dirk pokrčil rameny. "Podívat se, jaké to tam je," pravil vyhýbavě.
"Jo? Tak to vám můžu ušetřit námahu. Je to příšernost."
"Popište mi to. Začněte rovnou na letišti."
Kate si vydatně lokla své Bloody Mary a chvíli tiše dumala, zatímco vodka pochodovala jejími útrobami.
"Chcete slyšet i o letišti?"
"Ano."
Kate zlikvidovala zbytek drinku.
"V tom případě budu potřebovat ještě jeden," řekla a přisunula mu prázdnou sklenici.
Dirk odvážně čelil barmanovu škaredění a za chvilku se vrátil s novou dávkou pro Kate.
"Tak jo. Začnu kočkou," oznámila.
"Jakou kočkou?"
"Tou, jak jsem chtěla požádat sousedku odvedle, aby mi ji pohlídala."
"Kterou sousedku odvedle?"
"Tu, co umřela."
"Aha," kývl Dirk. "Víte co, co kdybych byl radši zticha a vy byste mi pověděla, jak to bylo?"
"Ano, to bude nejlepší," souhlasila Kate.
Kate mu vylíčila události posledních dnů, nebo alespoň ty, které zažila při vědomí, a pokračovala líčením svých dojmů z Woodsheadu.
Přestože líčila kliniku s nechutí, Dirkovi připadala přesně jako místo, kam by se chtěl uchýlit, pokud možno hned zítra. Spojovalo v sobě nadšení pro nevysvětlitelné, jež bylo i jeho vlastním úpornou neřestí (za nic jiného je považovat nemohl a občas na ně láteřil se zběsilostí adikta), s rozmazleným hýčkáním vlastních rozmarů, na jaké by rád aspiroval, jen kdyby si to mohl dovolit.
Kate došla až k znepokojivému setkání s pacientem Odwinem a jeho odpudivým nohsledem a její líčení způsobilo, že Dirk setrval ponořen v zamračeném mlčení ještě asi minutu poté, co skončila. Větší část oné minuty zabral vnitřní boj, jestli má kapitulovat a dát si cigaretu. Nedávno se kouření slavnostně zřekl a tento boj sváděl pravidelně a pravidelně ho prohrával, často aniž si toho všiml.
Naplněn triumfálními pocity se rozhodl, že si cigaretu nedá, a hned si stejně jednu vzal. Když lovil v objemné kapse svého kabátu zapalovač, musel nejprve vytáhnout obálku, kterou sebral z Ansteyovy koupelny. Položil ji na stůl vedle knihy a zapálil si cigaretu.
"Ta dívka u odbavovací přepážky na letišti..." promluvil nakonec.
"Dohánělа mě k šílenství," vpadla mu Kate do řeči. "Dělala svou práci jen povrchně, jako nějaký tupý automat. Vůbec neposlouchala ani nemyslela. Nevím, kde takovéhle lidi berou."
"Bývala mou sekretářkou," poznamenal Dirk. "A vypadá to, že pořád ještě nevědí, kde ji hledat."
"Promiňte," omlouvala se Kate a na okamžik se zamyslela.
"Nejspíš se mi chystáte říct, že ve skutečnosti nebyla taková," pokračovala po chvíli. "To je klidně možné. Nejspíš se jen obrnila proti frustraci ze své práce. Pracovat na letišti, to vás musí dohnat k naprosté apatii. Myslím, že bych pro ni měla víc sympatií, kdybych nebyla sama tak zatraceně frustrovaná. Mrzí mě to, netušila jsem... Tohle se tedy snažíte zjistit?"
Dirk neurčitě přikývl. "Kromě jiného. Jsem totiž soukromý detektiv," dodal.
"Ano?" podivila se Kate. Pak se zatvářila zmateně.
"Vadí vám to?"
"Já jen, že mám kamaráda, který hraje na basu."
"Aha," řekl Dirk.
"Když někam vleče nástroj a někoho potká, vždycky mu všichni říkají totéž, a jeho to dohání k šílenství. Říkají mu:

‚Vsadím se, že byste radši hrál na pikolu.' Nikoho nenapadne, že tohle řekne úplně každý. Právě jsem se snažila přijít na to, jestli existuje nějaká fráze, kterou každý říká soukromým detektivům, abych se jí mohla vyhnout."
"Ne. Jen se všichni chvíli neklidně vrtí, což jste předvedla docela zdařile."
"Aha." Kate se zatvářila zklamaně. "Máte nějaké stopy - totiž nějakou představu, co se stalo s vaší sekretářkou?"
"Ne," zavrtěl hlavou Dirk, "žádnou představu nemám. Jen jakýsi neurčitý dojem a nevím, co si o něm myslet."
Zamyšleně si pohrával s cigaretou a pohledem se zatoulal přes stůl ke knize.
Vzal ji do ruky a znovu si ji prohlížel a uvažoval, co ho asi přimělo, aby ji sebral.
"Vlastně o Howardu Bellovi nic nevím," přiznal.
Kate překvapilo, že tak náhle změnil téma, a trochu se jí i ulevilo.
"Vím jen, že prodává spoustu knih a že všechny vypadají skoro jako tahle. Co bych o něm měl vědět?"
"Kolují o něm hodně zvláštní historky."
"Jako třeba?"
"Jako třeba o tom, co vyvádí v hotelových apartmá po celé Americe. Podrobnosti samozřejmě nikdo nezná, jen přicházejí účty a oni je platí, protože se nechtějí na nic ptát. Připadá jim, že je jistější nic nevědět. Zvlášť o těch slepicích."
"O slepicích?" užasl Dirk. "O jakých slepicích?" "On si totiž vždycky nechá dopravit do hotelového pokoje živé slepice," vysvětlovala Kate tlumeným hlasem a trochu se předklonila.
Dirk se zamračil.
"K čemu proboha?" podivil se.
"To nikdo neví. Nikdo neví, co se s nimi děje. Nikdo je už víckrát neuvidí. Ani peříčko," ztlumila hlas ještě víc a ještě víc se předklonila.
Dirk uvažoval, jestli je tak beznadějně nevinný a naivní.
"A co si lidi myslí, že s nimi dělá?"
"Nikdo nemá nejmenší tušení. Nikdo ani nechce mít nejmenší tušení. Prostě se to neví."
Pokrčila rameny a teď zase ona vzala knihu do ruky.
"Další věc, co o něm David - to je můj bratr - říká, je, že má dokonalé jméno, pro autora bestsellerů jako stvořené."
"Opravdu?" nevycházel z údivu Dirk. "V jakém smyslu?"
"David tvrdí, že to je první věc, kterou nakladatel u nového autora hledá. Nikoli: ‚Je ta jeho knížka k něčemu?' nebo: ‚Bude ta jeho knížka k něčemu, když se škrtnou všechna přídavná jména?', ale: ‚Má pěkné krátké příjmení a křestní jméno jen o maličko delší?' Vidíte? Jméno ‚Bell' je vyvedeno velikánskými stříbrnými písmeny a ‚Howard' vychází pěkně nad tím o něco užšími typy. Obchodní značka na první pohled. To je nakladatelské kouzlo. Když jednou máte takovéhle jméno, je úplně podružné, jestli umíte psát nebo ne. Což je v případě Howarda Bella značná výhoda. Ale je to dost obyčejné jméno, když ho napíšete normálně, jako třeba tady, vidíte?"
"Cože?"
"Tady na té vaší obálce."
"Kde? Ukažte?"
"Tohle je jeho jméno, že? Přeškrtnuté."
"Propána krále, máte pravdu," nestačil žasnout Dirk šilhající na obálku. "Nejspíš mi to nedošlo, když jsem to neviděl napsané jako obchodní značku."
"Takže tohle s ním má něco společného?" zeptala se Kate, zdvihla obálku a jala se ji prohlížet.
"Nevím přesně, co to je," vykládal Dirk. "Souvisí to s nějakou smlouvou a může to mít souvislost s jednou deskou."
"To vidím, že to může mít souvislost s deskou."
"Jak to?"
"Tady je přece napsáno Dennis Hutch, že? Vidíte?"
"Ano. Ano, vidím," potvrdil Dirk po nové prohlídce obálky. "Ehm, měl bych to jméno znát?"
"Záleží na tom, jestli jste naživu nebo ne" pronesla Kate zvolna." "Je to šéf Gramofonové divize Vycházející Aries. O něco míň slavný než papež, to vám garantuju, ale - předpokládám, že znáte papeže?"
"Ovšem, ovšem," přerušil ji Dirk netrpělivě. "Takový bělovlasý chlápek."
"To je on. Zřejmě jediná významná osobnost, jíž obálka nebyla někdy adresována. Tady je Stan Dubcek, šéf firmy Dubcek, Danton, Heidegger, Draycott. Vím jistě, že vedou účet GDHFVA!"
"Jakže?"
"GDHFVA! Gramofonové divize holdingové firmy Vycházející Aries. Právě tenhle účet dopomohl firmě k jejímu jmění."
Pohlédla na Dirka.
"Působíte jako člověk, který o gramofonovém a reklamním průmyslu ví dost málo," konstatovala.
"Mám tu čest," potvrdil její slova Dirk a naznačil hlavou půvabnou úklonu.
"Tak k čemu vám tohle je?"
"To budu vědět, až se mi to podaří otevřít," vysvětloval Dirk. "Nemáte u sebe nůž?"
Kate zavrtěla hlavou.
"Kdo je tedy Geoffrey Anstey?" zeptala se. "Je to jediné nepřeškrtnuté jméno. Nějaký váš kamarád?"
Dirk trochu pobledl a hned neodpověděl. Pak začal odjinud: "Ten divný člověk, o němž jste se zmínila, ‚Ohavné tajemství ve Woodsheadu'. Povězte mi ještě jednou, co vám řekl."
"Řekl: ‚Já jsem také ve výhodě, slečno Schechterová.'" Kate se pokusila pokrčit rameny.
Dirk chvíli nejistě zvažoval myšlenky.
"Myslím, že není vyloučeno, že jste v nějakém nebezpečí," řekl nakonec.

"Myslíte, že do mě na silnici můžou vrazit motorizovaní šílenci? Tohle nebezpečí máte na mysli?"
"Možná horší."
"Jo?"
"Ano."
"A proč si to myslíte?"
"To ještě přesně nevím," odpověděl Dirk a zamračil se. "Většina myšlenek, které mě momentálně napadají, souvisí s věcmi, které jsou naprosto nemožné, takže se varuji je s někým sdílet. Nicméně jsou to jediné myšlenky, které mám."
"Já vám dodám nějaké jiné," navrhovala Kate. "Na jakém principu je založen Sherlock Holmes? ‚Když vyloučíte nemožné, potom to, co zbyde, musí být pravda, ať je jakkoli nepravděpodobná. '"
"To zásadně odmítám," zaprotestoval Dirk bouřlivě. "Nemožnost často mívá jistou integritu, již pouhá nepravděpodobnost postrádá. Určitě jste se často setkala se zjevně racionálním vysvětlením nějakého problému, které zapadá ve všech ohledech kromě jediného, totiž že je beznadějně nepravděpodobné. A váš instinkt vám říká: ‚Ano, až na to, že tohle by nikdy neudělal.'"
"Právě tohle se mi dnes přihodilo," odpověděla Kate.
"Ovšem." Dirk praštil do stolu, až sklenice nadskočily. "Vaše holčička na vozíku - dokonalý příklad. Představa, že nějakým způsobem získává včerejší burzovní zprávy zjevně odnikud, je pouze nemožná, a proto musí být pravdivá. Protože pomyšlení, že se jí daří páchat tak nesmírně složitý a pracný podvod, z kterého navíc nic nemá, je beznadějně nepravděpodobná. První teorie pouze předpokládá, že je tu ve hře něco, o čem nic nevíme, a Bůh ví, že je toho dost. Naproti tomu druhá hypotéza je v rozporu s čímsi základním a lidským, o čem něco víme. A proto bychom k ní a k její klamné racionalitě měli přistupovat s nedůvěrou."
"A přesto mi neřeknete, co si myslíte."
"Ne."
"Proč ne?"
"Protože by to znělo směšně. Ale myslím si, že vám hrozí nebezpečí. Možná, že jste ve strašném nebezpečí."
"Skvělé. Co tedy navrhujete?" zeptala se Kate a upila z druhého drinku, který jinak zůstal téměř nedotčen.
"Navrhuji, abyste se vrátila do Londýna a přenocovala v mém domě," prohlásil Dirk vážně.
Kate se hlasitě rozchechtala, takže musela vylovit papírový kapesník a setřít ze sebe rajskou šťávu.
"Promiňte, co je na tom tak mimořádného?" podivil se Dirk, celý zaražený.
"Je to nejnenucenější balicí formulka, jakou jsem kdy slyšela." Usmála se na něj. "Obávám se, že odpověď je rozhodné ‚ne'."
Připadal jí zajímavý, jistým výstředním způsobem zábavný, ale současně příšerně nepřitažlivý.
Dirk se octl v trapných rozpacích. "Myslím, že zde došlo ke strašlivému nedorozumění," bránil se. "Dovolte, abych vám vysvětlil, že-"
Jeho proslov přerušil náhlý příchod mechanika z opravny, který přinášel zprávy o Katině autě.
"Je to spravené," hlásil. "Vlastně tu kromě nárazníku nebylo moc co spravovat. Totiž nic nového. Ten divný zvuk, to je jenom motor. Ale běží. Musíte ho vyhnat do otáček, zabrat spojkou a pak čekat o chvilku déle, než je obvyklé."
Kate mu poněkud škrobeně poděkovala za radu, načež si nedala vymluvit, že dovolí Dirkovi, aby zaplatil požadovaných pětadvacet liber za opravu.
Když vyšli ven na parkoviště, Dirk zopakoval svou naléhavou žádost, aby Kate šla k němu. Ale Kate byla neoblomná, tvrdila, že vše, co potřebuje, je pořádně se vyspat, a že všechno bude ráno vypadat jasně a optimisticky a zvládnutelně.
Dirk tedy alespoň trval na tom, aby si vyměnili telefonní čísla. Kate souhlasila pod podmínkou, že si Dirk vybere jinou cestu zpátky do Londýna a nebude jí funět za krk.
"Buďte hodně opatrná," volal za ní ještě, když se její auto vydrncalo na silnici.
"Budu," křikla Kate v odpověď. "A kdyby se stalo něco nemožného, slibuj u, že budete první, komu to řeknu."
Žlutě se vlnící auto se na chvíli matně zalesklo ve světle unikajícím z oken hospody a odrazilo se od těžké, masivní šedi noční oblohy, která je brzy pohltila.
Dirk ji chtěl sledovat, ale nestartovalo mu auto.

KAPITOLA 15

Mračna těžce visící nad zemí se semkla do ohromných ponurých věží. Dirk v náhlém přívalu úzkosti musel znovu zavolat autoopraváře. Tentokrát trvalo déle, než přijel, a když se konečně dostavil, byl nasáklý lihem a značně protivný. Dirkovy trampoty ho inspirovaly k několikerému přehnanému chechtavému zaštěknutí. Potom šátravým pohybem otevřel kapotu a zahrnul majitele vozu mumlavými promluvami o rozdělovačích, pumpách, alternátorech a špačcích a rozhodně se nemínil nechat pohnout k vyjádření, jestli bude schopen ještě toho večera uvést auto do provozu.
Na otázku, co způsobilo rachot v alternátoru, co vyřadilo palivovou pumpu, jak je poškozena funkce startovacího motoru, a proč je rozladěný předstih, z něj Dirk nedokázal vydobýt smysluplnou odpověď nebo alespoň odpověď, která by dávala nějaký smysl jemu samotnému.
Nakonec pochopil, že mechanik kromě jiného tvrdí, že v jisté části motoru důležité pro jeho funkci si kdysi dávno udělala hnízdo rodinka špačků, která pak hrůzným způsobem zahynula, a s ní ovšem i ona důležitá část motoru. V tu chvíli začal Dirk zoufale uvažovat, co dál.
Všiml si, že opravářova dodávka stojí opodál a motor dosud běží, a rozhodl se s ní ujet. Protože byl o poznání méně pomalý a neohrabaný běžec než mechanik, dokázal s minimálními obtížemi plán uskutečnit.
Zarejdoval na silnici, rozjel se do noci a asi po pěti kilometrech zaparkoval u kraje vozovky. Světla nechal svítit,

vypustil pneumatiky a schoval se za strom. Asi po deseti minutách se ze zatáčky vyřítil jeho jaguár, minul dodávku, prudce zabrzdil a začal divoce couvat zpět k zaparkovanému autu. Dveře se rozlétly, mechanik vyskočil ven a spěchal, aby se opět zmocnil svého majetku, čímž Dirkovi poskytl příležitost k znovunabytí vlastního vozu.
Ten pak okázale zavířil koly a odjel, naplněn pocitem jakéhosi pochmurného triumfu, byť stále pronásledován neurčitou úzkostí, jíž nedokázal dát jméno ani podobu.
Kate zatím vplula do matně zářícího žlutého proudu, který vedl západními předměstími Actonem a Ealingem přímo do srdce Londýna. Přešplhala se přes nadjezd Westway a chvíli nato odbočila na sever k Primrose Hill a pak domů.
Jízda kolem parku ji vždycky potěšila. Temné noční siluety stromů ji konejšily a vyvolávaly v ní touhu po klidu vlastní postele.
Našla volné místo k parkování co nejblíže u dveří svého domu, vzdálených asi třicet metrů. Vystoupila a pečlivě opomněla zamknout dveře. Nikdy nenechávala uvnitř nic cenného a časem zjistila, že je pro ni výhodné, když se nikdo nemusí do vozu vloupat, jen proto, aby to zjistil. Už dvakrát jí auto ukradli, ale v obou případech je našla opuštěné o dvacet metrů dál. Nešla rovnou domů, ale vydala se opačným směrem, do malého krámku na rohu vedlejší ulice, aby si koupila mléko a igelitové pytle do koše na odpadky. Souhlasila s Pakistánkou s laskavou tváří, která obchod vedla, že opravdu vypadá unaveně a měla by si jít včas lehnout, ale přesto i na zpáteční cestě šla menší oklikou, aby se mohla na chvíli opřít o plot parku, pár minut zírat do jeho temnoty a nadechnout se trochu těžkého, studeného nočního vzduchu proudícího odtud. Konečně se pustila směrem k domovu. Zahnula do své ulice. První lampa, kolem níž prošla, zablikala a zhasla, takže se octla v malé tůni tmy.
Takováhle věc vždycky člověku způsobí nepříjemné leknutí.
Tvrdí se, že není nic neobvyklého na představě, že například pomyslíte na někoho, na koho jste si už léta nevzpomněli, a pak druhého dne zjistíte, že dotyčný v tu chvíli zemřel. Spousta lidí totiž každou chvíli pomyslí na někoho, na koho si už léta nevzpomněli, a současně spousta lidí neustále umírá. V populaci, jakou má dejme tomu Amerika, to podle zákona průměrných čísel znamená, že taková shoda okolností se musí přihodit nejméně desetkrát za den, ale tomu, kdo ji zažije, nepřipadá proto o nic méně strašidelná.
Stejně je tomu se žárovkami. Žárovky v pouličních lampách praskají každou chvíli, takže pěkných pár jich musí rupnout, zrovna když kolem nich někdo jde. Dotyčné osobě to přesto způsobí nepěkné leknutí, zvlášť když hned další lampa udělá přesně totéž.
Kate zůstala stát jako přimražená.
Může-li se vyskytnout jedna shoda okolností, pak se může vyskytnout i druhá. A když se druhá shoda okolností přihodí hned vzápětí po první, je to zase jen náhoda. Na tom, že zhasne pár pouličních lamp, není nic, proč by se měl člověk lekat. Stojí přece v úplně normální vlídné ulici a v domech všude kolem ní se svítí. Podívala se na nejbližší dům, bohužel zrovna ve chvíli, kdy světla v oknech v předních pokojích náhodou zhasla. Nejspíš proto, že obyvatelé domu se právě v tu chvíli rozhodli opustit místnost, ale přestože šlo o pěknou ukázku, jak mimořádné shody okolností se někdy přiházejí, stav Katiny mysli to nijak nevylepšilo.
Zbytek ulice dosud halila matná žlutavá záře. Jen v okruhu několika metrů kolem ní zavládla náhle temnota. Další ostrůvek světla ležel jen pár kroků před ní. Zhluboka se nadechla, sebrala odvahu a vykročila k ní. Dorazila do jeho středu právě v okamžiku, kdy také zhasl. Obyvatelé dvou domů, které cestou minula, se čirou náhodou rozhodli odejít v tom okamžiku z předního pokoje, a jejich sousedi odnaproti čistě náhodou udělali totéž.
Třeba zrovna skončil nějaký populární televizní pořad. To bude ono. Všichni se současně zvedli a vypnuli televizory i světlo a náhlý příval energie způsobil výpadek některých pouličních lamp. Něco takového. Náhlý příval energie také způsobil, že jí začalo prudčeji bušit srdce. Šla dál a snažila se zachovat klid. Hned jak se dostane domů, podívá se do novin, jaký byl dnes program, že zavinil kolaps tří pouličních lamp.
Čtyř.
Zastavila se a zůstala stát absolutně bez hnutí pod ztemnělou lampou. Další domy potemněly. Co ji však lekalo nejvíc, byla skutečnost, že zhasínaly v okamžiku, kdy na ně pohlédla.
Pohled - prsk!
Zkusila to znovu.
Pohled - prsk!
Každý dům, na který pohlédla, okamžitě zhasl.
Pohled - prsk!
V náhlém poryvu strachu si uvědomila, že se musí přestat dívat na domy, jež dosud svítí. Racionalizace, které se pokoušela budovat, jí teď běhaly dokolečka v hlavě a vřískaly, aby je pustila ven. Nechala je jít. Pokoušela se neuhnout pohledem od země ze strachu, že zhasne celou ulici, ale neubránila se občasnému mrknutí stranou, aby zjistila, jestli to doopravdy funguje.
Pohled - prsk!
Zrakem jako přimraženým k zemi sledovala úzkou cestičku před sebou. Většina ulice teď tonula ve tmě.
Mezi ní a domovními dveřmi vedoucími k jejímu bytu zbývaly pouhé tři lucerny. Přestože měla odvrácené oči, připadalo jí, že periferně vnímá, že světla v bytě pod ní jsou rozsvícená.
Bydlí tam Neil. Nemohla si vzpomenout na jeho příjmení, ale věděla, že hraje na basu a obchoduje starožitnostmi. Občas jí radil se zařízením bytu, přestože o to nestála, a kradl jí mléko - takže jejich vztah ustrnul ve stadiu lehké mrazivosti. V tu chvíli se však modlila, aby tu byl a uštědřoval jí rady, co je v nepořádku s její pohovkou, a aby světlo u něj nezhaslo, když jí oči kmitly od chodníku lemovaného třemi zbývajícími jezírky světla, rovnoměrně rozmístěnými podél trasy, jíž musela projít.
Na okamžik se zkusila otočit a pohlédla zpět na cestu, kudy přišla. Jen a jen temnota, vytrácející se do černi parku, který

ji už neuklidňoval, ale hrozil děsivými představami tlustých, uzlovitých kořenů a zrádného, temného, hnijícího smetí a odpadků.
Znovu se obrátila, s očima těsně při zemi.
Tři ostrůvky světla.
Pouliční lampy nezhasínaly pod jejím pohledem, ale teprve když kolem nich prošla.
Pevně zavřela oči a snažila si přesně představit, kde je příští lampa, v jaké vzdálenosti před ní a nad ní. Zvedla hlavu, opatrně znovu otevřela oči a podívala se přímo do oranžové záře proudící přes silné sklo.
Svítila dál.
S očima upnutýma na svítilnu, až jí světlo vypalovalo na sítnici klikyháky, se opatrně posunovala kupředu, krok za krokem, a snažila se svou vůlí přimět světlo, aby zůstalo rozsvícené, až se přiblíží. Svítilo dál.
Znovu vykročila. Lucerna svítila dál. Další krok, lampa dosud svítila. Už byla skoro pod ní, div si nevykroutila krk, aby z ní nemusela spustit oči.
Další krok vpřed a pak uviděla, jak vlákno ve skleněné baňce bliklo a rychle zhaslo a zanechalo jí před očima jen bláznivě poskakující fantómový obraz.
Sklopila raději oči a snažila se dívat stále před sebe, ale odevšad vyskakovaly děsivé přízraky a Kate cítila, že nad sebou ztrácí kontrolu. Prudce se rozběhla k další lampě, ale opět ji obklopila temnota. Zůstala stát, prudce oddechovala, mrkala nevidoucíma očima a snažila se uklidnit a rozkoukat se ve tmě. Když pohlédla k poslední lucerně, připadalo jí, že pod ní zahlédla nějakou postavu. Mohutnou postavu, rýsující se na pozadí poskakujících oranžových stínů. Z hlavy jí trčely obrovské rohy.
Zírala do vlnící se tmy se zuřivou intenzitou a najednou zaječela: "Co jste zač?"
Chvíli bylo ticho a pak se ozval hluboký hlas: "Nemáš něco, čím by se daly odstranit zbytky prken ze zad?"

KAPITOLA 16
Znovu odmlka, tentokrát jiná a poněkud zmatená.
Trvala dost dlouho. Visela nervózně ve vzduchu a uvažovala, odkud asi bude přerušena. Ztemnělá ulice jako by dostala duchem nepřítomný a zakřiknutý výraz.
"Cože?" vřískla konečně Kate v odpověď. "Povídám... cože?"
Rozložitá postava se pohnula. Kate ji neviděla zřetelně, protože před očima jí stále ještě tancovaly modré stíny, jež jí na sítnici vypálilo oranžové světlo.
"Přilepili mě k podlaze," stěžovala si postava. "Můj otec-"
"Vy jste... Copak vy jste..." Kate nemohla vztekem souvisle mluvit. "Vy jste zavinil tohle všechno?" Otočila se a rozzuřeně máchla rukou směrem k ulici, aby naznačila, jakou noční můru právě musela prožít.
"Je důležité, abyste věděla, kdo jsem."
"Jo?" odsekla Kate. "Tak to si vaše jméno hned zapíšu, abych je mohla rovnou ohlásit na policii a dát vás zavřít za porušení něčeho úmyslného. Zastrašování. Vměšování se do-"
"Jsem Thor. Jsem Bůh hromu. Bůh deště. Bůh vysoko se kupících mračen. Bůh blesku. Bůh plynoucích proudů. Bůh částic. Bůh formujících a svazujících sil. Bůh větru. Bůh zrající úrody. Bůh s kladivem Mjollnir."
"Opravdu?" Kate vřela vzteky. "Víte co? Nepochybuju, že kdybyste si vybral klidnou chvilku, možná by mě vaše výklady zajímaly, ale zrovna teď mě dohánějí k zuřivosti. Rozsviťte ty zatracené lampy!"
"Jsem-"
"Řekla jsem rozsviťte ty zatracené lampy!"
Všechny pouliční svítilny se najednou a jakoby s hloupě ustrašeným výrazem rozzářily a všechna okna okolních domů se naráz zase tiše rozsvítila. Lampa nad Katinou hlavou téměř vzápětí prskla a znovu zhasla. Kate střelila po Thorovi varovným pohledem.
"Bylo to staré a chatrné světlo," omlouval se.
Kate na něj dál beze slova nasupeně hleděla.
"Podívejte, mám vaši adresu," dovolával se jí a ukázal útržek papíru, který mu dala na letišti, jako by se tím vysvětlovalo vše a svět byl zase v pořádku.
"Já-"
"Zpátky!" zvolal a zakryl si tvář rukama.
"Cože?"
S mohutným závanem větru se z nočního nebe střemhlav snesl orel, s pařáty napřaženými po Thorovi. Bůh hromu se ohánět a mlátil obrovského opeřence, dokud se nedal na ústup. Pták se málem zřítil k zemi, pak se vzpamatoval a s mohutnými pomalými rozmachy křídel se znovu vznesl do vzduchu a usedl na vrchol lucerny. Chytil se pařáty za lampu, aby získal rovnováhu. Celý sloup se svítilnou se pod jeho tělem chvěl.
"Zmiz!" křikl Thor.
Orel klidně seděl dál a drze na něj pokukoval. Obludné stvoření, jevící se ještě obludnější v oranžovém světle lucerny, na níž hřadovalo, vrhalo obrovité třepetavé stíny na okolní domy. Na křídlech mělo zvláštní kruhové obrazce. Kate se snažila přijít na to, jestli je už někdy viděla, třeba jen ve zlém snu, ale teď si byla naprosto jista, že tohle sen není.
Zcela nepochybně našla toho, koho hledala. Tatáž mohutná postava, ledovcové oči, tentýž výraz arogantní podrážděnosti a mírného zmatku, jen nohy tentokrát vězely ve vysokých kožených botách, z ramen mu visely kožešiny, řemínky a kožené třásně, na hlavě měl naraženou železnou helmici s rohy a důvodem jeho rozčilení nebyla dívka za přepážkou, nýbrž obrovitý orel hřadující na sloupu pouličního osvětlení uprostřed Primrose Hill.
"Zmiz!" zvolal znovu Thor. "Ta záležitost není v mé moci! Vše, co jsem mohl, jsem udělal! Tvá rodina je zaopatřena. Pro

tebe více udělat nemohu! Sám jsem chorý a bezmocný!"
Kate náhle šokovaně zjistila, že muž má obrovské šrámy na levém předloktí, kam mu orel zaťal spáry a rozpáral mu kůži. Krev se z nich valila jako chlebové těsto z díže.
"Zmiz!" křikl znovu. Hranou ruky setřel krev z poraněného předloktí a těžké krůpěje stříkl po orlovi, který uhnul, zaplácal křídly, ale nepustil se. Náhle Thor vyskočil vysoko do vzduchu a pevně se přidržel lucerny, která teď začala pod váhou obou soupeřů nebezpečně vibrovat. Orel s hlasitými skřeky divoce kloval po Thorovi a bůh se snažil ptáka srazit mohutnými rozmachy volné paže.
Otevřely se dveře. Byly to dveře Katina domu a vyhlédl z nich muž v brýlích s šedou obrubou a s úpravným knírkem. Neil, soused zezdola, a v mizerné náladě.
"Podívejte se, já si vážně myslím-" začal. Brzy však bylo jasné, že neví, co si má myslet, a tak nespokojeně ustoupil i se svou špatnou náladou zpět dovnitř.
Mohutný muž napjal síly k dalšímu obrovskému skoku, prolétl vzduchem a s lehkým, ale zvládnutým zakolísáním přistál na vedlejší lucerně, která se pod jeho vahou mírně prohnula. Přikrčil se a nasupeně hleděl na orla, který na oplátku nasupeně hleděl na něj.
"Zmiz!" zvolal ještě jednou a hrozil opeřenci rukou.
"Kráá!" krákl orel v odpověď.
Dalším máchnutím paže Thor vytáhl zpod kožešin mohutný perlík s krátkou rukojetí a významně ho přehodil z jedné ruky do druhé. Hlavici perlíku tvořil hrubý železný odlitek velikosti pivního půllitru, podsaditý dřík pak kus prastarého dubu silný asi jako zápěstí, ovázaný koženým řemínkem. "Kráááák!" zavřeštěl orel znovu, ale sledoval perlík lstivým, podezřívavým okem. Thor začal kladivo zvolna rozhoupávat a orel napjatě přenášel váhu z jedné nohy na druhou, v rytmu Thorových pohybů.
"Zmiz!" opakoval Thor, tišeji, ale zlověstněji. Vztyčil se na lucerně v celé své výšce a stále rychleji máchal kladivem, opisujícím velký kruh. Náhle jím mrštil přímo po orlovi. V témže okamžiku vyrazil z lampy, na níž opeřenec seděl, elektrický výboj vysokého napětí a donutil ptáka s hlasitým křikem divoce nadskočit do vzduchu. Kladivo neškodně proletělo pod lampou, vzneslo se do vzduchu a odplulo do tmy nad parkem, kdežto Thor, odlehčený o jeho váhu, se zakymácel a zavrávoral, zatočil se a znovu nabyl rovnováhy. Také orel šíleně plácající obrovitými křídly se opět usadil, pak vzlétl a podnikl ještě poslední střemhlavý útok na Thora, jemuž se bůh vyhnul seskokem z lampy. Potom pták znovu nabral výšku a odletěl noční oblohou, na které se za chvíli stal drobnou tmavou skvrnkou, až konečně zmizel.
Perlík přiskákal zpět z nebes, vykřesal hlavicí z dlažebních kamenů sprškou jisker, dvakrát se otočil ve vzduchu a pak usedl hlavicí na zem přímo vedle Kate a jemně se opřel rukojetí o její nohu.
Postarší dáma s pejskem, která trpělivě čekala ve stínu pod zneškodněnou lampou, správně vycítila, že už je konec legrace, a tiše prošla kolem nich. Thor zdvořile počkal, až přejdou, a pak vykročil ke Kate, pozorující ho se založenýma rukama. Po událostech posledních dvou až tří minut náhle jako by neměl nejmenší tušení, co říci, a tak pro danou chvíli jen zamyšleně civěl kamsi doprostřed vzdálenosti mezi nimi.
Kate zřetelně vycítila, že myšlení pro něj znamená úplně oddělenou činnost, která vyžaduje zvláštní prostor. Nedá se jednoduše kombinovat s jinými činnostmi jako třeba chůze nebo mluvení či zakoupení letenky.
"Měli bychom se raději podívat na vaši ruku," navrhla a vydala se napřed po schodech k domu. Thor ji poslušně následoval.
Když otevřela domovní dveře, uviděla Neila, jak se opírá zády o zeď a zírá ponuře významným pohledem na automat na Coca-Colu, odložený u protější zdi a zabírající v hale nepřiměřeně mnoho místa.
"Nevím, co s tím uděláme, opravdu nevím," mumlal nazlobeně.
"Co tu dělá tenhle krám?" podivila se Kate.
"To se bohužel právě musím zeptat vás," odpověděl zkormouceně Neil. "Nevím, jak to hodláte dostat nahoru. Abych byl upřímný, žádný způsob mě nenapadá. A řekněme si to na rovinu, myslím, že až si to nastěhujete domů, stejně se vám to nebude líbit. Vím, že je to hodně moderní a americké, ale jen uvažte, máte takový pěkný francouzský stůl z třešňového dřeva, pohovku, která bude moc hezká, až sundáte ten hrozný přehoz ve stylu Colliera Campbella, jak vám neustále radím, jenže vy mě nechcete poslechnout, zkrátka myslím si, že se to k vám nebude hodit, ať v tom či onom smyslu. A navíc si nejsem jist, jestli to můžu dovolit, vzhledem k tomu, že je to hodně těžký předmět, a víte přece, co jsem vám říkal o podlahách v tomhle domě. Opravdu bych si to rozmyslel být vámi."
"Ano, Neile. Jak se to sem dostalo?"
"Tady váš přítel to doručil asi před hodinou. Tedy nevím, kde trénuje, ale docela rád bych navštívil jeho posilovnu. Říkal jsem mu, že celá ta záležitost je na povážnou, ale on si nedal říct, a nakonec jsem mu dokonce musel pomoct. Myslím, že to celé budeme muset velmi důkladně promyslet. Ptal jsem se vašeho přítele, jestli má rád Wagnera, ale on nereagoval moc přátelsky. Takže já teď nevím, co s tím chcete dělat?"
Kate se zhluboka nadechla. Navrhla svému mohutnému hostu, aby šel napřed nahoru, že za ním za chviličku přijde. Thor hřmotně produsal kolem ní - absurdní postava šlapající do schodů.
Neil hleděl Kate pozorně do očí v naději, že v nich nalezne nějaký klíč k tomu, co se tady děje, ale Kate se tvářila tak neutrálně, jak jen uměla.
"Omlouvám se, Neile," řekla zcela věcně. "Ten Coca-Colový stroj musí z domu. Je to nedorozumění. Zítra to zařídím."
"To je všechno moc pěkné, ale co já s tím," nedal se odbýt Neil. "Chápete přece, že pro mě je to problém?"
"Ne, Neile, nechápu."
"Ten stroj tady, ten... člověk u vás nahoře, je to zkrátka naprostý chaos."
"Můžu něco udělat, aby se to zlepšilo?"
"To právě není tak jednoduché, že? Chci říct, že byste o tom měla trochu uvažovat, to je všechno. A vůbec. Řekla jste

mi, že odjíždíte. Dneska odpoledne jsem slyšel, jak točíte vodu do vany. Co si o tom mám myslet? Navíc po tom, jak jste mě mořila s tou kočkou, a vy přece víte, že já kočky nesnáším."
"Já vím, Neile. Právě proto jsem požádala paní Greyovou odnaproti, aby se o ni postarala."
"Ano, a podívejte se, co se jí stalo. Umřela na infarkt. Pan Grey to dost těžce nese."
"Nemyslím, že by její smrt souvisela s mou žádostí, aby se mi postarala o kočku."
"Já jen chci říct, že pan Grey to moc těžce nese."
"Jistě, Neile. Umřela mu přece žena."
"Já přece nic neříkám. Já jen říkám, že si myslím, že byste o tom měla uvažovat. A co prokristapána uděláme s tímhle?" dodal a znovu zaměřil pozornost na limonádový automat.
"Už jsem říkala, že ráno zařídím, aby zmizel, Neile," opakovala Kate. "Moc ráda si tady stoupnu a budu hlasitě ječet, jestli myslíte, že to něčemu pomůže, ale-"
"Poslouchejte, drahoušku, to je všechno, co jsem chtěl říct. A doufám, že tam nahoře nebudete dělat moc rámusu, protože dneska musím cvičit, a víte přece, že potřebuju klid, abych se mohl soustředit." Významně na ni pohlédl přes brýle a zmizel ve svém bytě.
Kate zůstala stát a v duchu počítala od jedné do tolika, na kolik si momentálně byla schopna vzpomenout, načež se věrna svému slibu pustila do schodů za Bohem hromu s pocitem, že nemá náladu ani na počasí ani na teologii. Dům se začal otřásat a pulzovat zvuky kontrabasu značky Fender Precission hrajícího hlavní motiv z Jízdy Valkýr.

KAPITOLA 17
Dirk, uvíznuvší v dopravní zácpě, která začala někdy na konci sedmdesátých let a tento čtvrtek ve čtvrt na deset dosud nejevila žádné známky, že by chtěla polevit, si zvolna razil cestu po Euston Road, když vtom mu připadlo, že zahlédl cosi povědomého.
Řeklo mu to jeho podvědomí - ta protivná část lidského mozku, která zásadně neodpovídá na položené otázky a spokojuje se s drobnými, leč velevýznamnými narážkami, načež si sedne, pobrukuje si a neříká nic.
"Ovšemže jsem právě zahlédl něco, co je mi povědomé," zabrblal v duchu ke svému podvědomí. "Jezdím touhle neblahou dopravní tepnou dvacetkrát za měsíc. Řekl bych, že je mi povědomá kdejaká sirka v odpadové struže. Nemůžeš mi naznačit něco bližšího?" Podvědomí se však nedalo zastrašit a mlčelo jako dub. Nemělo co dodat. Město bylo nejspíš stejně plné šedých dodávek. Nic pozoruhodného.
"Kde?" zamumlal Dirk sám k sobě zuřivě a otáčel se ve svém sedadle na obě strany. "Kdeže jsem viděl šedou dodávku?"
Nic.
Vězel pevně v dopravní změti a nemohl manévrovat žádným směrem, natož pak dopředu. Vyrazil z auta a začal se drát shlukem aut a přitom vyskakoval ve snaze zjistit, kde jen mohl zahlédnout šedou dodávku. Pokud ji opravdu viděl, teď mu unikala. A podvědomí sedělo a neříkalo nic.
Dopravní propletenec se stále nehýbal, a tak se snažil propracovat ještě dál nazpátek, ale cestu mu zatarasil mohutný motorizovaný kurýr prodírající se vpřed na obrovitém špinavém motocyklu značky Kawasaki. Dirk se pustil do krátké, ale prudké výměny názorů, kterou však prohrál, protože kurýr neslyšel, co Dirk říká. Nakonec se vydal nazpět přílivovou vlnou vozidel, která se teď dala zvolna do pohybu ve všech pruzích kromě jednoho, v němž sedělo jeho auto, nehybné, bez řidiče, a všichni na ně houkali.
Vřeštění klaksonů v něm vyvolalo náhlý příval radostného vzrušení. Jak se tak kolébal a poskakoval zpět kolonami propletených vozidel, najednou ho napadlo, že sám sobě připomíná šílence, které viděl v ulicích New Yorku, jak se klidně vřítí do silnice, aby vyložili přijíždějícím autům, že se blíží Poslední soud, že hrozí invaze mimozemšťanů a že v Pentagonu sedí neschopní a zkorumpovaní darebáci. Zdvihl tedy ruce nad hlavu a začal vykřikovat: "Bohové kráčí po Zemi! Bohové kráčí po zemi!"
Pocity řidičů zběsile troubících na jeho nehybné auto tím jen ještě více roznítil a výsledný hluk vzrostl v mohutném crescendu do majestátní kakofonie, nad níž zněl Dirkův hlas.
"Bohové kráčí po Zemi! Bohové kráčí po Zemi!" hulákal. "Bohové kráčí po Zemi! Děkuji vám," dodal, skočil do svého auta, zařadil automatickou převodovku do polohy "Jízda" a rozjel se, čímž konečně umožnil zablokované mase plechu, aby bez zábran vykypěla vpřed.
Uvažoval, kde vlastně bere jistotu. "Boží dílo". Nic než náhodná, bezmyšlenkovitá fráze, jejíž pomocí se lidé zbavují všech podivných úkazů, které nepřipouštějí žádné racionální vysvětlení. Ale právě tato náhodná bezmyšlenkovitost se Dirkovi zamlouvala, protože když se slova užívají bezmyšlenkovitě, jako by na nich vůbec nezáleželo, často jimi prosáknou pravdy jinak bedlivě střežené.
Nevysvětlitelné zmizení. Oslo a kladivo: drobná, pranepatrná souhra náhod, která rozeznívá tenoulinkou strunku. Její tón však zněl uprostřed každodenní změti zvuků vytvářejících bílý šum, a další drobné strunky se ozývaly stejnou notou. Boží dílo, Oslo a kladivo. Muž s kladivem se pokouší dostat do Norska, a když mu v tom někdo zabrání, rozzlobí se a výsledkem je "Boží dílo".
Pokud je nějaká bytost nesmrtelná, uvažoval Dirk, pak bude stále ještě naživu. To je prostě dáno významem slova "nesmrtelný".
Jak by mohla nesmrtelná bytost vlastnit pas?
No jen řekněte, jak? Dirk si pokoušel představit, co by se asi dělo, kdyby - vyberme si náhodně jedno jméno - bůh Thor, potomek norských božstev a majitel ohromného kladiva, přišel na pasové oddělení a snažil se vysvětlit, kdo je a jak to přijde, že nemá rodný list. Žádný šok by se nedostavil, žádná hrůza, ani hlasité výkřiky úžasu, jen tupá, byrokratická neprostupnost. Vůbec by nešlo o to, jestli mu někdo věří nebo ne, záleželo by jen na tom, zda se prokáže

platným rodným listem. Mohl by tam klidně stát a konat zázraky třeba celý den, kdyby chtěl, ale pokud by na konci pracovní doby neměl platný rodný list, jednoduše by ho požádali, aby šel pryč.
A úvěrové karty.
Kdyby dejme tomu, podle téže hypotézy bůh Thor byl naživu a z nějakého záhadného důvodu pobíhal po Anglii, nejspíš by byl jediný v zemi, komu by pošta nedoručovala přívaly nabídek, aby si zažádal o úvěrovou kartu American Express, současně se sprostými výhrůžkami, že mu bude řečená karta odňata, a spolu s bezplatně zaslanými katalogy plnými přepychově hnusných předmětů, opulentně uložených v hnědé plastikové fólii.
Ta myšlenka vzala Dirkovi dech.
Totiž kdyby to byl jediný volně pobíhající bůh - což se v okamžiku, kdy přijmete takovou extravagantní hypotézu, nejeví příliš pravděpodobným.
Ale představte si na chvíli, že by se taková osoba pokoušela dostat ze země, bez pasu, bez úvěrových karet, vyzbrojená pouze schopností metat hromy a blesky a kdovíco ještě. Nejspíš byste museli v představách dospět ke scéně velmi podobné tomu, co se skutečně přihodilo v odbavovací budově číslo dvě na letišti Heathrow.
Ale když už byste byli nordickým božstvem, nač byste potřebovali odjíždět ze země pravidelnou linkou letecké společnosti? Existují přece jiné prostředky? Dirk se domníval, že jednou z okrajových výhod postavení nesmrtelného božstva zřejmě bude schopnost létat vlastními silami. Z toho, co si pamatoval z četby nordických legend, jimiž se zabýval před mnoha lety, bohové neustále létají z místa na místo, a nikde rozhodně nenašel ani zmínku o tom, že by se poflakovali v odletových halách a pojídali oschlé housky. Je pravda, že svět se v těch dobách ještě neježil kontrolními věžemi pro letecký provoz, radary, varovnými zařízeními pro případ raketového útoku a podobně. Přesto však by pro boha neměl být problém odskočit si na chvíli přes Severní moře, zvlášť když vám počasí přeje, což jakožto Bůh hromu můžete celkem oprávněně očekávat, anebo, pokud tomu tak není, se můžete domáhat vysvětlení. Nebo to snad problém je?
Kdesi na dně Dirkovy mysli se ozval další slabý tón, ale pak se ztratil ve všeobecné vřavě.
Na chvíli zauvažoval, jaké to asi je, být velrybou. Fyzicky má zřejmě dost dobré předpoklady vžít se do podobné role, ačkoli velryby jsou adaptovány na život strávený plynutím v rozlehlosti pelagické modři zřejmě mnohem lépe než on na nutnost vléci se v dopravní špičce po Pentonville Road v unaveném starém jaguáru - nicméně ústředním tématem jeho myšlenek byl velrybí zpěv. Kdysi byly velryby schopny navzájem si zpívat na vzdálenost celých oceánů, dokonce i z jednoho oceánu do druhého, protože zvuk pod vodou dokáže urazit obrovský kus cesty. Ale dnes, právě proto, že se zvuk pod vodou tak dobře šíří, už nenajdete v oceánu místo, které neustále nehřmí řevem lodních motorů, a přes jejich hluk už velryby neslyší své písně ani vzkazy.
No a co má ksakru být, to je nejobvyklejší postoj, jaký lidé k tomuto problému zaujímají, a vlastně je to pochopitelné, myslel si Dirk. Konec konců, kdo má zájem poslouchat hejno tlustých ryb, totiž savců, když chcete, jak na sebe vzájemně krkají?
Na okamžik se ho však zmocnil pocit nekonečné ztráty a smutku, že kdesi ve zběsilosti informačních šumů zmítajících denodenně lidskými životy možná zaslechl několik tónů, jež signalizovaly pohyby bohů.
Když zahnul na sever k Islingtonu a rozjel se přes dlouhý namáhavý úsek kolem pizzerií a agentů s nemovitostmi, málem si zoufal při představě, jak teď asi musí vypadat jejich život.

KAPITOLA 18
Tenké prsty blesku se rozprostřely po těžkém rubu mohutných mračen visících z oblohy jako ochablé břicho. Drobné popudlivé prásknutí hromu oblaka trochu popíchlo a vycedilo z nich pár ubohých kapek mastného mžení.
Pod oblohou se rozkládala rozsáhlá sbírka roztodivných vížek, pokroucených věžiček a fiál, které do ní rýpaly, bodaly a neustále ji popouzely, až se zdálo, že pukne a utopí je v záplavě ničivých hrůz.
Vysoko v pableskující temnotě stály na stráži němé postavy za dlouhými štíty, přikrčení draci otvírali chřtány k hrozivé obloze, když se Odin, otec bohů z Asgardu blížil k ohromným železným bránám vedoucím do jeho panství a do klenutých síní Valhally. Vzduch se chvěl bezhlesným vytím obrovských okřídlených psů, vítajících svého pána v jeho vládcovském sídle. Blesk zapátral mezi věžemi a věžičkami.
Velký, dávný a nesmrtelný bůh z Asgardu se vracel na nynější stanoviště svého panství způsobem, který by před pár stoletími, když byl ještě v nejlepším věku, překvapil i jeho samotného - neboť i nesmrtelní bohové prožívají nejlepší věk, kdy jejich moc a síla jsou nespoutané a oni živí a ovládají svět lidí, svět, z jehož potřeb se zrodili. Vracel se ve velké, neoznačené dodávce značky Mercedes.
Dodávka zastavila na skrytém místě.
Otevřely se dveře a z kabiny se vysoukal muž s tupou, nechápavou tváří, oblečený do šedé, neoznačené uniformy. Práce, kterou už delší dobu vykonával, mu byla svěřena proto, že nekladl žádné otázky - ne snad proto, že by byl obdařen vrozenou diskrétností, ale spíš díky tomu, že ho žádná otázka nikdy nenapadla. Pomalou, kolébavou chůzí, jako když se vesluje pádlem v ovesné kaši, se dovalil k zadním dveřím a otevřel je, což byla složitá procedura vyžadující současnou manipulaci mnoha pákami a zástrčkami.
Konečně se dveře otevřely, a kdyby přitom byla Kate, mohla by jí na okamžik otřást představa, že dodávka možná nakonec opravdu převáží albánskou elektřinu. Hillowa - tak se totiž muž jmenoval - uvítala mlžná záře, ale jemu to nepřipadalo nijak divné. Vždycky, když otevíral dveře, očekával, že uvidí mlžnou záři. Když se to stalo poprvé, jen si prostě pomyslel: "A hele. Mlžná záře. No co," a tím to pro něj víceméně skončilo, čímž si zajistil řádné zaměstnání na tak dlouho, jak jen bude chtít být naživu. Mlžná záře pohasla a ustálila se do podoby staříčkého pána na nemocničním vozíku, jehož obsluhovala drobná zakrslá postava, o které by si Hillow patrně pomyslel, že je to nejodpornější člověk, jakého kdy viděl, pokud by si dokázal vzpomenout na ostatní lidi, které v životě viděl, a probrat jednoho po druhém za

účelem srovnání. To však Hillowovi připadalo příliš namáhavé. Jeho jedinou starostí v tu chvíli bylo pomoci skrčkovi opatrně přemístit starcovu postel z auta na zem.
Dílo se vmžiku podařilo. Nohy a kolečka postele hladce fungovaly, zkrátka zázrak moderní technologie zpracování nerez oceli. Vysunovaly se, otáčely a obracely v čepech složitě prokombinovanými pohyby, které umožňovaly zvládnout schody či nerovnosti terénu jakoby v plynulém, klouzavém baletu.
Vpravo odtud se nacházelo rozlehlé předsálí obložené krásně vyřezávaným dřevěným ostěním s ohromnými mramorovými držáky pochodní pyšně se tyčícími na stěnách. Předsálí vedlo do velkolepé klenuté síně. Vlevo pak ležel vchod do vznešených vnitřních komnat, kam směřoval Odin, aby se připravil na noční setkání.
Celá tahle záležitost ho rozčilovala. Vyštvali ho z postele, mumlal si pro sebe, ačkoli ve skutečnosti si postel přivážel s sebou. Zase bude muset poslouchat všechny ty rozmazlené a neukázněné řeči svého hromsky natvrdlého syna, který nechce a nemůže přijmout nové skutečnosti, jež život přináší, a v podstatě ani nemá dost inteligence, aby je přijal. A pokud je nedokáže přijmout, pak musí zhynout. Dnes v noci bude Asgard svědkem zániku nesmrtelného boha. Je toho všeho trochu moc, uvažoval Odin útržkovitě, na někoho, kdo se nachází ve věku tak pokročilém, byť není zcela jasné, kterým směrem.
Vše, co chce, je trávit čas na klinice, kterou zbožňuje. Dohoda, jež mu pobyt v nemocnici umožňovala, byla přímo skvělá, a přestože něco stála, byly to výdaje, které je prostě nutno podstoupit, a tím to zkrátka končí. Jsou tu nové skutečnosti a on se je naučil přijímat. Ti, kdo to nedokážou, musí prostě nést následky. Nula od nuly pojde, to platí dokonce i pro boha.
Po dnešní noci se bude moci zase vrátit ke svému životu ve Woodsheadu, a užívat si ho donekonečna, což je dobré.
Svěřil se se svými pocity Hillowovi.
"Čistá bílá prostěradla," řekl šoférovi, který pouze němě přikývl. "Ložní prádlo. Každý den čisté ložní prádlo."
Hillow zatočil s postelí a vymanévroval ji na schod.
"Být bohem, Hillowe, to bývala špinavá práce," pokračoval Odin. "Posloucháš mě, co ti povídám? Nebyl prostě nikdo, kdo by se staral o ložní prádlo. Myslím doopravdy staral. Dovedeš si to představit? V mém postavení? Otec bohů? Nebyl tu prostě nikdo, absolutně nikdo, kdo by přišel a řekl: ‚Pane Odwine,' - uchichtl se pro sebe - ‚říkají mi tam pane Odwine, chápeš. Nevědí přesně, s kým mají tu čest. Myslím, že by to neunesli, co říkáš, Hillowe? Ale prostě nebyl nikdo, za celou tu dobu, kdo by přišel a řekl: ‚Pane Odwine, převlékl jsem vám postel, máte čisté ložní prádlo.' Nikdo. Neustále se mluvilo o kácení, ničení a rozbíjení na padrť. Spousta nadnesených řečí o vznešenosti, o tom, že někdo něco hodlá rozpoltit, o tom, že je někdo něčím vazalem, ale jak si teď zpětně uvědomuji, prádlu se věnovalo pramálo pozornosti. Uvedu ti takový příklad..."
V tu chvíli byl na okamžik přinucen přerušit vzpomínání, neboť jeho archa dorazila k výstavné bráně, střežené jakýmsi velkým upoceným knedlíkem, který jim stál v cestě s rukama v bok a kýval se. Ouchcapek celou cestu zachovával intenzivní mlčení a mašíroval těsně před postelí. Teď honem spěchal napřed, aby prohodil pár slov s upoceným stvořením, jež se, celé zarudlé v tváři, muselo sklonit, aby ho slyšelo. Se zářivou servilností se okamžitě stáhlo zpět do svého zažloutlého brlohu, aby posvátný vozík mohl projet do vznosných síní, komnat a chodeb, odkud přicházely ozvěnou dunivé poryvy a vanuly smrduté pachy.
"Uvedu ti příklad, Hillowe," pokračoval Odin. "Vezmi si třeba tohle místo. Vezmi si Valhallu..."

KAPITOLA 19
Obrat k severu je manévr, který normálně přináší návrat k rozumu a příčetnosti, ale tentokrát Dirk nedokázal uniknout neblahé předtuše.
Navíc začalo trochu poprchávat, což by mělo správně přinést úlevu, ale byl to tak odporný, protivný déšť a padal z tak těžkého nebe, že jen zvyšoval pocit klaustrofobie a frustrace, jenž držel noc v sevření. Dirk zapnul stírače, ale ty začaly reptat, protože neměly dost deště, který by mohly stírat, a tak je zase vypnul. Déšť vmžiku pokropil přední sklo. Znovu zapnul stírače, ale těm stále ještě připadalo, že to nestojí za námahu, a tak skřípěly a kvíkaly na protest. Ulice začaly zrádně klouzat.
Dirk zavrtěl hlavou. Chová se naprosto absurdně, říkal si, v nejhorším možném smyslu. Dovolil si nechat se unést fantazií, a to způsobem, jímž naprosto opovrhoval. Žasl sám nad sebou a nad divokými výmysly, které založil na chatrňoučké snůšce něčeho, co by jen stěží mohl nazvat důkazy, protože jsou to spíše jen dohady.
Naštěstí na letišti. Nejspíš bude mít úplně prosté vysvětlení.
Muž s kladivem. A co má být?
Šedá dodávka, kterou Kate Schechterová viděla v nemocnici. Na tom není nic neobvyklého. Dirk se s ní málem srazil, ale i to je naprosto normální příhoda.
Automat na Coca-Colu: na ten jaksi zapomněl.
Jak zapadá automat na Coca-Colu do jeho fantastických teorií o bozích dávnověku? Jediné, co ho napadalo, bylo prostě příliš směšné, než aby to mohl vtělit do slov, a Dirk odmítal nápad přiznat, byť i jen sám sobě.
V tom okamžiku si uvědomil, že projíždí kolem domu, kde se toho rána setkal s klientem, jehož uříznutou hlavu umístil na talíř gramofonu jakýsi zelenooký démon mávající kosou a krví podepsanou smlouvou, který se poté rozplynul ve vzduchu.
Zahleděl se na dům, takže když těsně před ním vyjelo od chodníku velké tmavě modré BMW, najel přímo do něj, a tak musel už podruhé toho dne s hulákáním vyskočit z auta.
"Prokristapána, proč nekoukáte, kam jedete?" vykřikoval v naději, že hned na začátku vyfoukne protivníkovi nejlepší repliku. "Ty lidi jsou ale pitomí!" pokračoval bez nadechnutí. "Ženou se, kudy jim napadne. Jezdí neopatrně a nedávají pozor! Ohrozí člověka svou nedbalostí!" Hlavní je zmást nepřítele, myslel si. Je to tak trochu jako když někomu

zavoláte, a když se ozve, řeknete podrážděným tónem: "Prosím? Haló?", což byla jedna z Dirkových oblíbených metod, jak si krátit chvíli za dlouhých, horkých letních odpolední. Sehnul se a zkoumal zcela zřetelnou prohlubeň v zadku BMW, nepochybně úplně novém. Zatracená práce. Kurník šopa, do prkenný ohrady, klel v duchu Dirk.
"Podívejte se, co jste udělal s mým nárazníkem!" vykřikoval. "Doufám, že máte dobrého právníka!"
"Já sám jsem dobrý právník," odvětil tichý hlas, po němž následovalo tiché cvaknutí. Dirk poplašeně vzhlédl. Byl to ale jen zvuk zavíraných dveří.
Řidič BMW měl na sobě italský oblek, rovněž tichý. Na nose tiché brýle, tiše ostříhané vlasy, a přestože motýlek není svou nejvlastnější povahou zrovna tichý předmět, vázanka, kterou měl uvázánu pod krkem, byla velmi tichou puntíkatou ukázkou daného žánru. Z kapsy vytáhl štíhlou peněženku a stejně štíhlou stříbrnou tužku. Bez rozruchu odkráčel k zadku Dirkova jaguára a poznamenal si značku.
"Máte navštívenku?" otázal se přitom, aniž vzhlédl. "Tady je má," dodal a vyňal řečený kus papíru z peněženky. Na zadní stranu cosi poznamenal. "Moje značka a jméno pojišťovny. Možná že byste mohl být tak laskav a sdělit mi jméno své pojišťovny. Pokud je nemáte s sebou, řeknu své sekretářce, aby vám zavolala."
Dirk si povzdychl a usoudil, že v tomhle případě nemá cenu bojovat. Vylovil peněženku a zalistoval nejrůznějšími navštívenkami, které se tu nahromadily, jakoby odnikud. Na vteřinu si pohrával s myšlenkou, že by mohl být Wesley Arlottem, navigačním konzultantem oceánských jacht odkudsi z Arkansasu, ale pak si to raději rozmyslel. Ten člověk si konec konců poznamenal jeho značku, a ačkoliv si Dirk přesně nevybavoval, že by v poslední době platil pojistné, nevybavoval si ani, že by je neplatil, což bylo poměrně slibné. Podal tichému muži správnou navštívenku, ale poněkud přitom hnul brvou. Muž na ni pohlédl.
"Pan Gently," četl nahlas. "Soukromý detektiv. Promiňte, soukromý holistický detektiv. Fajn."
Schoval navštívenku, aniž by projevil zájem.
Dirkovi připadalo, že tak povýšeně s ním v životě ještě nikdo nejednal. V tom okamžiku se ozvalo další tiché cvaknutí z opačné strany auta. Dirk pohlédl tím směrem a spatřil ženu s červenými brýlemi, která mu věnovala chladný náznak úsměvu. Byla to žena, se kterou dnes dopoledne mluvil přes zeď Ansteyovy zahrady, a tichý muž byl pravděpodobně její manžel. Na vteřinu zauvažoval, jestli je má povalit na zem a podrobit je tvrdému a přísnému výslechu, ale náhle se cítil strašlivě unavený a vyčerpaný.
Odpověděl ženě s červenými brýlemi na pozdrav nepatrným úklonem hlavy.
"Hotovo, Cynthie," hlásil muž a zapnul a vypnul na ni úsměv. "Všechno je zařízeno."
Žena lehce přikývla a oba zase nasedli do svého BMW a po chvíli se bez rozruchu rozjeli a zmizeli. Dirk studoval navštívenku, kterou držel v ruce. Clive Draycott. Pracuje u dobré právnické firmy v City. Dirk vsunul kartičku do peněženky, sklíčeně vlezl zpět do auta a odjel domů, kde našel na prahu sedět ohromného zlatavého orla.

KAPITOLA 20

Jakmile se octli za zavřenými dveřmi jejího bytu a jakmile si mohla být alespoň trochu jista, že Neil se nevyplíží ze svého bytu a nebude nesouhlasně číhat vpůli cesty do schodů, Kate se pustila do svého hosta. Neustálé dunění kontrabasu jí poskytovalo jakous takous záruku soukromí.
"No tak, co má znamenat ten orel?" spustila zhurta. "A co má znamenat ta záležitost s pouličními lampami? Hm?"
Nordický Bůh hromu na ni rozpačitě pohlédl. Musel smeknout obrovitou helmu zdobenou rohy, protože narážel do stropu, kde zanechával stopy na omítce. Vsunul helmici pod paži.
"Co má znamenat ten automat na Coca-Colu? A co to kladivo? Stručně řečeno, co to všechno má znamenat? Hm?"
Thor nic neříkal. Na vteřinu se zamračil v arogantním podráždění, pak se zamračil v čemsi, co vypadalo jako rozpaky, a pak tam jen stál a čučel na ni.
Pár vteřin bojovala s hrozícím vnitřním zhroucením svého postoje, načež si uvědomila, že stejně vezme za své, takže si nemusí dělat násilí.
"Nojo, tak to snad radši vyčistíme," zamumlala. "Najdu nějaké antiseptikum."
Odešla prošťourat skříňku v kuchyni a vrátila se s jakousi lahvičkou, jen aby nalezla Thora, jak trucovitě říká: "Ne."
"Co ne?" odsekla podrážděně a poněkud prudčeji odložila lék.
"Tohle," zabručel Thor a vzdorovitě odšoupl lahvičku zpět k ní. "Ne."
"Co je s tím?"
Thor jen pokrčil rameny a trudnomyslně zíral do rohu místnosti. Nebylo tam nic, co by se jen vzdáleně dalo považovat za zajímavé, takže tam zřejmě civěl jen z pouhé zarputilosti.
"Tak poslyšte, mladíku," nadechla se Kate, "jestli vám tedy můžu říkat mladíku, co-"
"Thor," opravil ji Thor. "Bůh-"
"Jo, už jste mi říkal, čeho všeho jste bůh," nenechala ho dokončit. "Pokouším se vám ošetřit ruku."
"Sedra," vypravil ze sebe Thor a napřahoval krvácející ruku, ale nikoli směrem k ní. Úzkostně pozoroval ránu.
"Cože?"
"Drcené listy sedry. Olej z meruňkových jader. Odvar z květů hořkého pomeranče. Mandlový olej. Šalvěj a kostival. Tohle ne."
Znovu strčil do antiseptika, až spadlo ze stolku, načež upadl do trudnomyslnosti.
"Správně!" odsekla Kate, sebrala lahvičku a mrskla ji po něm. Odrazila se mu od lícní kosti, kde zanechala rudou stopu.
Thor se rozzuřeně vrhl vpřed, ale Kate se nezalekla.
"Jen tam pěkně zůstaňte, mladíku!" napřáhla rozhořčeně prst a bůh se zarazil. "Potřebujete na to něco speciálního?"
Thor na ni zůstal rozpačitě zírat.
"Na tohle!" upřesnila Kate a ukázala na modřinu vykvétající mu na tváři.

"Pomstu," zabručel Thor.
"Budu se muset podívat, co pro vás můžu udělat," zamračila se Kate. Obrátila se na podpatku a odpochodovala z místnosti.
Asi po dvou minutách záhadné činnosti se vrátila a za ní se táhly obláčky páry.
"Tak pojďte se mnou," vyzvala ho.
Vedla ho do koupelny. Thor ji následoval s neochotou okázale dávanou najevo, ale přece jen šel. Za Kate se táhly obláčky páry, protože koupelna jí byla plná. Vana překypovala bublinami a lepkavými substancemi.
Na poličce nad vanou stály v řadě lahvičky a kelímky, většinou prázdné. Kate je brala jednu po druhé do ruky a ukazovala mu je.
"Olej z meruňkových jader," hlásila a obrátila lahvičku dnem vzhůru, aby zdůraznila, že je prázdná. "To všechno je tam," ukázala na kypící lázeň.
"Nerolový olej získávaný z květů hořkého pomeranče," zvedla další. "Je tam všechen."
Sebrala další tubu. "Pomerančový koupelový olej. Obsahuje mandlový olej. Do poslední kapky ve vaně."
Pak uchopila kelímky.
"Šalvěj a kostival," četla na jednom. "A sedrový olej. To první je krém na ruce, to druhé balzám na vlasy, ale je to tam všechno, i s tubou aloového balzámu na rty, s okurkovým čistícím mlékem, rhassoulským léčivým bahnem, čistícím pleťovým mlékem s jujubovým olejem, včelím voskem s medem, březovým šampónem obohaceným mořskými řasami, výživným nočním krémem s vitaminem E a s obrovskou spoustou oleje z trsčích jater. Obávám se, že nemám na skladě nic, co by se jmenovalo ‚pomsta', ale mám tu trochu ‚Posedlosti' od Calvina Kleina."
Odzátkovala parfém a hodila ho do vany.
"Až budete hotov, jsem ve vedlejším pokoji." S tím odpochodovala a práskla za sebou dveřmi. Zatímco čekala ve vedlejším pokoji, úporně si četla.

KAPITOLA 21
Dirk zůstal skoro celou minutu nečinně sedět v autě zaparkovaném pár metrů od domovních dveří. Promýšlel svůj další tah. Nejspíš by měl být drobný a opatrný, uvažoval. To poslední, s čím by se chtěl v současné chvíli potýkat, je splašený orel.
Upřeně ho pozoroval. Ptákův postoj prozrazoval pružnost a vznešenost, mohutné paráty pevně obemykaly okraj kamenného schodu. Občas si načechral peří a pak se ostře rozhlédl ulicí a velmi znepokojivým způsobem přitom za sebou vlekl po kameni jeden pazour. Dirk nesmírně obdivoval tvorovu mohutnost a nádherné peří a dojem mimořádné vzduchoplavecké zdatnosti, jímž působil, ale když se zeptal sám sebe, jestli se mu líbí, jak se světlo pouličních lamp třpytí v jeho ohromném skelném oku či na mohutném háku jeho zobanu, musel si přiznat, že ne.
Zobák patřil k parádním ukázkám zbrojířského umění. Určitě by zastrašil jakékoli zvíře na zemi, dokonce i mrtvé a zavařené v konzervě. Paráty vypadaly, že by byly schopny rozervat menší Volvo. A jejich majitel seděl na Dirkově prahu a rozhlížel se ulicí významným a zlovolným pohledem.
Dirk uvažoval, jestli by neměl jednoduše odjet a uprchnout ze země. Má u sebe pas? Ne. Má ho doma. Za dveřmi, které jsou za orlem, někde v šuplíku nebo spíš kdovíkde.
Mohl by prodat dům. Poměr agentů s nemovitostmi působících v okolí ke skutečnému počtu domů se rychle blížil paritě. Některý z nich by mohl přijít a postarat se o dům. Už ho má dost, i s jeho ledničkami a vzácnými živočišnými druhy a nezrušitelným umístěním na zásilkovém seznamu společnosti American Express.
Anebo, napadlo ho s lehkým zamrazením, by mohl prostě jít a zjistit, co orel vlastně chce. Zamyslel se. Nejspíš krysy nebo menšího loveckého psa. Všechno, co Dirk má, alespoň pokud je mu známo, jsou rýžové křupky a jeden obstarožní vdoleček, což mu nepřipadá, že by mohlo vzbudit zalíbení vládce vzduchu. Připadalo mu, že na ptákových pařátech rozeznává srážející se čerstvou krev, ale přikázal si pevně, že se nesmí chovat tak směšně.
Bude prostě muset jít a nějak se s tím stvořením vypořádat, vysvětlit mu, že myši právě došly, a nést následky.
Tiše, nekonečně tiše otevřel dveře auta a vykradl se ven, hlavu skloněnou. Pokukoval po orlovi přes střechu auta. Pták se nepohnul. Totiž neopustil své postavení. Stále se rozhlížel, snad jen poněkud ostražitěji. Dirk netušil, v jakém vzdáleném skalním hnízdě se dravec naučil naslouchat zvukům dveří jaguára, otáčejících se v pantech, ale zvuk mu zřejmě neunikl.
Opatrně a v podřepu proběhl kolem aut, která mu zabránila, aby zaparkoval přímo před svým domem. Za pár vteřin bylo už vše, co ho od podivuhodného stvoření dělilo, jen malý modrý renault.
Co dál?
Mohl by se jednoduše narovnat a prohlásit se. Znamenalo by to v podstatě říci: "Tady jsem a dělej si, co chceš." Ať by se pak dělo cokoliv, renault by patrně schytal první nápor.
Stále ještě tu ovšem byla možnost, že by orla potěšilo, že ho vidí, a že jeho střemhlavé útoky byly jen způsobem, jak vyjádřit, že se chce kamarádit. Ovšem za předpokladu, že jde o téhož orla. To není tak nepravděpodobný předpoklad. Počet zlatých orlů volně poletujících v severním Londýně je, jak Dirk odhadoval, v kterémkoli okamžiku poměrně malý.
Anebo možná že odpočívá na jeho prahu čirou náhodou, že se těší z krátké pauzy, než se opět střemhlavým letem vrhne z nebe za něčím, za čím se orli obvykle střemhlavě vrhají.
Ať už je však vysvětlení jakékoli, teď nastala chvíle, kdy to prostě musí risknout, uvědomoval si Dirk. Dodal si odvahy, zhluboka nabral dech a vynořil se zpoza renaultu jako duch nořící se z hlubin.
Orel se v tu chvíli díval opačným směrem, takže trvalo vteřinu, než pohlédl zpět před sebe a uviděl ho. Zareagoval hlasitým skřekem a o pár centimetrů ustoupil, což Dirka poněkud vyvedlo z míry. Potom několikrát rychle zamrkal a nasadil poněkud přidrzlý výraz. Dirk neměl sebemenší tušení, co si o tom všem myslet.

Vteřinu či dvě vyčkával, až nabyl dojmu, že se situace po předchozím vzrušení opět ustálila, načež zkusmo vykročil vpřed, kolem přední kapoty renaulta. Připadalo mu, že vzduchem nejistě proplulo několik tichých, krákoravě tázavých zvuků, a teprve po chvíli si uvědomil, že je vydává sám, a tak se zastavil. Tady má co do činění s orlem, ne s andulkou. A právě v tu chvíli se dopustil chyby.
V duchu zcela zaměstnán orly, jejich možnými úmysly a mnohými aspekty, v nichž se orli pravděpodobně liší od hravých koťátek, nesoustředil se dostatečně na to, co dělá, když vystupoval z jízdní dráhy na chodník kluzký nedávnou sprškou. Když zvedal druhou nohu, zachytil o nárazník renaulta, zapotácel se, uklouzl a potom udělal věc, kterou by člověk orlovi, jehož rozpoložení nezná, nikdy udělat neměl, totiž vrhl se na něj střemhlav a s rozpřaženýma rukama.
Orel reagoval okamžitě.
Bez sebemenšího zaváhání šikovně uskočil stranou a udělal Dirkovi místo, aby se mohl ztěžka rozplácnout na vlastním prahu. Pak na něj shůry zašvidral s posměchem, jaký by dokázal zpražit člověka menšího formátu, nebo přinejmenším člověka, který by se právě díval vzhůru.
Dirk zasténal.
Od okraje schodu utržil ránu do spánku a cítil, že bez téhle slupky by se byl dnes večer docela dobře obešel. Vteřinu či dvě jen ležel a lapal po dechu, pak se konečně ztěžka obrátil, jednou rukou se chytil za čelo a druhou za nos, a vzhlédl k mohutnému opeřenci, přičemž trpce uvažoval, v jakých podmínkách se po něm chce, aby pracoval.
Když pochopil, že pro tu chvíli se nemá čeho obávat ze strany orla, který ho pouze pozoroval s tázavě pochybovačným výrazem a občasným mrkáním, posadil se a pak se zvolna a namáhavě zvedl na nohy a otřel a oprášil si něco bláta z kabátu. Pak zašmátral v kapsách po klíčích a odemkl domovní dveře, které mu připadaly trochu uvolněné. Vyčkával, co udělá orel dál.
Pták s lehkým zašustěním křídel přeskočil práh a vhopkal do haly. Tam se rozhlédl a zdálo se, že to, co vidí, sleduje s mírným znechucením. Dirk sice netušil, co orli očekávají, že v halách uvidí, ale musel si přiznat, že to nebyl jen orel, kdo takhle reagoval. Nebyl tu ani tak velký nepořádek, ale vládla tu jistá pochmurnost, jež měla sklon halit návštěvníky svým příkrovem, a ani orel zjevně nebyl vůči jejímu účinku imunní.
Dirk sebral velkou plochou obálku ležící na rohožce a nahlédl do ní, aby se přesvědčil, že obsahuje to, co čekal, a pak si všiml, že na zdi chybí obrázek. Nebylo to nijak úžasné dílo, jen malý japonský tisk, který objevil v Camden Passage a který se mu docela líbil, ale podstatné bylo, že chyběl. Háček na zdi byl prázdný. Vzápětí si uvědomil, že chybí také židle.
Náhle ho zasáhl možný význam tohoto faktu, a tak spěchal do kuchyně. Spousta různého kuchyňského zařízení byla pryč. Stojánek s málokdy používanými noži značky Sabatier, kuchyňský robot a kazetový magnetofon s rádiem zmizely, ale zato měl novou lednici. Zřejmě ji přivezli zlotřilí knechti Nobbyho Paxtona, takže bude muset jako obvykle sepsat menší seznam.
Ale má novou ledničku, čímž mu spadl pořádný kámen ze srdce. Atmosféra v kuchyni se rázem jaksi uvolnila. Napětí povolilo. Ve vzduchu byla cítit lehkost a jakási pružnost, která se přenesla dokonce i na hromadu starých krabic od pizzy, jež se teď zdánlivě nakláněly v úhlu spíše rozverném než skličujícím.
Dirk vesele rozrazil dveře nové lednice a s potěšením shledal, že je zcela a úplně prázdná. Vnitřní osvětlení zářilo na dokonale čisté modrobílé stěny a na lesklé chromové přihrádky. Zalíbilo se mu to natolik, že se okamžitě rozhodl, že přístroj uchová v tomto stavu. Vůbec nic tam nedá. Potraviny prostě budou muset okorávat všem na očích.
Bezva. Zavřel dveře.
Skřek a zaplácání křídel mu připomněly, že tu má na návštěvě orla. Otočil se a shledal, že opeřenec na něj civí z kuchyňského stolu.
Teď, když si na něj přece jen trochu zvykl, a když na něj pták divoce nezaútočil, jak se prve obával, připadal mu o něco méně hrozivý než předtím. Byl to stále ještě pořádný kus orla, ale možná že orel nakonec není tak tvrdý oříšek, jak původně předpokládal. Trochu se uklidnil, sundal si klobouk a stáhl kabát a obojí hodil na židli.
V tomto kritickém okamžiku orel zřejmě vycítil, že Dirk si na něj možná utvořil nesprávný názor, a tak ležérně zacvičil jedním pařátem. Dirk s náhlým úlekem zjistil, že dravec skutečně má na spárech cosi, co značně připomíná sraženou krev. Spěšně před ptákem uskočil. Orel se vztyčil v plné výši a začal rozepínat křídla, víc a víc, velmi zvolna jimi tloukl a nakláněl se vpřed, aby udržel rovnováhu. Dirk udělal jedinou věc, která ho za daných okolností napadla, totiž vyrazil jako blesk z místnosti, práskl za sebou dveřmi a z druhé strany k nim přirazil stůl.
Zpoza dveří se okamžitě ozvala příšerná kakofonie vřeštivých, drásavých a dunivých zvuků. Dirk seděl na zemi a opíral se o stůl, supěl a snažil se popadnout dech. Po chvíli mu začalo dělat starosti, co má asi pták za lubem.
Připadalo mu, že bombarduje dveře střemhlavým letem. Úkon opakoval vždy po několika vteřinách - nejprve mohutný tlukot křídel, zasvištění a pak strašlivé praštivé zadunění. Dirk si nemyslel, že by opeřenec mohl dveřmi proniknout, ale obával se, aby se neutloukl k smrti. Zdálo se, že ptákovi o něco přímo zoufale jde, ale o co, to si Dirk nedokázal ani vzdáleně představit. Snažil se zklidnit a jasně uvažovat, přijít na to, co by měl udělat.
Měl by zavolat Kate a ujistit se, že je v pořádku.
Vššššš, buch!
Měl by už konečně otevřít obálku, kterou s sebou nosí celý den a prozkoumat její obsah.
Vššššš, buch!
K tomu bude potřebovat malý ostrý nožík.
Vššššš, buch!
Pak ho poměrně rychle za sebou napadly nepříjemné myšlenky.
Vššššš, buch!

Za prvé, jediné ostré nože v celém domě, pokud mu ovšem Nobbyho stěhováci vůbec nějaké nechali, jsou v kuchyni.
Vššššš, buch!
To by samo o sobě tolik nevadilo, protože nejspíš najde doma něco, co splní daný účel.
Vššššš, buch!
Druhá myšlenka pravila, že obálka sama leží v kapse kabátu, který přehodil přes židli v kuchyni.
Vššššš, buch!
Třetí myšlenka se hodně podobala druhé a týkala se umístění kousku papíru s Katiným telefonním číslem.
Vššššš, buch!
Ach Bože.
Vššššš, buch!
Dirka náhle zaplavila strašlivá únava z toho, jak se dnešní den vyvíjí. Bytostně ho znepokojoval pocit blížící se katastrofy, ale stále ještě nebyl schopen uhádnout, co za tím vězí.
Vššššš, buch!
Je mu jasné, co teď musí udělat...
Vššššš, buch!
Vššššš, buch!
... takže nemá cenu otálet. Potichu odtáhl stůl ode dveří.
Vššššš-
Přikrčil se a škubnutím otevřel dveře. Hladce proběhl pod orlem, který se vřítil do haly a narazil do protější zdi. Zabouchl za sebou dveře z kuchyňské strany, stáhl kabát ze židle a vzpříčil ji pod kliku.
Vššššš, buch!
Škoda na dveřích se z této strany jevila značná a působivá, a Dirk si začal dělat vážné starosti, co asi toto chování vypovídá o ptákově stavu mysli a v jakém stavu mysli se opeřenec octne, bude-li v tomto chování pokračovat delší dobu.
Vššššš... škráb...
Stejná myšlenka zřejmě v téže chvíli napadla i ptáka, protože po krátkém záchvatu vřeštění a drásání dveří paráty upadl do mrzutého, poraženeckého mlčení, které po více než minutě trvání začalo být skoro stejně zneklidňující jako předchozí bušení.
Dirk uvažoval, co asi má zvíře za lubem. Opatrně se připlížil ke dveřím a velmi tiše poodsunul židli, aby viděl klíčovou dírkou. Přidřepl a nakoukl do ní. Zpočátku mu připadalo, že nic nevidí, že dírka musí být něčím ucpaná. Potom mu však slabé kmitnutí a záblesk odhalily šokující pravdu, totiž že i orel tiskne oko ke klíčové dírce a dívá se na něj. Poznání málem způsobilo, že Dirk úžasem upadl na záda. Odskočil ode dveří s pocitem mírné hrůzy a ošklivosti.
To je přece na orla mimořádně inteligentní chování, nebo snad ne? Nebo snad ano? Jak to má zjistit? Nevzpomínal si na žádného odborníka v oboru ornitologie, kterému by mohl zavolat. Všechny adresáře měl roztroušené po ostatních místnostech a nepředpokládal, že by mu ještě jednou beztrestně prošel stejný trik, zvláště má-li co do činění s orlem, který dokázal přijít na to, k čemu slouží klíčové dírky.
Ustoupil ke dřezu a našel utěrku na nádobí, poskládal ji na malý polštářek, namočil ho ve vodě a otřel si nejprve krvácející spánek, který pěkně otékal, a potom i nos, dosud hodně citlivý a po většinu dne pozoruhodně velký. Možná že jde o delikátně založeného útlocitného orla, který nepříznivě reagoval při pohledu na Dirkův obličej v jeho momentální, ztýrané podobě, a prostě zešílel. Dirk s povzdechem usedl.
Katin telefon, což byla další věc, na kterou se soustředil, zvedl záznamník, když se jí pokoušel dovolat. Její hlas mu velmi líbezně oznámil, že bude moc ráda, když jí po pípnutí zanechá zprávu, ale současně upozorňoval, že si vzkazy málokdy poslechne, takže by bylo mnohem lepší promluvit si přímo s ní, jenže to nejde, protože není doma, takže bude nejlepší, když to zkusí ještě jednou.
Pěkně děkuju, pomyslel si a zavěsil.
Uvědomil si, že jádro problému spočívá v tom, že celý den odkládal otevření obálky, protože má obavy z toho, co v ní najde. Nešlo ani tak o to, že by ho ta představa děsila, i když skutečnost, že člověk může prodat duši zelenooké příšeře s kosou, čemuž se okolnosti usilovně snaží nasvědčovat, jistě děsivá je. Jde o to, že ho deprimuje představa, že někdo prodá duši zelenooké příšeře s kosou za podíl na tantiémách z úspěšné desky.
Tak se to alespoň zvenčí jevilo. Anebo snad ne?
Dirk vzal do ruky druhou obálku, která na něj čekala na rohožce a kterou doručil poslíček z jednoho velkého londýnského knihkupectví, kde měl účet. Vyjmul obsah, jejž tvořil výtisk notového záznamu Horké brambory. Jména autorů zněla Colin Paignton, Phil Mulville a Geoff Anstey.
Text byl, inu řekněme, dost přímočarý. Byl založen na základním opakujícím se bizarním funkovém rytmickém schématu a na prostém pocitu ohrožení a veselé otrlosti, jež vyjadřovaly náladu minulého léta. Zněl takto:
Horká brambora,
neber ji, neber ji, neber ji.
Rychle, rychle, hoď mu ji, hoď mu ji, hoď mu ji.
Jen aby tě nečapli, nečapli, nečapli.
Někomu ji hoď. Komu? Komu? Někomu.
Až se velkej přivalí, nesmíš ji mít u sebe.
Povídám ti, až se velkej přivalí, nesmíš ji mít u sebe.
Je to horká brambora.
A tak dále. Oba členové kapely si pohazovali stále se opakujícími frázemi, automatický buben bušil stále naléhavěji, a k

tomu všemu ještě patřil videoklip.
To má být všechno? To je tedy terno. Pěkný dům na Lupton Street s nalakovanými podlahami a rozpadlé manželství. Inflace tedy hodně pokročila od slavných časů Fausta a Mefistofela, kdy člověk za cenu své duše mohl získat veškeré vědění vesmíru, dosíci všech ambicí mysli a veškerých tělesných rozkoší. Dneska je to už jen pár tantiém z desky, pár kousků módního nábytku, tretka, kterou si pověsíte do koupelny, a šmik, máte hlavu pryč.
Oč tedy vlastně šlo? Jak zněla smlouva na Bramboru? Kdo co dostal a proč?
Dirk přehrábl šuplík a vylovil nůž na chleba, znovu se posadil, vyjmul z kapsy kabátu obálku a prošmikl ztuhlé vrstvy izolepy.
Z obálky vypadl tlustý svazek papírů.

KAPITOLA 22
Přesně v okamžiku, kdy zazvonil telefon, se otevřely dveře Katina obýváku. Bůh Hromu se jimi pokusil produsat, ale ve skutečnosti pouze přivanul. Zjevně se důkladně vylouhoval v přísadách, které Kate naházela do vany, pak se znovu oblékl a roztrhl její noční košili, aby si ovázal poraněné předloktí. Ledabyle odhodil do kouta pár odmočených úlomků dubových prken. Kate se pro danou chvíli rozhodla ignorovat jak tuto záměrnou provokaci, tak telefon. S prvním problémem se dokáže vypořádat a druhý za ni vyřídí stroj.
"Četla jsem si o vás," řekla vyzývavě. "Kde máte vous?"
Thor vzal jednosvazkovou encyklopedii do ruky, a hned ji zase pohrdlivě odhodil.
"Ha," pravil. "Oholil jsem se. Když jsem byl ve Walesu." Při vzpomínce se zachmuřil.
"Co jste proboha dělal ve Walesu?"
"Počítal jsem kameny," pokrčil rameny a dál civěl z okna.
V jeho chování četla obrovskou depresi a úzkost. V záchvěvu čehosi ne zcela nepodobného strachu ji náhle napadlo, že někdy když se takhle lidé chovají, je to tím, že pochytili náladu od počasí. Jenže u Boha Hromu tomu nejspíš bude naopak. Obloha skutečně vypadala rozladěně a nespokojeně.
Najednou začala zmateně brebentit.
"Promiňte, jestli vám to bude připadat jako pitomá otázka, ale nějak se v tom nevyznám. Nejsem zvyklá trávit večer s někým, po kom se jmenuje celý jeden den. Jaké kameny jste počítal ve Walesu?"
"Všechny," zavrčel Thor temně. "Všechny od takhle velkých..." přidržel palec a ukazováček asi půl centimetru od sebe, "...až po takovéhle." Rozpřáhl paže asi na metr od sebe. Pak je znovu spustil.
Kate na něj nechápavě zírala.
"A... kolik jich tam bylo?" Připadalo jí zdvořilé alespoň se zeptat.
Zlostně se na ni obořil.
"Spočítej si je sama, jestli to chceš vědět!" zakřičel. "Co to má za smysl, že jsem tam strávil leta letoucí a počítal jsem je, takže jsem jediný, kdo to ví a kdo to kdy bude vědět, tak co to má za cenu, abych to někomu říkal? Co?"
Obrátil se zpět k oknu.
"Měl jsem z toho zamotanou hlavu. Myslím, že jsem se spletl někde v Mid-Glamorganu," postěžoval si. "Ale nebudu je počítat znova!" zařval.
"Proč byste propánakrále dělal něco tak výstředního?"
"Tenhle úděl na mě uvalil můj otec. Jako trest. Pokání." Zlostně se zamračil.
"Váš otec?" užasla Kate. "Myslíte Odin?"
"Otec veškerenstva," přisvědčil Thor. "Otec bohů z Asgardu."
"Chcete říct, že je naživu?"
Thor se obrátil a pohlédl na ni, jako by neměla všech pět pohromadě.
"Jsme nesmrtelní," odpověděl prostě.
O patro níž si Neil zvolil právě tuto chvíli k ukončení dunivého preludování na kontrabas, takže se zdálo, jako by se celý dům rozezněl strašidelným tichem.
"Chtěli jste nesmrtelné bohy, a tak je tedy máte," hovořil Thor tichým, zdušeným hlasem. "Je to vůči nám trochu nespravedlivé. Chtěli jste, abychom trvali věčně, a tak jsme tu na věky. A pak jste na nás zapomněli. Jenže my jsme stále věční. Teprve teď jsou mnozí mrtvi a další umírají. Jenže to není tak snadné," dodal tiše.
"Vůbec ani v nejmenším nechápu, o čem to mluvíte," jevila se Kate. "Říkáte, že já, my-"
"Ty to dokážeš pochopit," vybuchl Thor zlostně. "Proto jsem za tebou přišel. Dovedeš si představit, že většina lidí mě ani nevidí? Vůbec si mě nevšimne? Není to v tom, že bychom se skrývali. Jsme zde. Pohybujeme se mezi vámi. Můj lid. Vaši bohové. Vy jste nás stvořili. Učinili jste nás tím, čím si sami netroufáte být. A přece nás neuznáváte. Když jdu po ulici v tomhle... světě, který jste si pro sebe vytvořili bez nás, ani jediné oko nepohlédne mým směrem."
"I když máte na sobě tuhle helmu?"
"Obzvlášť když mám na sobě tuhle helmu!"
"Víte-"
"Ty se mi vysmíváš!"
"Když vy k tomu přímo vybízíte," usmála se Kate. "Já nevím co-"
Náhle se zazdálo, jako by se pokoj zachvěl a pak nabral dech. Všechny Katiny vnitřnosti se zhouply a pak se prudce zastavily. V nenadálém hrozivém tichu se ze stolku skutálela modrá porcelánová stolní lampa, spadla na zem a odplížila se do temného kouta, kde zůstala sedět jako nebohý utrápený uzlíček.
Kate na ni zírala a pokoušela se zachovat klid. Připadalo jí, jako by jí po kůži stékala měkká, studená huspenina.
"To jste udělal vy?" zeptala se otřeseně.

Thor vypadal zsinalý a zmatený. "Nerozčiluj mě," zamumlal. "Máš velké štěstí." Odvrátil oči.
"Co to říkáte?"
"Říkám, že si přeji, abys šla se mnou."
"Cože? A co má znamenat tohle?" Ukázala na malinkaté popletené kotě pod stolem, které ještě nedávno a zcela nepochopitelně bylo lampou.
"S tím nemůžu nic dělat."
Kate si najednou připadala tak unavená, zmatená a vystrašená, že zjišťovala, že je jí málem do pláče. Stála tam a kousala se do rtu a pokoušela se tvářit co nejrozzlobeněji.
"Jo?" odsekla. "Myslela jsem, že máte být bůh. Doufám, že jste se ke mně nevloudil pod falešnou záminkou, Já..." Zarazila se a pak pokračovala změněným tónem.
"Chcete říct, že jste tady, na světě celou tu dobu?" zeptala se ustrašeným hláskem.
"Tady a v Asgardu," kývl Thor.
"V Asgardu, domově bohů?"
Thor neodpovídal. Zdálo se, že jeho mlčení je plné čehosi, co ho hodně trápí.
"Kde je Asgard?" vyptávala se Kate.
Ani teď Thor nepromluvil. Byl muž mála slov a neobyčejně dlouhých pomlk. Když konečně odpověděl, nebylo jasné, jestli celou dobu přemýšlel, nebo tam jen stál.
"Asgard je i tady. Všechny světy jsou tady."
Zpod kožešin vytáhl mohutné kladivo a soustředěně zkoumal jeho hlavici s tak zvláštní zvědavostí, jako by na ní shledával něco hodně podivného. Kate uvažovala, odkud je jí jeho gesto povědomé. Zjišťovala, že má tendenci instinktivně se přikrčit. Nepatrně ustoupila a ostražitě sledovala, co se bude dít.
Když znovu vzhlédl, měl v očích nové zaujetí a energii, jako by se chystal na něco se vrhnout.
"Dnes večer musím být v Asgardu," oznámil. "Musím se postavit svému otci Odinovi ve velké síni Valhally a volat ho k odpovědnosti za to, co způsobil."
"Myslíte za to, že vás nutil počítal welšské oblázky?"
"Ne! Za to, že způsobil, že nestojí za to, počítat welšské oblázky!"
Kate zavrtěla podrážděně hlavou. "Já prostě vůbec nevím, co si z toho všeho vybrat. Asi jsem moc unavená. Přijďte zítra. Vysvětlíte mi to ráno."
"Ne. Musíš vidět Asgard na vlastní oči, pak pochopíš," trval na svém Thor. "Musíš ho vidět dnes večer." Popadl ji za paži.
"Já nechci do Asgardu," protestovala. "Nechci se potloukat po mytologických barabiznách ve společnosti cizích mužů. Běžte sám. Zavolejte mi ráno a povězte mi, jak to proběhlo. Vynadejte mu kvůli těm oblázkům, co se do něj vejde."
Vyprostila se z jeho sevření. Bylo jí však naprosto jasné, že se jí to podařilo jen s jeho svolením.
"No tak, běžte už a nechtě mě spát!" Zlobně se na něj mračila.
V tom okamžiku se zazdálo, jako by dům vybuchl. To Neil začal hrát basový part Siegfriedovy jízdy podle Rýna z prvního dějství Soumraku bohů, jen aby dokázal, že je to možné. Zdi se třásly, okna řinčela. Zpod stolu slabě zaznívalo zoufanlivé mňoukání stolní lampy.
Kate se pokoušela udržet rozzlobený výraz, ale za daných okolností to nebylo na dlouho možné.
"Tak jo," souhlasila nakonec. "Jak se tam dostaneme?"
"Cest je tolik, jako malých částeček."
"Prosím?"
"Ty malé věcičky." Přiblížil palec a ukazováček k sobě, aby naznačil něco maličkého. "Molekuly," dodal. Slovo mu zjevně nesedělo. "Ale nejdřív musíme odsud pryč."
"Budu potřebovat v Asgardu kabát?"
"To záleží na tobě."
"Raději si ho vezmu. Počkejte chvilku."
Rozhodla se, že nejlepší způsob, jak se vypořádat s šokujícím nesmyslem, jaký momentálně představoval její život, bude brát všechno naprosto věcně. Našla si kabát, přičísla vlasy, nechala nový vzkaz na telefonním záznamníku a pod stůl rozhodně položila misku s mlékem.
"Tak jdeme," zavelela a vykročila napřed z bytu, který pak pečlivě zamkla, a když míjeli Neilovy dveře, udělala "pššt". Přes veškerý rámus, který momentálně vyluzoval, jeho obyvatel určitě natahoval uši a při sebemenším šramotu by okamžitě vyběhl, kdyby zjistil, že jdou kolem, a stěžoval by si na Coca-colový automat, na to že je pozdě, na nelidskost člověka k člověku, na počasí, na hluk a na barvu Katina kabátu, zářícího odstínem modři, jenž Neil z nějakého důvodu obzvlášť neschvaloval. Úspěšně se proplížili kolem a zavřeli za sebou domovní dveře s tichým cvaknutím.

KAPITOLA 23

Dokumenty, které vypadly na kuchyňský stůl, byly ze silného, těžkého papíru, celý svazek byl přeložený napůl a svědčil o tom, že prošel mnohýma rukama.
Dirk je postupně třídil, odděloval jeden list od druhého, uhlazoval je dlaní a rozkládal do úhledných hromádek na stole a občas, když bylo třeba, si udělal místo mezi starými novinami, popelníky a špinavými miskami od obilných vloček, které uklízečka Elen zásadně nechávala přesně tam, kde je nalezla, a když jí to vytkl, tvrdila, že se domnívala, že je tam dal schválně.
Několik minut dumal nad listinami, bral jednu za druhou, porovnával je, pečlivě je studoval, stránku za stránkou,

odstavec za odstavcem, řádku za řádkou.
Nerozuměl ani jedinému slovu.
Mělo ho napadnout, uvědomil si, že zelenooký, chlupatý obr mávající kosou se od něj bude lišit nejen co do vzhledu a osobních návyků, ale i v takových záležitostech, jako je oblíbená abeceda.
Opřel se o opěradlo židle, rozmrzelý nad zmařeným úsilím, a sáhl po cigaretě, jenže balíček v kapse kabátu byl prázdný. Vzal tedy do ruky tužku a poklepal na ni jako na cigaretu, ale nemělo to žádoucí účinek.
Asi za minutu či dvě si začal naléhavě uvědomovat, že ho pravděpodobně stále ještě klíčovou dírkou pozoruje orel, a zjistil, že s tímto vědomím je zhola nemožné soustředit se na problém, který má před sebou, natož pak bez cigarety. V duchu si spílal. Věděl, že o patro výš, u postele, má ještě celý balíček, ale nepřipadalo mu, že by byl schopen zvládnout ornitologickou exkurzi, již by získání kuřiva obnášelo.
Pokoušel se dál zírat do listin. Text, kromě toho, že byl psán jakýmsi drobným, mrzoutským a zcela nerozluštitelným runovým písmem, byl natěsnán převážně u levého okraje papíru, jako by ho spláchl příliv. Pravá strana byla téměř prázdná, až na občasnou skupinku několika znaků, uspořádaných pod sebou. To vše, kromě lehkého nepojmenovatelného pocitu něčeho důvěrně známého, pokud jde o celkové rozvržení, nedávalo Dirkovi vůbec žádný smysl.
Obrátil tedy pozornost zpět k obálce a pokoušel se přečíst některá silně přeškrtaná jména.
Howard Bell, neuvěřitelně bohatý a úspěšný romanopisec, který píše špatné knihy, a ty se prodávají po celých skladech najednou přesto - nebo možná právě proto - že je nikdo nečte.
Dennis Hutch, magnát z gramofonové společnosti. Teď, když znal kontext, věděl přesně, kdo to je. Gramofonová firma Aries založená na ideálech šedesátých let, nebo alespoň na tom, co se v šedesátých letech za ideály považovalo, se rozrostla v sedmdesátých letech, načež přijala za svůj materialismus let osmdesátých, aniž by vypadla z rytmu, a dnes je obrovitým zábavním konglomerátem prostírajícím se po obou stranách Atlantiku. Dennis Hutch zaujal nejvyšší postavení poté, co zakladatel tohoto kolosu zemřel na předávkování cihlovou zdí pod vlivem sportovního vozu značky Ferrari a láhve tequily. Nálepku GRFA! nesla také deska s názvem Horká brambora.
Stan Dubcek, majoritní společník v reklamní agentuře s hloupým názvem, jež dnes vlastní většinu britských i amerických reklamních společností, které neměly tak hloupé názvy, a byly tudíž pohlceny sakumprásk.
A tady najednou objevil další jméno, které okamžitě poznal, teď, když byl naladěn na správnou frekvenci a věděl, jaká jména hledat. Roderick Mercer, největší světový vydavatel nejhnusnějších novin na světě. Dirk zprvu jméno nepoznal, s onou nepovědomou příponou "-erick" místo pouhého "Rod". Hleďme, hleďme...
A tady jsou lidé, pomyslel si Dirk najednou, kteří skutečně něco mají. Rozhodně víc než roztomilý domek v Lupton Road, v němž se všude povalují sušené květiny. Kromě jiného mají rovněž obrovskou výhodu, že jim hlava drží na krku, leda že by Dirk prošvihl ve zprávách nějaký nový dramatický vývoj. Co to všechno znamená? Co je to za smlouvu? Jak to, že každý, jehož rukama prošla, je tak neuvěřitelně úspěšný, až na jednu výjimku, a tou je Geoffrey Anstey? Každý, komu prošla rukama, z ní měl prospěch, až na toho jediného, který ji měl poslední. Který ji stále má.
Je to horká brambora...
Až se velkej přivalí, nesmíš ji mít u sebe.
V Dirkově mysli se náhle zrodil nápad, že to mohl být Geoffrey Anstey, kdo vyslechl rozhovor o horké bramboře, které se má kdosi zbavit, poslat ji dál. Jestli si dobře vzpomíná na interview, které četl, dotyčný Pain přece netvrdil, že by rozhovor vyslechl sám.
Až se velkej přivalí, nesmíš ji mít u sebe.
Dirkova teorie byla dost děsivá a vypadala asi takto: Geoffrey Anstey byl dojemně naivní. Vyslechl rozhovor mezi - kým? Dirk vzal do ruky obálku a procházel seznam jmen - a pomyslel si, že má dobrý taneční rytmus. Ani na okamžik ho nenapadlo, že je to rozhovor, který způsobí jeho vlastní hrůznou smrt. Vyzískal úspěšnou gramofonovou desku, a když mu kdosi nabídl skutečnou horkou bramboru, vzal si ji.
Neber ji, neber ji, neber ji.
A místo, aby poslechl rady, kterou zaznamenal jako slova písničky...
Rychle, rychle, hoď mu ji, hoď mu ji, hoď mu ji.
...schoval ji za zlatou desku na stěně záchodu.
Až se velkej přivalí, nesmíš ji mít u sebe.
Dirk se zamračil a dlouze, pomalu a zamyšleně potáhl z tužky.
Tohle je absurdní.
Musí si opatřit nějaké cigarety, má-li tohle všechno promyslet s jistou intelektuální precizností. Navlékl si kabát, narazil si klobouk a sunul se k oknu.
Okno nebylo otevřeno už nějakých - no, rozhodně za celou dobu, co dům vlastnil, takže se bránilo a vykřikovalo nad náhlým a nezvyklým vpádem do svého prostoru a nezávislosti. Když se mu je konečně podařilo dostatečně pootevřít, vydrápal se na římsu, šosy koženého kabátu táhl za sebou. Z okna na chodník to byl docela pořádný skok, protože dům měl ještě jedno přízemní podlaží, k němuž vedlo z přední strany úzké schodiště. Od chodníku je dělilo železné zábradlí, které teď Dirk musel přeskočit.
Skočil bez sebemenšího zaváhání a teprve když se odrazil, uvědomil si, že si nevzal klíčky od auta z kuchyňského stolu, kde je nechal ležet.
Zatímco nepůvabně plachtil vzduchem, uvažoval, jestli má provést divoký obrat vpůli skoku, zoufale hrábnout po okenním rámu a doufat, že se mu podaří zůstat viset na římse, ale po zralé úvaze se rozhodl, že chyba v této fázi by ho mohla stát život, kdežto procházka mu pravděpodobně prospěje.
Přistál ztěžka na vzdálenější straně zábradlí, ale šosy kabátu se mu zapletly do mřížoví, a když je vytahoval, utrhl kus

podšívky. Když utichl zvonivý šok v kolenou a když se mu podařilo nabýt opět toho mála duševní rovnováhy, jež mu události dne zanechaly, uvědomil si, že už je hodně po jedenácté a hospody budou zavřené, takže chce-li získat cigarety, bude muset podstoupit mnohem delší procházku, než o jakou stál.
Uvažoval, co dělat.
Orlovy momentální názory a stav mysli byly hlavním faktorem, který je třeba vzít v úvahu. Jediný způsob, jak se zmocnit klíčků od auta, teď znamená projít předními dveřmi do haly zamořené orlí havětí.
Nesmírně opatrně a po špičkách se připlížil po schodech k domovním dveřím, přidřepl, a v naději, že ten zatracený krám nezavrzá, jemně nadzdvihl kryt schránky na dopisy a nakoukl dovnitř.
V mžiku se mu do hřbetu ruky zaťal orlí dráp a vřeštící zobák klovl po jeho oku, těsně je minul a vyryl ohromnou rýhu do jeho nebohého ztýraného nosu.
Dirk zavyl bolestí a uskočil, jenže se daleko nedostal, protože mu v ruce vězel pařát. Zoufale se ohnal a zasáhl dráp, což ho strašlivě zabolelo, protože ostrý hrot se mu zabořil ještě hlouběji do masa, a navíc vyvolal bouři zmatených plácavých pohybů na druhé straně dveří, z nichž každý mu bolestivě drásal postiženou ruku.
Hrábl po obrovitém pařátu volnou rukou a pokoušel se ho vytáhnout z rány. Spár byl nesmírně silný a navíc se třásl zuřivostí, protože ani orel se nemohl pohnout. Konečně se mu podařilo se vyprostit, i když se při tom klepal bolestí, přitáhl si poraněnou končetinu a začal ji hýčkat a chovat zdravou rukou.
Orel prudce vtáhl pazour a Dirk slyšel, jak s příšernými skřeky a vřeštěním pleská halou pryč a cestou škrtá ohromnými křídly o zdi a naráží do nich.
Dirk si pohrával s myšlenkou celý dům podpálit, ale když pulzující bolest v ruce trochu ustoupila, uklidnil se a zkoušel, jestli dokáže vidět věci z orlova pohledu.
Nedokázal.
Neměl nejmenší tušení, jak se orlům obvykle věci jeví, tím méně pak orlovi, který je zřejmě značně deviantní ukázkou daného druhu.
Asi tak po dvou dalších minutách konejšení bolavé ruky ho přemohla zvědavost, spojená se silným pocitem, že dravec určitě ustoupil na druhý konec haly a setrvává tam, a tak se znovu sehnul ke schránce. Tentokrát nadzvedl kryt tužkou a nakukoval do haly z bezpečné vzdálenosti pár desítek centimetrů.
Jasně viděl orla, jak hřaduje na zábradlí na konci schodiště a pozoruje ho se záští a pohrdáním, což mu od tvora, který byl ještě před chviličkou plně zaměstnán pokusy urvat mu ruku, připadalo trochu drsné. A pak, když si pták byl jist, že mu Dirk věnuje dostatečnou pozornost, se pomalu zvedl na nohou, zvolna rozložil křídla a mírně jimi mával, aby udržel rovnováhu. Právě toto gesto prve způsobilo, že Dirk obezřetně vyběhl z místnosti. Tentokrát ale byl v bezpečí, chráněn několika centimetry masivního dřeva, a cítil se pevný v kramflecích, třebaže seděl na bobku. Orel natáhl krk vzhůru, vysunul jazyk a žalostně zakřičel, což Dirka překvapilo.
Pak si všiml ještě něčeho zvláštního, totiž že ptákova křídla nesou zvláštní obrazce, jaké se u orlů nevyskytují. Velké soustředné kruhy.
Rozdíl ve zbarvení, jenž kruhy vyznačoval, byl nepatrný, a jen díky absolutní geometrické pravidelnosti vyvstávaly tak zřetelně. Dirk jasně cítil, že mu orel ony obrazce ukazuje a že právě na ně se snažil celou dobu upozornit. Uvědomil si zpětně, že pokaždé, když na něj pták střemhlav nalétával, pustil se pak do zvláštního baletu, při němž doširoka rozevíral křídla. Jenže Dirk byl pokaždé zcela zaměstnán snahou obrátit se a prchat, a tak nevěnoval orlově produkci patřičnou pozornost.
"Měl bys na šálek čaje, kámo?"
"Ehm, děkuju, ani nemám chuť," odpověděl Dirk. Jeho pozornost zcela zaměstnával orel, takže se hned neohlédl.
"Ale ne, myslel jsem, jestli nemůžeš postrádat nějaký drobný, jenom na šálek čaje?"
"Cože?" Tentokrát se Dirk otočil, a to dost podrážděně.
"Nebo aspoň žváro, kámo. Můžeš postrádat cígo?"
"Ne, právě jsem si pro ně chtěl jít," odpověděl Dirk.
Muž na chodníku za ním byl pobuda neurčitého věku. Stál tam poněkud nejistě a v očích se mu míhalo strašlivé a soustavné zklamání.
Když Dirk hned neodpovídal, muž sklopil zrak, asi na metr před sebe a začal se zvolna pohupovat vpřed a vzad. Natáhl ruce, zlehka je rozpřáhl, mírně od těla, a jen se pohupoval. Pak se znenadání zamračil na zem. Pak se zamračil na jiný kus chodníku. Potom se stabilizoval a provedl významný manévr hlavou a vymračoval se po celé délce ulice.
"Ztratil jste něco?" zeptal se Dirk.
Pobudova hlava se k němu opět stočila.
"Jestli jsem něco ztratil?" opáčil v nevrlém úžasu. "Jestli jsem něco ztratil?"
Zdálo se, že je to nejpodivnější otázka, jakou kdy slyšel. Na chvíli odvrátil zrak, jako by se ji pokoušel vtělit do celkového řádu věcí. To si vynutilo spoustu dalšího pohupování a mračení. Konečně přišel s něčím, co by mohlo posloužit jako jakási odpověď.
"Nebe?" vyhrkl a nechal na Dirkovi, jestli mu odpověď bude připadat dost dobrá. Vzhlédl k obloze, opatrně, aby neztratil rovnováhu. Co spatřil v kalně oranžové zsinalosti mraků ozářených světlem pouličních lamp, se mu zřejmě nelíbilo, a tak znovu stáčel pohled dolů, až zůstal zírat na jakýsi bod těsně před svýma nohama.
"Zemi?" pronesl zkusmo s očividnou nespokojeností, a pak ho náhle něco napadlo.
"Žáby?" zeptal se a kolísavě zdvihl zrak, až se střetl s Dirkovýma poněkud zmatenýma očima. "Míval jsem rád... žáby," vypravil ze sebe a upíral pohled na Dirka, jako by to bylo vše, co měl na srdci, a zbytek už záleží na něm.
Dirk byl naprosto vyvedený z konceptu. Toužil po dobách, kdy ještě byl život jednoduchý a bezstarostný, po skvělých časech, kdy se potýkal pouze se zabijáckým orlem, který mu teď připadal jako dobrácký a přívětivý společník.

S útoky ze vzduchu se ještě vypořádat dokáže, ale s bezejmennou řvoucí vinou, která se na něj s vytím řítí odnikud, s tou ne.
"Co chcete?" zeptal se přiškrceným hlasem.
"Jenom žváro, kamaráde," odpověděl pobuda. "Nebo pár šupů na šálek čaje."
Dirk mu vtiskl do dlaně librovou minci a zaplaven panikou vypálil ulicí pryč. Asi o dvacet metrů dál minul kontejner se stavebním odpadem, z něhož mu zlověstně hrozil obrys jeho staré lednice.

KAPITOLA 24
Když Kate scházela po schodech vedoucích k jejímu domu, všimla si, že teplota výrazně klesla. Oblaka ztěžka dosedla na zem a hrozivě se na ni mračila. Thor svižně vykročil směrem k parku a Kate klusala za ním.
Bůh kráčel před ní, opravdu nezvyklá figura v ulicích na Primrose Hill, a Kate si nemohla nepovšimnout, že měl pravdu. Cestou potkali tři lidi a ona zřetelně viděla, jak se mu jejich oči vyhýbají, dokonce i přesto, že museli uhnout jeho hřmotné postavě, když je míjel. Vůbec nebyl neviditelný, ani zdaleka ne. Prostě sem jen nezapadal.
Park se na noc zavíral, ale Thor hbitě přeskočil plot osázený bodci a pak ji zvedl a přenesl tak lehce, jako by neváţila víc než kytice lučního kvítí.
Trávník byl vlhký a trochu čvachtal, ale přesto na městské nohy působil jako kouzlo. Kate udělala to, co vždycky činila, když vešla do parku, totiž sehnula se a na chvíli položila dlaně na zem. Nikdy nepřišla na to, proč to vlastně dělá, a často předstírala, že si zavazuje botu nebo zvedá odhozený papír, aby měla vhodnou záminku, ale ve skutečnosti jen chtěla cítit na dlaních trávu a vlhkou zem.
Odtud se park jevil jen jako temná vyvýšenina zvedající se před nimi, která zakrývala celou jeho rozlohu. Vyšplhali do kopce a stanuli na vrcholu, odkud přehlíželi temný zbytek parku až k hranici, kde se stín rozplýval do mlžného světla vyzařujícího ze středu Londýna ležícího odtud na jih. Ohavné věžáky a hranaté paneláky klackovitě trčely ze siluety města a vládly celému parku, obloze i městu.
Studený, vlhký vítr vál parkem a občas ho švihal jako ocas temného, jankovitého koně. Bylo v něm cítil vzrušení a nervozitu. Celá noční obloha vlastně Kate připomínala řadu netrpělivých, neklidných koní, jimž ve větru vlají a pleskají postroje. Připadalo jí také, jako by se všechny stužky rozbíhaly z jednoho bodu, ze středu ležícího kdesi blízko ní. Kárala sama sebe, že je absurdně sugestibilní, ale přesto se jí zdálo, že se všechny meteorologické jevy houfují a krouží kolem nich a čekají na ně.
Thor opět vytáhl kladivo a držel je před sebou s oním zamyšleným, nepřítomným výrazem, jaký zahlédla před chvílí, než odešli z jejího bytu. Zamračil se a vypadal, jako by sbíral z kladiva neviditelné částečky prachu. Připadal jí jako šimpanz vybírající své družce blechy nebo - ano, to je ono! - srovnání bylo hodně neobvyklé, ale vysvětlovalo její napjaté očekávání, když ho naposledy při téhle činnosti viděla. Připomínal jí Jimmy Connorse, jak nepatrně upravuje struny na své raketě, než půjde na podání.
Pak prudce vzhlédl, zapažil, zakroužil jednou, dvakrát, třikrát dokola, ztěžka se přitom otáčeje v bahně na patě, a pak s udivující silou vrhl kladivo k nebesům.
Nástroj téměř okamžitě zmizel v mlhavých temnotách oblohy. Vlhké záblesky jiskřící v mracích vyznačovaly v dlouhé parabole jeho cestu nocí. V nejvyšším bodě paraboly se vyhouplo z mraků jako vzdálená tečka pohybující se teď jen zvolna a shromažďovalo hybnost, aby ji mohlo nasměrovat ke zpátečnímu letu. Kate bez dechu pozorovala nepatrnou skvrnku sunoucí se kdesi za dómem katedrály Sv. Pavla. Téměř se zdálo, jako by se kladivo úplně zastavilo, a tiše a nepravděpodobně viselo ve vzduchu, než se zase postupně začalo mikroskopicky zvětšovat, když se rychle vracelo zpět k nim.
A pak, když se k nim vrátilo, zhouplo se stranou na své dráze, která už neopisovala jednoduchou parabolu, ale jakoby běžela po obvodu obrovitého Moebiova proužku, načež obletělo z druhé strany věž Telecomu. A najednou se řítilo po přímé dráze k nim, hnalo se k nim odkudsi z noci neuvěřitelnou vahou a rychlostí, jako píst v paprsku světla. Kate se zapotácela a málem padla v bezvědomí ve snaze uhnout kladivu z cesty, když tu Thor udělal krok vpřed a se zabručením je chytil.
Náraz způsobil jediný těžký otřes země a pak už nástroj zase klidně spočíval v Thorově ruce. Paže se mu mírně zachvěla a pak strnula.
Kate z toho šla hlava kolem. Nevěděla sice přesně, co se to právě dělo, ale docela jistě tušila, že právě takovéhle zážitky na první schůzce by její maminka rozhodně neschvalovala.
"Je tohle všechno nutné k tomu, abychom se dostali do Asgardu? Anebo tady jen tak blbnete?" zeptala se.
"Do Asgardu se dostaneme... hned," ujistil ji.
V tu chvíli zdvihl ruku, jako by chtěl utrhnout jablko, ale místo toho udělal jakýsi drobný, výrazně točivý pohyb. Výsledek působil dojmem, jako by protáhl celý svět miliardtinou miliardtiny stupně. Všechno se posunulo, na okamžik se rozostřilo a pak zase zapadlo zpátky v podobě úplně jiného světa.
Byl to mnohem temnější a ještě studenější svět.
Prudce tu vál ostrý, páchnoucí vítr, který zarážel dech v hrdle. Země pod jejich nohama už nebyla měkká, rozmáčená tráva na vršku, nýbrž páchnoucí, bahnitá břečka. Po celém obzoru se prostírala temnota, protkaná jen tu a tam občasným ohněm a ozářená ohromnou září vatrou asi o dva kilometry dál k jihovýchodu.
Noc tam probodávaly fantastické útvary, obrovské věže a vížky se třpytily ve světle ohně tryskajícího z tisíce oken. Budova, jež tu stála, se vysmívala rozumu, zesměšňovala skutečnost a směle se vyšklebovala noci.
"Palác mého otce," řekl vážně Thor. "Velká síň Valhally, kam musíme jít."
Kate už měla na jazyku něco v tom smyslu, že je jí stavba něčím povědomá, když vtom se k nim po větru donesl zvuk koňských kopyt. V dálce, asi v polovině cesty mezi nimi a Valhallou, zahlédli několik probleskujících pochodní, které se

komíhavě blížily.
Thor si ještě jednou se zájmem prohlédl hlavici kladiva, otřel ji ukazováčkem a zamnul palcem. Pak pomalu vzhlédl a znovu se otočil, jednou, dvakrát, třikrát, a vypálil kladivo jako střelu do nebe. Tentokrát se ale pravou rukou držel násady, zatímco levou popadl Kate kolem pasu.

KAPITOLA 25
Cigarety se zřejmě rozhodly, že se dnes stanou ústředním problémem Dirkova večera.
Po většinu dne, až na okamžik, kdy se probudil, a krátce po probuzení a až na chvíli, kdy se setkal s rotující hlavou Geoffreye Ansteye, a ovšem s výjimkou posezení v hospodě ve společnosti Kate, neměl vůbec žádné cigarety.
Ani jedinou. Zmizely z jeho života, protože se jich slavnostně a navždy odřekl. Nepotřeboval je. Dokázal se bez nich obejít. Až na to, že ho dohánějí k šílenství a dělají mu ze života peklo na zemi, ale rozhodl se, že to zvládne.
Jenže teď, když se náhle rozhodl, chladně a racionálně - byl to výsledek jasného, přímočarého rozhodnutí, ne jen pouhé podlehnutí neovladatelné touze - že si přece jen jednu cigaretu dá, sežene aspoň jedinou? Nesežene.
Hospody jsou v této fázi noci už dávno zavřené. Provozovatel obchodu na rohu, který inzeruje, že má otevřeno dlouho do noci, zřejmě myslí výrazem "dlouho do noci" něco jiného než Dirk, a přestože si Dirk byl jist, že by majitele dokázal lingvistickými znalostmi a falešnými sylogismy přesvědčit, že pravdu má on, ten mizera tu prostě nebyl, aby se s ním mohl utkat.
Asi půldruhého kilometru odtud potkal benzínovou pumpu s nepřetržitým provozem, ale ukázalo se, že byla právě vyloupena ozbrojenými lupiči. Sklo rozbité, kolem maličké kulaté dírky se rozbíhaly vlasové praskliny a všude se hemžili policisté. Pumpař se nezdál vážně zraněn, ale stále ještě krvácel z rány na paži a hystericky vyváděl, zatímco se mu dostávalo ošetření proti šoku, a nikdo nechtěl Dirkovi cigarety prodat. Neměli prostě náladu.
"I při náletu se daly koupit cigarety," protestoval Dirk. "Lidé na to byli dokonce pyšní. I když padaly bomby a celé město hořelo, přesto vás obsloužili. Nějaký chudák, který třeba právě přišel o dvě dcery a jednu nohu, se vás přesto zeptal: ‚S filtrem nebo bez?', když jste ho požádali."
"Vy byste si o ně určitě taky řekl," zamumlal mladý policista s bledou tváří. "To byl prostě duch doby," bránil se Dirk.
"Odprejskni," vybídl ho policajt.
A tohle je zase duch dnešní doby, pomyslel si Dirk. Mrzutě se dal na ústup a rozhodl se, že se bude chvíli pro změnu flákat po ulicích s rukama v kapsách.
Camden Passage. Starožitné hodiny. Starožitné oblečení. Žádné cigarety.
Upper Street. Starožitné činžáky ve stadiu bourání. Ani známky, že by jejich místo zaujaly obchody s cigaretami.
Chapel Market, v noci zcela opuštěný. Divoce poletující vlhké smetí. Lepenkové krabice, krabice od vajec, papírové sáčky a krabičky od cigaret - prázdné.
Pentonville Road. Pochmurné betonové monolity hledící na uvolněné parcely v Upper Street, kde, jak doufaly, se v budoucnu uchytí jejich hrůzné potomstvo.
Nádraží King's Cross. Tady přece musí mít cigarety, pro boha živého. Dirk spěchal ulicí k nádražní budově.
Stará fronta nádraží se zvedala nad okolními domy, mohutná žlutá cihlová zeď s věžními hodinami a dvěma ohromnými oblouky obrácenými ke dvěma velkým nádražním halám za nimi. Před nádražím stála moderní jednoposchoďová hala, už teď mnohem zchátralejší než o sto let starší hlavní budova, kterou zakrývala a hyzdila. Dirk si dovedl představit, jak architekti nad výkresy moderní haly vysvětlovali, že nová stavba vstupuje do vzrušujícího a provokativního dialogu se starou budovou.
King's Cross je místo, kde se stávají hrozné věci lidem, budovám, autům a vlakům, a to většinou, když čekáte, a když nebudete dost opatrní, můžete se nakonec sami zaplést do nějakého vzrušujícího a provokativního dialogu. Po dobu čekání si můžete dát instalovat laciné autorádio, a když se na chvíli otočíte zády, může vám také být po dobu čekání demontováno. Další věci, které vám mohou být po dobu čekání demontovány, jsou vaše peněženka, obsah dutiny břišní, mozek a chuť k životu. Násilníci, zloději, pokoutní obchodníci s drogami, pasáci a prodavači hamburgerů, jedno v jakém pořadí, vám to vše mohou zařídit.
Ale jen jestli dokážou sehnat balíček cigaret, myslel si Dirk s rostoucím napětím. Přešel York Way, odmítl několik překvapivých návrhů na základě toho, že se žádným bezprostředně zřejmým způsobem netýkaly cigaret, spěšně proběhl kolem zavřeného knihkupectví a vešel branou hlavní haly, čímž se vzdálil životu ulice a vstoupil do bezpečnějšího království britské železnice.
Rozhlédl se kolem.
Všechno mu tady připadalo divné, a tak uvažoval proč, ale jen krátce, protože ho především zaměstnávaly úvahy, jestli je tu někde otevřen obchod, kde se prodávají cigarety. Nebyl.
Dirk beznadějně schlípl. Připadalo mu, že svět si s ním celý den hraje na slepou bábu. Ráno začalo nejkatastrofálnějším způsobem, jak jen může den začít, a od té doby se pořádně nevzpamatoval. Připadal si jako člověk, který se pokouší jet na splašeném koni, s jednou nohou ve třmenu, zatímco druhou ještě skáče po zemi. A teď se dokonce ukazuje, že není schopen získat ani tak prostinkou věc, jako je cigareta.
Povzdychl si a našel si lavičku, nebo alespoň kousek místa na lavici.
Ani to nebylo nic lehkého. Nádraží bylo mnohem víc zaplněné než očekával v - kolik může být? pohlédl na hodinky - v jednu hodinu v noci. Co prokristapána dělá na nádraží King's Cross v jednu v noci, bez cigaret a bez domova, kam by se mohl uchýlit, aniž by ho ukloval k smrti zabijácký pták?
Rozhodl se, že se bude litovat. Aspoň mu uběhne dlouhá chvíle. Rozhlédl se kolem sebe a jak začal vnímat okolí, chuť litovat se ho za chvíli přešla.
Nejdivnější na tom všem bylo zjištění, že i tak naprosto důvěrně známé místo může vypadat zcela nepovědomě. Byla tu

pokladna, stále otevřená pro ty, kdo by si chtěli koupit lístek, ale vyhlížela zasmušile a jako v obležení, jako by si přála mít zavřeno.
Byl tu také W. S. Smith, přes noc zavřený. Dnes večer už nikdo noviny ani časopisy potřebovat nebude, leda za účelem přenocování, a na přikrytí jistě postačí i staré.
Pasáci, šlapky, prodavači drog a hamburgrů byli všichni v ulicích a hamburgrových občerstvovnách. Pokud jste měli chuť na sexuální rychlovku, na pěknou šlamastiku nebo snad, Pánbůh vám buď milostiv, na hamburgr, museli jste se vypravit na příslušná místa.
Tady zbyli jen lidé, od kterých nikdo nic nechtěl. Houfně tu hledali přístřeší, dokud je v pravidelných intervalech zase nevyhnali. Vlastně přece jen po nich ostatní něco chtěli - jejich nepřítomnost. Po té byla značná poptávka, ale nabídka poněkud vázla. Každý musí někde být.
Dirk si jednoho po druhém prohlížel muže a ženy šourající se sem tam, shrbeně sedící nebo pokoušející se spát na lavičkách speciálně zkonstruovaných tak, aby jim právě v této činnosti zabránily.
"Máš žváro, kamaráde?"
"Cože? Ne, bohužel. Ne, nemám," odpověděl Dirk a rozpačitě poplácával kapsy svého kabátu, jako by chtěl naznačit hledání, o němž věděl, že by bylo bezvýsledné. Překvapilo ho, že ho někdo vyrušil z rozjímání.
"Tak tady máš." Stařík mu nabídl pomuchlanou cigaretu z pomuchlaného balíčku.
"Cože? Ach. Ehm - díky. Děkuju vám." Přestože nabídka Dirka v tu chvíli zarazila, nicméně ji vděčně přijal a připálil si od cigarety, kterou starý muž kouřil.
"Proč sem vlastně chodíte?" zeptal se stařík, ale nikoli provokativně, jen zvědavě.
Dirk se na něj snažil pohlédnout, aniž by vypadal, že si ho prohlíží od hlavy k patě. Jeho společníkovi se výrazně nedostávalo chrupu, vlasy měl zacuchané a slepené a šaty olepené kolem těla jako rašelinu, ale oči, hluboko vpadlé ve tváři, hleděly docela klidně. Nečekal, že by se mu mohlo přihodit něco tak zlého, s čím by se nedokázal vypořádat.
"Vlastně kvůli tomuhle," přiznal Dirk a otáčel cigaretou v prstech. "Díky. Nikde jsem je nesehnal."
"Chm no," odpověděl muž.
"Mám totiž doma toho zuřivýho ptáka," svěřoval se Dirk. "Pořád na mě útočí."
"Chm no," kýval stařík rezignovaně.
"Myslím skutečného ptáka," dodal Dirk, "orla."
"Chm no."
"S obrovskými křídly."
"Chm no."
"Zaťal do mě pařát schránkou na dopisy."
"Chm no."
Dirk uvažoval, jestli má cenu dále rozvíjet konverzaci. Odmlčel se a rozhlédl se kolem.
"Máte kliku, že po vás neseknul taky zobákem," pronesl stařík po chvíli. "To orli dělaj, když je někdo vyplaší."
"Taky že sekl!" zvolal Dirk. "Taky že sekl! Podívejte, tady na nose! Taky dopisní schránkou. To byste nevěřil! To sevření! Ta trefa! Podívejte se, co mi udělal s rukou!"
Natáhl poraněnou končetinu, aby se nechal politovat. Stařík na ni uznale pohlédl.
"Chm no," řekl nakonec a opět se zabral do vlastních myšlenek.
Dirk stáhl bolavou ruku.
"Takže vy toho o orlech hodně víte, že?"
Muž neodpovídal. Zdálo se, že se noří stále hlouběji do svého nitra.
"Dneska je tu spousta lidí," pokusil se Dirk po chvíli.
Stařík pokrčil rameny. Dlouze potáhl z cigarety a napůl přivřel oči, aby mu do nich nešel kouř.
"Je to tu vždycky takovéhle? Myslím, jestli je tu vždycky večer tolik lidí?"
Stařík jen sklopil hlavu a zvolna vypustil kouř z úst a z nosu.
Dirk se ještě jednou rozhlédl. O dva kroky dál jakýsi muž, který nevypadal tak starý jako Dirkův společník, zato jeho chování budilo dojem hluboké pomatenosti, seděl a po celou dobu horlivě kýval hlavou nad lahví pálenky na vaření. Zvolna přestal pokyvovat, s obtížemi našrouboval uzávěr na láhev a vsunul si ji do kapsy starého, otrhaného kabátu. Obézní stařena, která roztržitě přehrabovala obsah naditého černého pytle, jaké se dávají do odpadkových košů a v němž měla uložen svůj majetek, se teď jala stáčet a překládat jeho hrdlo.
"Člověk by skoro řekl, že se má něco stát," prohodil Dirk.
"Chm no," odvětil jeho známý. Položil ruce na kolena, nahnul se dopředu a namáhavě se zvedl na nohy. Přestože byl shrbený a těžkopádný, a přestože měl špinavé a otrhané oblečení, z jeho chování vyzařovala jistá síla a autorita. Vzduch, který při vstávání rozvířil a který proudil ze záhybů jeho kůže a šatů, prudce čpěl i pro Dirkovy otupělé nozdry. Byl to zápach, jenž na člověka nikdy nepřestal útočit, a právě ve chvíli, kdy se Dirk domníval, že jeho intenzita dosáhla vrcholu, udeřil znovu, s novou zuřivostí, až Dirkovi připadalo, že se mu vypaří mozek.
Snažil se nezadusit, dokonce se pokusil zdvořile usmát, aniž by odvrátil oči, když tu se k němu stařík obrátil a pronesl: "Spařte květy hořkého pomeranče. Přidejte špetku šalvěje, dokud je nálev teplý. Je to velmi dobré na rány způsobené orlem. Někdo přidává i meruňkový a mandlový olej a dokonce, nebesa chraňte nás, sedr. Ale to jsou takoví, co vždycky všechno přehánějí. A někdy je dokonce potřebujeme. Chm no."
S tím se opět odvrátil a připojil se k houstnoucímu zástupu nebohých, shrbených a utrápených těl, sunoucích se k přednímu vchodu nádraží. Celkem odcházelo asi třicet nebo čtyřicet duší. Zdálo se, že odcházejí každý zvlášť, z úplně jiných a s ničím nesouvisejících důvodů, nešli ani nijak rychle za sebou, a přece by nebylo těžké uhodnout, pro někoho, kdo by se obtěžoval pozorovat tyto lidi, které se nikdo pozorovat neobtěžoval, a nikdo je vlastně ani neviděl,

že kamsi jdou, společně a v houfu.
Dirk chvíli opatrně hýčkal svou cigaretu a pozoroval je, jak odcházejí. Když si byl jist, že už se nikdo další nemá k odchodu a že poslední dva či tři jsou u východu, upustil cigaretu a zamáčkl ji podpatkem. Pak si všiml, že stařík tu nechal pomuchlanou krabičku. Podíval se dovnitř a zjistil, že uvnitř jsou ještě dvě zmačkané cigarety. Vsunul balíček do kapsy, vstal a tiše šel za zástupem ve vzdálenosti, jaká mu připadala dostatečně uctivá.
Noční vzduch venku na Euston Road byl rozmrzelý a neklidný. Dirk ledabyle postával u vchodu a sledoval, kudy se zástup dá - na západ. Pak vytáhl jednu ze dvou cigaret a zapálil si ji a odloudal se také směrem k západu, kolem stanoviště taxíků a k ulici St. Pancras Street.
Na jejím západním konci, jen pár metrů severně od Euston Road, je schodiště. Vede na nádvoří starého hotelu Midland Grand, ohromné temné budovy, jež je ztělesněním gotické představivosti a tyčí se, prázdná a opuštěná napříč průčelí nádraží St. Pancras.
Na vrcholu schodiště je zlatými písmeny na tepaném mřížoví vyveden název stanice. Dirk beze spěchu následoval posledního z tlupy vandráků a zpustlíků vzhůru po schodišti, které začínalo po straně menší podsadité cihlové budovy, užívané jako parkoviště. Po pravé straně se do noci rozplývala mohutná temná masa starého hotelu, jehož střechu tvořila rozsáhlá sbírka roztodivných vížek, pokroucených věžiček a fiál, které jako by rýpaly a bodaly do noční oblohy.
Vysoko v kalné tmě stály za dlouhými štíty na stráži mlčenlivé kamenné postavy, seskupené kolem pilastrů za tepaným zábradlím. Vytesaní draci se krčili a otevírali chřtán k nebesům. Dirk Gently, ve svém koženém kabátě s pleskajícími šosy došel k velké železné bráně vedoucí k hotelu a ke klenuté hale nádraží St. Pancras. Kamenná těla okřídlených psů visela z vrcholů sloupů.
Tady, v můstkem překlenutém prostoru mezi vchodem do hotelu a pokladní halou nádraží, parkovala velká neoznačená šedá dodávka značky Mercedes. Letmý pohled na přední kapotu Dirkovi prozradil, že je to táž, která ho před pár hodinami v Cotswolds málem smetla ze silnice.
Vešel do haly s pokladnami, rozlehlé síně s vysokými, dřevem obloženými stěnami, členěnými v pravidelných vzdálenostech mramorovými sloupy ve tvaru pochodní.
Teď v noci byla pokladna zavřená - v noci ze St. Pancras vlaky nevyjíždějí - a za ní se rozkládal vlastní prostor nádraží, velká Viktoriánská nádražní hala, utopená ve stínu a temnotě.
Dirk stál v tichém ústraní ve vchodu do pokladní haly a pozoroval, jak se staří vandráci a dámy s igelitkami, kteří vstoupili hlavním vchodem z nádvoří, pohybují v kalném šeru. Teď jich bylo mnohem víc než pouhých dvacet či třicet, možná skoro stovka, a zdálo se, jako by mezi nimi vládlo ovzduší potlačovaného vzrušení a napětí.
Jak se tak míhali nádražní halou, Dirkovi po chvíli začalo připadat, že ačkoliv byl zpočátku překvapen jejich počtem, najednou jich tu vidí jaksi stále míň a míň. Upřeně hleděl do přítmí a snažil se přijít na to, co se děje. Vykročil ze svého ústraní ve vchodu do pokladní haly a vešel do hlavního prostoru, ale raději se držel co nejblíž boční zdi, a zvolna postupoval blíž k nim.
Bylo jich tu rozhodně zase o něco méně, zbyla jen pouhá hrstka. Měl zřetelný pocit, že lidé mizí kamsi do stínů a už se odtud nevynořují.
Zamračil se na ně.
Stíny byly hluboké, ale zase ne tolik. Rychle odhodil veškerou opatrnost a rozběhl se vpřed, aby dohonil zbývající nepatrnou skupinku. Ale když dorazil doprostřed síně, kde ještě před chvílí stáli, nebyl tu už nikdo. Zůstal tu sám a zmateně se točil uprostřed ohromné, temné, prázdné nádražní haly.

KAPITOLA 26
Jediné, co bránilo Kate, řítící se vzhůru do nebe, v ječeni, byl pouze a výhradně tlak vzduchu proudícího do jejích plic. Když se o pár vteřin později oslepující zrychlení poněkud zmírnilo, zjistila, že lapá po dechu a dusí se, oči ji pálí a slzí jí, až skoro nevidí, že v celém jejím těle by se nenašel jediný sval, který by neblábolil v šoku, a že se vzdušné vlny valí kolem ní, tahají ji za vlasy a opírají se do ní, takže jí kolena, kotníky a zuby cvakají o sebe.
Musela se prát sama se sebou, aby potlačila nutkání prát se. Na jedné straně se naprosto jistě nechtěla nechat pustit. Pokud vůbec chápala, co se s ní děje, věděla, že se nechce nechat pustit. Na druhé straně se však fyzický šok musel potýkat se silnou konkurencí uražené zuřivosti, že jí někdo náhle a bez varování takhle vystřelí do nebe. Výsledkem bylo, že se bránila dosti chabě a měla za to na sebe vztek. Nakonec se vinula k Thorově paži nejponíženějším a nejnedůstojnějším možným způsobem.
Noc byla temná, což mělo své výhody, jak alespoň soudila, v tom, že neviděla na zem. Světla, která prve viděla jako vzdálené tečky, se teď závratně houpala pod ní, ale instinkt jí napovídal, že neoznačují pevnou zem. Mihotající se signální ohně zářící z budovy s šílenými věžičkami, již zahlédla před pár vteřinami, než došlo k téhle pobuřující události, se rovněž pohupovaly kdesi za ní ve stále se zvětšující vzdálenosti.
Stále stoupali.
Nemohla se bránit, nemohla mluvit. Možná že by mohla, kdyby se pokusila, kousnout to tupé zvíře do ruky, ale raději se spokojila s pouhou představou činu.
Vzduch byl špatný a drásal ji v plicích. Z nosu a z očí jí teklo, takže před sebe vůbec neviděla. Když se o to jedinkrát pokusila, na chvíli rozmazaně zahlédla hlavici kladiva svištícího temným vzduchem před nimi a Thorovu paži svírající krátkou násadu, která ho táhla za sebou. Druhou rukou ji pevně držel kolem pasu. Jeho síla se vymykala veškerým představám, ale proto ještě neměla o nic menší vztek.
Měla pocit, že teď plachtí těsně pod oblaky. Čas od času do nich bušila lepkavá vlhkost a dýchání se stávalo ještě obtížnější a ještě nepříjemnější. Vlhký, ledově studený vzduch chutnal hořce a ucourané, mokré vlasy ji plácaly a

švihaly přes obličej.
Usoudila, že ji ta zima určitě zabije a po chvíli nabyla přesvědčení, že začíná ztrácet vědomí. Pak si uvědomila si, že ve skutečnosti se pokouší omdlít, ale nejde jí to. Čas se však přesto rozplizl do jakési šedi, takže si přesně neuvědomovala, kolik ho uteklo.
Konečně ucítila, že zpomalují a že se začínají stáčet zpět k zemi. To v ní rázem vyvolalo nový nával nevolnosti a ztrátu orientace. Připadalo jí, jako by jí někdo zvolna protahoval žaludek mandlem.
Vzduch se ještě zhoršil, pokud to bylo vůbec možné. Páchl ještě hůř, chutnal palčivěji a zdálo se, že je ještě mnohem zvichřenější. Zcela určitě teď zpomalovali a let se stával stále obtížnější. Kladivo teď zřetelně směřovalo dolů a jako by si spíše hledalo cestu, než se řítilo vpřed.
Sestupovali stále níž, probojovávali se houstnoucími mračny vířícími kolem nich, až se zdálo, že jejich vrstva teď musí sahat až na zem.
Jejich rychlost poklesla až k bodu, kdy Kate byla schopna podívat se před sebe, i když vzduch byl tak štiplavý, že se zmohla jen na letmý pohled. V okamžiku, kdy se podívala, Thor pustil kladivo. Nemohla tomu věřit. Pustil je jen na zlomek vteřiny, jen aby je mohl uchopit jinak, takže teď na násadě, plující zvolna vpřed, spíš viseli, než se nechali táhnout za ní. Thor přenesl váhu v nové pozici a jistou rukou nadzdvihl Kate, jako by si jen povytahoval ponožku.
Stále klesali, níž a níž.
Náhle k nim vítr odkudsi shora přinesl burácivý třesk, a najednou Thor běžel, skákal přes skalnatý, písčitý terén porostlý křovinami, tančil mezi zcuchanými chomáči trávy, až nakonec jeho dusající, bubnující nohy zastavily.
Konečně stanuli, ještě se lehce pohupovali, ale země, na níž stáli, byla pevná.
Kate chvíli oddechovala, musela se předklonit, aby chytila dech. Narovnala se v celé své výšce a právě se chystala vylíčit své pocity z toho, co se právě dělo, pokud možno co nejhlasitěji, když vtom si s úlekem uvědomila, kde stojí.
Přestože byla noc temná, bičující vítr a pronikavý pach jí prozradily, že jsou nedaleko nějakého moře. Zvuk divoce se tříštících vln ji informoval, že bude kdesi víceméně pod ní a že tedy stojí velmi blízko u kraje útesu. Popadla nemožného boha, který ji sem dopravil, za ruku a marně doufala, že ho to bude bolet.
Jak se s ní postupně přestával svět točit, všimla si, že se před ní rozlévá jakési matné světlo, a po chvíli si uvědomila, že je vydává moře.
Celé moře žhnulo jako zanícené. Vzpínalo se do noci, vrhalo se kupředu a bouřlivě sebou házelo a pak se v šílené bolesti tříštilo na kusy o pobřežní skály. Moře a obloha na sebe zběsnily s ničivou zuřivostí.
Kate je pozorovala, neschopna jediného slova, a pak si uvědomila, že Thor stojí vedle ní.
"Seznámili jsme se na letišti," promluvil a vítr mu bral slova od úst. "Snažil jsem se doletět do Norska letadlem." Ukázal na moře. "Chtěl jsem, abys viděla, proč jsem nemohl tudy."
"Kde to jsme? A co je tohle?" zeptala se Kate bázlivě.
"Tohle je ve vašem světě Severní moře," odpověděl Thor a obrátil se zpět do vnitrozemí. Ztěžka vykročil a kladivo vlekl za sebou.
Kate si přitáhla vlhký kabát blíž k tělu a spěchala za ním.
"A proč jste neletěl domů tak jako my teď, jenže v -, ehm, v našem světě?"
Její vztek se vytratil a postupně se proměnil v neurčité rozpaky ohledně slovní zásoby.
"Zkoušel jsem to," ozval se Thor a pokračoval v chůzi.
"A co se stalo?"
"Nechci o tom mluvit."
"Oč jde, propánakrále?"
"Nehodlám o tom debatovat."
Kate se chvěla zlostí. "Tohle má být chování hodné boha?" křikla. "Štve vás to, tak o tom nebudete mluvit?"
"Thore! Thore! Jsi to ty?" zaslechli tenký hlas nesoucí se po větru. Kate se zahleděla směrem, odkud volání přicházelo. Tmou se k nim zpoza nízké vyvýšeniny trhaně blížila lucerna.
"Jsi to ty, Thore?" Uviděli drobnou stařenku s lucernou zvednutou nad hlavu, jak se k nim nadšeně belhá. "Měla jsem dojem, že jsem zahlédla tvé kladivo. Vítej!" zacvrlikala. "Ach, ale přicházíš v neveselou dobu. Právě jsem stavěla kotlík na oheň, že si dám šálek něčeho dobrého a pak se nejspíš zabiju, ale pak jsem si řekla, počkej ještě pár dní, Tsuliwa..., Tsuwila..., Swuli..., Tsuliwaensis - nikdy neumím pořádně vyslovit své jméno, když mluvím sama se sebou, až jsem z toho bez sebe vzteky, jak si jistě dovedeš představit, takový chytrý chlapec, já to vždycky tvrdila, co říkají ostatní, toho si nevšímej, a tak jsem si říkala, počkej, Tsuliwaensis, jestli se někdo objeví, a když ne, pak možná bude správná chvíle myslet na to, že se zabiješ. A podívej! Ty jsi tu! Ale to víš, že jsi vítán! A vidím, že sis přivedl roztomilou přítelkyni. Představíš mě? Nazdárek, zlatíčko! Jmenuji se Tsuliwaensis a vůbec se neurazím, když se zakoktáš."
"Já... ehm, já jsem Kate," vykoktala Kate, úplně vyvedená z konceptu.
"Ano, to bude určitě v pořádku," řekla žena bryskně. "Tak pojďte, jestli jdete ke mně. Pokud chcete postávat venku celou noc, nenechám se rušit a rovnou se zabiju, a vy si udělejte čaj sami, až budete chtít. Pojďte!"
Stařenka spěchala napřed. Po pár krocích došli k příšerně zchátralé stavbě ze dřeva a bláta, která vypadala, jako by zcela nevysvětlitelné ustrnula v procesu hroucení. Kate mrkla na Thora v naději, že z jeho tváře vyčte alespoň nějakou reakci, aby se mohla orientovat v situaci, ale bůh byl zabrán do vlastních myšlenek, které zřejmě nemínil s nikým sdílet.
Přece však zaznamenala jistý rozdíl ve způsobu, jak se pohyboval. Po tu krátkou dobu, co ho znala, neustále vypadal, že zápasí s potlačenou vnitřní zlobou, a teď najednou cítila, že se zvedla. Nezmizela, jen se zvedla. Thor ustoupil, aby mohla vejít do Tsuliwaensiny chatrče, a rázně jí pokynul, aby vstoupila. Sám se pozdržel venku, aby obhlédl to málo, co bylo vidět z okolní krajiny, a za pár vteřin ji následoval dovnitř. Když vcházel, musel se komicky přikrčit.
Vnitřek chatrče byl malinkatý. Pár prken se slámou místo postele, kypící kotlík zavěšený na ohni a v rohu zasunutá

bedna na sezení.
"A tohle je nůž, který jsem chtěla použít, vidíš?" brebentila Tsuliwaensis a pobíhala po světnici. "Zrovna jsem si ho pěkně nabrousila. Je krásně ostrý, když se pěkně rozmáchneš tímhle kamenem. Říkala jsem si, že tady by bylo vhodné místo. Tady, na zdi, mohla bych zasunout nůž do praskliny, aby pěkně pevně držel, a pak jen udělal šmik! Nabodla bych se na něj. Šmik! Chápeš? Ale říkám si, jestli by neměl být o kousek níž, co myslíš zlatíčko? Vyznáš se v těchhle věcech, viď?"
Kate vysvětlila, že ne, a snažila se, aby to znělo pokud možno klidně.
"Tsuliwaensis," oslovil stařenku Thor, "nepřišli jsme na návštěvu, ale... Tsuli - prosím tě, polož ten nůž."
Tsuliwaensis stála a docela vesele na ně pokukovala, ale zároveň si nad levým zápěstím držela pohotově připravený nůž.
"Jen si mě nevšímejte, drahouškové," vybízela je. "Jsem docela v pořádku. Můžu prostě zkápnout kdykoli, jsem připravena. Budu jen ráda. V téhle době se nedá žít. Ale ne. Jen běžte a buďte šťastní. Nebudu rušit vaše štěstí svým vříkáním. Neuslyšíte ani šmiknutí nožem, až odejdu." Stála a třásla se a tvářila se vzpurně.
Thor opatrně, téměř něžně natáhl ruku a odtáhl nůž a vzal jí ho z ruky. Stařena jako by se zhroutila a rázem přestala hrát. Sesula se jako hromádka neštěstí na bednu. Thor si k ní přidřepl, zvolna ji k sobě přitáhl a objal ji. Zdálo se, že postupně ožívá, až ho nakonec odstrčila a pokárala ho, aby se nechoval tak hloupě, a pak si začala s přehnanou okázalostí uhlazovat beznadějně otrhané a špinavé černé šaty.
Když se konečně zcela uklidnila, obrátila znovu pozornost ke Kate a začala si ji znovu prohlížet od hlavy k patě.
"Ty jsi smrtelnice, viď, drahoušku?" pronesla nakonec.
"Ehm... ano."
"To se pozná podle tvých parádních šatů. Jo jo. Teď alespoň vidíš, jak vypadá svět z druhé strany, že drahoušku? Co tomu říkáš?"
Kate vysvětlila, že zatím neví, co si myslet. Thor usedl na zem a velkou hlavu si opřel o zeď, oči napůl přivřené. Kate měla pocit, že se na něco připravuje.
"Dřív to tu nebývalo o tolik jiné," pokračovala stařenka. "Bývalo to tu krásné, víš, moc krásné. Trochu jsme se ovšem dohadovali. Strašlivé hádky, samozřejmě, strašlivé boje, ale bylo to opravdu krásné. Ale teď?" Dlouze, unaveně si povzdychla a oprášila neexistující smítko ze zdi.
"Poměry jsou špatné, moc špatné. To víš, všechno na sebe vzájemně působí. Náš svět na váš a váš svět zase ovlivňuje náš. Někdy je těžko říct, jaký je vlastně výsledek. A většinou se člověku moc nelíbí. Všechno je dneska tak složité a neradostné. Ale naše světy jsou si v mnoha směrech podobné. Tam, kde na vašem světě stojí nějaká budova, musí být nějaká stavba i tady. Třeba jen blátivý kopeček nebo úl nebo příbytek, jako je můj. Možná něco trochu lepšího, ale něco tam musí být. Thore, jsi v pořádku, drahoušku?"
Bůh hromu zavřel oči a přikývl. Lokty mu volně spočívaly na kolenou. Roztřepené cáry Katiny noční košile ovázané kolem levého předloktí mu mokře a splihle visely na klín. Nedbale je shodil.
"A tam, kde je ve vašem světě něco v nepořádku, pravděpodobně se to v nějaké podobě objeví i v našem," repetila dál stará dáma. "Nic se nemůže ztratit. Žádné tajné provinění. Ani nevyslovená myšlenka. Může to v našem světě být nový a mocný bůh nebo třeba jen mravenec, ale je tu. Ale řekla bych, že dneska se častěji vyskytují mravenci než nová mocná božstva. Ach ano, dnes je mnohem více mravenců a méně nesmrtelných bohů než kdysi."
"Jak může být méně nesmrtelných?" podivila se Kate. "Nechci vypadat jako pedant, ale-"
"To víš, drahoušku ona je nesmrtelnost a nesmrtelnost. Chci říct, že kdyby se mi podařilo tenhle nůž pěkně upevnit a potom se pořádně rozmáchnout, brzy by se vidělo, kdo je nesmrtelný a kdo ne."
"Tsuli..." napomenul ji Thor, aniž otevřel oči.
"Jeden po druhém odcházíme. Je to tak, Thore. Ty jsi jeden z mála, komu to není jedno. Dneska zbývá už jen hrstka těch, co nepodlehli alkoholismu nebo onxu."
"Co to je? Nějaká nemoc?" užasla Kate. Začínala být zase podrážděná. Nejdřív ji proti její vůli vytáhnou z bytu, vlečou ji přes celou Východní Anglii na násadě kladiva, a pak ji nechají na pospas šílené stařeně se sebevražednými sklony, s kterou má konverzovat. A Thor si tu jen tak sedí a vypadá spojený sám se sebou, a ona aby se snažila, i když na to vůbec nemá náladu.
"To je choroba, drahoušku, kterou trpí jen bohové. Postižený už prostě nemůže snést úděl boha, což je také důvod, proč jí mohou onemocnět jen bohové, víš?"
"Aha."
"V posledních stadiích nemoci prostě jen ležíš na zemi a nakonec ti vyroste z hlavy strom a je po všem. Vrátíš se do země, vsákneš se do jejích útrob, proudíš jejími životně důležitými cévami, až se nakonec vynoříš jako mohutný proud čisté vody, a pak do tebe nejspíš nasypou hromadu chemikálií. Je to smutná záležitost, být dneska bohem, dokonce i mrtvým."
"Inu ano," dodala a pleskla rukama o kolena. Pohledem visela na Thorovi, který teď otevřel oči, ale jen proto, aby si mohl prohlížet vlastní kotníky a špičky prstů. "Slyšela jsem, že máš dnes večer nějakou schůzku, Thore."
"Hmm," zabručel Thor a ani se nepohnul.
"Prý jsi svolal na Hodinu výzvy Velké shromáždění, je to pravda?"
"Hmm," pravil Thor.
"Hodina výzvy, hmm? Já vím, že vztahy mezi tebou a tvým otcem už dlouho nejsou dobré. Hmm?"
Ale Thor se nedal zatáhnout do hovoru. Neříkal nic.
"Myslím, že to s tím Walesem bylo strašné," pokračovala Tsuliwaensis. "Nevím, jak jsi to mohl snést. Ovšemže chápu, že je to tvůj otec a otec veškerenstva, takže je to těžké. Ale Odin, Odin - znám ho tak dlouho. Víš, že kdysi uzavřel

takový obchod? Obětoval jedno oko výměnou za moudrost. Ale ovšem, že to víš. Vždyť jsi přece jeho syn, viď? A já jsem vždycky říkala, že by měl udělat skandál a žádat své oko zpět. Víš, co tím myslím, Thore? A ten hrozný Ouchcapek! Na toho si musíš dát pozor, moc dobrý pozor, Thore. Nejspíš se asi všechno dozvím ráno, že?"
Thor se svezl zády po zdi a vstal. Vřele stiskl stařenčiny ruce a trochu nuceně se usmál, ale neřekl nic. Lehkým kývnutím naznačil Kate, že odcházejí. Vzhledem k tomu, že právě to si ze všeho na světě nejvíc přála, ubránila se raději pokušení říct: "Jo?" a udělat pořádnou scénu, že s ní takhle zachází. Pokorně a zdvořile se se stařenkou rozloučila a vyšla do temné noci. Thor ji následoval.
Venku si Kate založila ruce na prsou a zaútočila: "No tak? Kam teď? Jaké další velké společenské události pro mě máte dnes večer v zásobě?"
Thor chvíli přecházel a díval se do země. Vytáhl kladivo a znalecky je potěžkal v rukou. Zahleděl se do noci a několikrát nástrojem ledabyle švihl. Několikrát se zkusmo zhoupl, opět jen lehce. Pustil kladivo, které odskákalo do noci, rozrazilo náhodně umístěnou skálu o pár desítek metrů dál a přihopsalo zpět. Bůh je lehce chytil, vyhodil je do vzduchu a znovu lehce chytil.
Pak se otočil ke Kate a poprvé jí pohlédl přímo do očí.
"Chceš něco vidět?" zeptal se.

KAPITOLA 27
Ohromnými klenbami prázdného nádraží profičel závan větru a málem donutil Dirka zavýt frustrací nad náhle ztracenou stopou. Studené měsíční světlo se provlékalo dlouhými rozlohami skleněných panelů, táhnoucích se po celé délce střechy nádraží St. Pancras.
Svítilo na prázdné koleje a ozařovalo je. Dopadalo na návěstí odjezdů vlaků a na tabuli oznamující, že dnes je Den zvýhodněných nákupů zboží s modrou visačkou, a zaplavovalo obojí svým světlem.
Pod obloukem tvořeným vzdálenějším koncem klenuté střechy se rýsovaly fantastické tvary pěti velkých plynoměrů a lešení, na němž spočívaly, patrné jen v náznaku, se zdálo nemožně zapletené do sebe, jako obruče v rukou eskamotéra. Měsíční světlo oblévalo i měřidla, jen Dirka neosvětlovalo.
Právě sledoval, jak se víc než stovka lidí jednoduše vypařila naprosto nemožným způsobem. Z toho ale těžkou hlavu neměl. Nemožné věci ho příliš netrápily. Pokud něco není možné, zřejmě to bylo provedeno nemožně. Otázka zní: jak?
Obcházel v místech, kde všichni zmizeli, a bedlivě zkoumal vše, co bylo vidět z různých úhlů uvnitř této oblasti, a hledal nějakou stopu, nějakou anomálii, cokoliv, co by mu umožnilo proniknout tam, kam právě viděl vstoupit stovku lidí jakoby nic. Měl pocit, jako by kdesi blízko probíhal obrovský večírek, na který nebyl pozván. V zoufalství se začal točit dokola s rozpřaženými pažemi, ale pak se rozhodl, že to je úplně k ničemu, a tak si místo toho zapálil cigaretu.
Všiml si, že mu při vytahování krabičky vypadl z kapsy papírek, a jakmile se cigareta rozhořela, sehnul se, aby ho sebral.
Nebylo to nic senzačního, jen účet, který v kavárně sebral nervózní sestřičce. "Pobuřující," pomyslel si postupně o každé položce, když procházel součet, a právě se chystal účtenku zmuchlat a zahodit, když tu ho zaujalo cosi na celkové úpravě dokladu.
Jednotlivé položky byly sepsány na levé straně a ceny na pravé.
Když psal své vlastní účty, to jest když měl klienty, což byl v tuto chvíli poměrně vzácný úkaz, a navíc klienti, které měl, zřejmě nebyli schopni zůstat naživu dostatečně dlouho, aby mohli dostávat jeho účty a být jimi pobouřeni, tedy na svých vlastních účtech si dával trochu víc práce s jednotlivými položkami. Sepisoval eseje, krátké článečky, aby je obšírně vylíčil. Přál si, aby měl klient pocit, že alespoň po této stránce za své peníze něco dostane.
Stručně řečeno, účty, které sám psal, se co do úpravy téměř přesně shodovaly s balíkem papírů počmáraných nerozluštitelným runovým písmem, nad nimiž si před několika hodinami marně lámal hlavu. Je tohle zjištění k něčemu? Nevěděl. Jestliže nejde o smlouvu, nýbrž o účet, za co je? Jaké služby tu byly poskytnuty? Musely to jistě být velmi temné služby. Jakých profesí se asi týkaly? Tohle byl alespoň námět k přemýšlení. Zmačkal účtenku z kavárny a vydal se ji zahodit do koše.
Shodou okolností to byl šťastný nápad.
Znamenalo to, že se vzdálil z centrálního otevřeného prostoru nádraží a octl se poblíž zdi, k níž se mohl nenápadně přitisknout, když náhle zaslechl venku na nádvoří dva páry kroků.
Za několik vteřin oba neznámí vešli do hlavní nádražní haly, ale v tu chvíli byl už Dirk bezpečně z dohledu, schovaný za výstupkem zdi.
To, že byl bezpečně z dohledu, ovšem pro něj bylo méně výhodné z jiného hlediska, totiž že na chvíli nemohl vidět původce kroků. Když je konečně zahlédl, došli přesně do místa, kde před pár minutami tiše a bez rozruchu zmizela menší horda lidí.
Užasl nad červenými brýlemi oné dámy a tichým italským oblekem jistého pána, jakož i nad rychlostí, s níž jejich majitelé vzápětí zmizeli.
Dirk tu stál neschopen slova. Titíž dva lidé, kteří dnes po celý den byli zhoubou a prokletím jeho života (dovolil si mírně přehánět, protože šlo o těžkou provokaci), teď flagrantně a naschvál zmizeli přímo před jeho očima.
Když se ujistil, že opravdu zcela definitivně zmizeli a že se pouze neschovávají jeden za druhým, odvážil se znovu do záhadného prostoru.
Mátl ho svou obyčejností. Obyčejné teraso, obyčejný vzduch, obyčejné všechno. A přece tu během pěti minut zmizel takový počet osob, jaký by udržel průmysl Bermudského trojúhelníku v chodu po celé desetiletí.
Byl rozčilen na nejvyšší míru.
Byl rozčilen do té míry, že myslel, že se o své rozčilení bude muset podělit a že nejspíš někomu zavolá a rozčilí ho taky -

což bylo dvacet minut po jedné hodině ranní téměř zaručené.
Nešlo ovšem jen o okamžitý nápad - stále ještě si dělal starosti o bezpečí té americké dívky, Kate Schechterové, a rozhovor se záznamníkem při posledním telefonátu ho vůbec neuklidnil. Teď už určitě bude doma a bude spát a určitě bude uklidňujícím způsobem rozzuřená, když ji v tuhle dobu probudí všetečný telefonát.
Našel pár mincí a fungující telefon a vytočil její číslo. Ozval se mu opět záznamník.
Říkal, že si právě odskočila na noc do Asgardu. Není si jista, do které části Asgardu jedou, ale rozhodně se později mihnou ve Valhalle, pokud večer bude stát za to. Jestli jí chce nechat vzkaz, poslechne si ho ráno, když bude ještě naživu a bude mít náladu. Pak se ozvalo pípání, které znělo Dirkovi v uších ještě několik vteřin poté, co je doopravdy zaslechl.
"Ach, dobrý Bože," vzdychl a uvědomil si, že stroj ho právě nahrává. "Myslel jsem, že domluva zněla, že mi máte zavolat, než uděláte něco nemožného."
Zavěsil telefon a hlava se mu zlostí točila. Valhalla, co? Tak tam se dnes večer všichni kromě něj hrnou? Měl sto chutí jít domů, lehnout si a probudit se v hokynářství.
Valhalla.
Znovu se rozhlédl a jméno Valhalla mu znělo v uších. Není pochyb, že hala této rozlohy by byla skvělou hodovní síní pro bohy a mrtvé hrdiny a že prázdný hotel Midland Grand by skoro stál za to přestěhovat sem z Norska celý ten cirkus.
Uvažoval, jestli něco znamená, když člověk ví, do čeho vstupuje.
Nervózně a váhavě prošel zmíněným prostorem. Nic se nestalo. No dobře. Otočil se a chvíli záhadné místo pozoroval a zvolna přitom potahoval z cigarety darované vandrákem. Prostor vypadal stále stejně.
Znovu jím prošel, tentokrát už nikoli váhavě, ale pomalými, jistými kroky. Opět se nic nestalo, ale pak, právě když vycházel, mu na konci skoro připadalo, že na půl okamžiku téměř zaslechl chrčivý zvuk, něco jako explozi bílého šumu na pokažené stupnici rádia. Ještě jednou se otočil a vracel se. Opatrně otáčel hlavou a snažil se zachytit sebeslabší zvuk. Chvíli neslyšel nic, a pak najednou se kolem něj přehnal útržek šumu a zmizel. Pohyb stranou, další útržek. Sunul se strašlivě, nesmírně pomalu a opatrně. Ve snaze zachytit onen zvuk otočil nejnepatrnějším a nejjemnějším pohybem hlavou o miliardtinu miliardtiny stupně, vklouzl za molekulu a byl pryč.
Musel ale okamžitě uskočit, aby se vyhnul obrovskému orlovi, který se na něj střemhlav řítil z nesmírného prostoru.

KAPITOLA 28
Ale byl to úplně jiný orel. Ten další byl také úplně jiný a následující rovněž. Zdálo se, že vzduch se jimi přímo hemží. Vstoupit do Valhally, aniž by se jich na člověka vrhlo alespoň půl tuctu, bylo zjevně nemožné. Vrhali se dokonce i na sebe navzájem.
Dirk zvedl ruce nad hlavu, aby odrazil útok divoce se zmítajících pernatců, obrátil se, zakopl a upadl za obrovský stůl na podlahu postlanou těžkou, mokrou, hrubou slámou. Klobouk se mu zakutálel pod stůl. Doplazil se za ním, pevně si ho narazil na hlavu a pomalu vykoukl nad tabuli.
Síň byla ztemnělá, ale ozařovaly ji slavnostní ohně.
Vzduch houstl hlukem a kouřem z hořícího dřeva, jakož i vůněmi pekoucích se selat, ovcí a kanců, potem, vinnými výpary a připálenými orlími křídly.
Stůl, za nímž se krčil, byl jednou z nesčetných dubových fošen spočívajících na kozách, rozestavěných všude po celé síni a obložených kouřícími kusy mrtvých zvířat, ohromnými chleby, velkými železnými poháry, z nichž ubryndávalo víno, a svíčkami připomínajícími voskové mraveniště. Kolem nich a na nich vířily mohutné upocené postavy, které jedly, pily, zápasily o jídlo, zápasily uprostřed jídla, zápasily pomocí jídla.
Asi na metr od Dirka stál na stole válečník a bojoval s prasetem, které se peklo celých šest hodin, a zřejmě prohrával, ale s ohromným elánem a odvahou. Ostatní válečníci ho povzbuzovali jásotem a polévali ho vínem z koryta.
Střecha - pokud z ní na tuto vzdálenost a v mihotavém světle ohňů bylo vůbec něco vidět - byla složena ze štítů svázaných k sobě.
Dirk popadl klobouk, sklonil hlavu a dal se do běhu ve snaze dostat se k boční stěně síně. Běžel a připadal si doslova neviditelný, protože byl úplně střízlivý a podle svých vlastních měřítek normálně oblečený. Po cestě míjel názorné ukázky všech představitelných podob tělesných funkcí, snad kromě čištění zubů.
Pach vznášející se ve vzduchu byl, stejně jako v případě vandráka z nádraží King's Cross, toho druhu, který na vás nikdy nepřestane útočit. Stále rostl a nabýval, až člověku připadalo, že má větší a větší hlavu, aby se do ní vešel.
Rámus způsobený třeskem meče o meč, meče o štít, meče o tělo a těla o tělo, byl takový, že se z něj točily a chvěly ušní bubínky a chtělo se jim plakat. Dirk cupital a prodíral se zdivočelým davem, který do něj bušil, šťouchal lokty, strkal, zakopával o něj a poléval ho vínem, ale nakonec dorazil k postranní zdi zbudované z masivních dřevěných a kamenných desek pokrytých páchnoucími kravskými kůžemi.
Na okamžik se zastavil a zalapal po dechu. Ohlédl se zpět a s úžasem pozoroval scénu.
Tak tohle je Valhalla.
O tom nemohlo být nejmenších pochyb. Tohle by rozhodně žádná ze společností zajišťujících veřejné stravování nedokázala napodobit. A celá ta kypící, zdivočelá masa hýřících bohů a válečníků i s jejich dámami-objekty hýření, a se všemi štíty a ohni a kanci, se zdála vyplňovat prostor blížící se co do rozlohy nádraží St. Pancras. Horko, které z toho všeho stoupalo, jako by už už hrozilo zadusit hejna nepříčetných orlů zmítajících se ve vzduchu nad zástupem.
A možná že už se skutečně dusili. Dirk si vůbec nebyl jist, jestli by se hejno rozzuřených orlů, kteří mají dojem, že se už už zadusí, chovalo výrazně jinak než mnozí z orlů, které právě pozoroval.
Když se probojovával davem, leželo mu v hlavě cosi, co raději odkládal a zdráhal se o tom uvažovat, ale teď přišla

chvíle položit si onu otázku.
A co Draycottovi, ptal se v duchu.
Co tu jen mohou dělat? A kde mohou v téhle mele být?
Přimhouřil oči a soustředěně zíral do dmoucího se davu, jestli se mu někde podaří zahlédnout módní červené brýle nebo tichý italský oblek, jak se proplétají mezi řinčícími náprsními krunýři, propocenými koženými svršky. Díval se s vědomím, že je to marná snaha, ale že se přesto musí pokusit.
Ne, usoudil, nevidí je. A tušil, že ani nikoho jiného z téhle sociální skupiny. Další úvahy v tomto směru přerušila těžká sekyra s krátkou rukojetí, která profičela vzduchem a zaryla se s úděsným žuchnutím do stěny necelých deset centimetrů od jeho levého ucha, a na okamžik mu zablokovala jakékoli myšlení.
Když se vzpamatoval ze šoku a vydechl, pomyslel si, že nástroj možná nebyl vržen po něm se zlovolným úmyslem, nýbrž že šlo jen o projev dobré nálady válečníků. Nebyl však v příliš bujaré náladě vhodné na večírek, a tak se rozhodl změnit stanoviště. Zvolna se sunul podle stěny ve směru, kde by, pokud by ovšem byl na nádraží St. Pancras a nikoli ve Vallhalle, ležela pokladna. Netušil, co tam najde, ale odhadoval, že to tam musí být jiné než tady, což by bylo každopádně dobré.
Tady na okraji mu poměry připadaly klidnější.
Bujarost a veselí se zřejmě soustřeďovaly spíše směrem do středu síně, kdežto stoly, kolem nichž teď procházel, byly obsazeny většinou jedinci, kteří vypadali, že dospěli do období svých nesmrtelných životů, kdy raději meditují o časech, kdy zápasili s mrtvými prasaty, a kdy pronášejí jeden k druhému uznalé komentáře o jemnostech techniky zápasu s mrtvou zvěří, než že by se s ní chtěli doopravdy utkat.
Dirk zaslechl poznámku, kterou kdosi prohodil ke svému společníkovi, že v rozhodujícím okamžiku je nejdůležitější uchopit protivníka levou rukou, třemi prsty naplocho za prsní kost, aby člověk nakonec nepadl úplně tuhý, na což soused odpověděl vlídným "chm no".
Dirk se zastavil a pátravě se rozhlédl.
Shrbený v zamyšlení nad železným talířem tu seděl Dirkův známý z nádraží King's Cross, oděný do silně potřísněných a slepených kožešin sepjatých sponami, čpících a páchnoucích pokud možno ještě víc než komplet, v němž ho minule viděl.
Uvažoval, jak ho oslovit. Plácnutí do zad a bodré houknutí: "Ahoj! Dobrý mejdan. Je to síla," byly jednou možnou strategií, ale Dirkovi nepřipadala správná.
Zatímco si lámal hlavu, náhle se z výšky přiřítil orel a s mohutným pleskáním a třepetáním přistál na stole před stařík em, složil křídla a postupoval k němu domáhaje se potravy. Stařec ledabyle odtrhl kus masa od kosti a podal je opeřenci, který mu nabízené sousto ostrým, ale přesným klovnutím odebral z prstů.
Dirk si pomyslel, že tohle by mohl být klíč k přátelskému pohovoru. Nahnul se přes stůl a sebral kousek masa a nabídl jej orlovi. Pták na něj zaútočil a šel mu po krku, takže byl nucen odhánět zuřivého netvora kloboukem, ale účelu bylo dosaženo.
"Chm no," pravil muž, zaplašil orla a posunul se na lavici o pár centimetrů. I když nešlo o přehnaně lichotivé pozvání, přece jen to pozvání bylo.
"Děkuju vám," zafuněl Dirk.
"Chm no."
"Jestli si vzpomínáte, já-"
V tom okamžiku Valhallou zaduněl strašlivý rezonující úder. Byl to zvuk bubnu, ale zněl jako nástroj obrovitých rozměrů, protože musel přehlušit vřavu hlasů plnících rozlehlou síň. Zazněl třikrát, pomalými mohutnými údery, jako by promluvilo samo srdce síně.
Dirk vzhlédl, aby zjistil, odkud zvuk vychází. Teprve teď si všiml, že na jižním konci síně, k němuž byl obrácen čelem, se skoro po celé její šířce táhne rozložitý balkon nebo můstek. Rýsovaly se tam jakési postavy, jen nezřetelně viditelné v horkém oparu a hemžení orlů, ale Dirk měl pocit, že ať je to kdokoli, rozhodně vládne všem tady dole.
Odin, pomyslel si. Na balkóně určitě musí být Odin, otec veškerenstva.
Hlučná zábava rychle umlkla, ale trvalo ještě několik vteřin, než konečně ztichly i její ozvěny.
Když všichni v očekávání zmlkli, silný hlas z balkonu zazněl síní.
"Hodina výzvy je téměř u konce. Stanovil ji velký bůh Thor. Do třetice se táži, kde je Thor?"
Halou se neslo mumlání naznačující, že nikdo neví, kde je Thor a proč nepřišel, aby přednesl svou výzvu.
Hlas dále pravil: "To je těžká urážka důstojnosti otce veškerenstva. Jestliže výzva nebude přednesena do vypršení lhůty, Thorův trest bude stejně těžký."
Znovu třikrát zaduněl buben a úžas v síni ještě vzrostl. Kde je Thor?
"Je s nějakou dívkou," vykřikl kdosi, pak se ozvaly výbuchy smíchu, načež opět převládla obvyklá změť hlasů.
"Ano. Řekl bych, že je," kývl Dirk.
"Chm no."
Dirk se domníval, že mluví pro sebe, a překvapilo ho, když jeho slova vyvolala stařík ovu odezvu, i když odpověď sama ho příliš nepřekvapila.
"Thor svolal dnešní shromáždění?" zeptal se Dirk.
"Chm no."
"Trochu nezdvořilé, nedostavit se."
"Chm no."
"Nejspíš jsou všichni poněkud rozčileni."
"Dokud je dostatek prasat, tak ne."

"Prasat?"
"Chm no."
Dirk momentálně nevěděl, jak dál.
"Chm no," řekl rezignovaně.
"Thorovi jedinému o něco jde, víš," svěřoval mu stařík. "Vždycky vysloví obvinění, a pak je není schopen prokázat. Neumí argumentovat. Rozzlobí se a je celý popletený, pak udělá něco hloupého a nechá si uložit pokání. Ostatní sem chodí jen kvůli prasatům."
"Chm no." Dirk se učil novou konverzační techniku a žasl, jak je úspěšná. Zadíval se na starého muže s novým respektem.
"Víš, kolik kamenů je ve Walesu?" zeptal se stařík zničeho nic.
"Chm no," odpověděl Dirk obezřele. Tenhle vtip neznal.
"Já taky ne. On to nikomu nepoví. Řekne jen: ‚spočítej si je sám' a mrzutě jde pryč."
"Chm no." Vtip Dirkovi nepřipadal moc dobrý.
"Tentokrát ani nepřišel. Nemůžu říct, že bych mu to zazlíval. Ale mrzí mě to, protože si myslím, že možná má pravdu."
"Chm no."
Muž se odmlčel.
Dirk vyčkával.
"Chm no," řekl znovu nadějeplně.
Nic.
"Takže, ehm... myslíte že možná má pravdu?" Dirk se pokusil o opatrnou pobídku.
"Chm no."
"Tak starouš Thor má možná pravdu, že? Tak je to," snažil se dále Dirk.
"Chm no."
"V jakém směru myslíte, že má pravdu?" Dirkovi konečně začala docházet trpělivost.
"Ve všech."
"Chm no," odvětil Dirk poražen.
"Není žádným tajemstvím, že bohům nastaly těžké časy," promluvil muž chmurně. "To vidí jasně každý, dokonce i ti, co se zajímají jen o prasata, což je většina. A když cítíš, že už tě nikdo nepotřebuje, může to být těžké, myslet na to, co bude po dalším praseti, zvlášť když jsi míval pro sebe celý svět. Všichni to prostě přijímají jako nevyhnutelné. Všichni kromě Thora. A teď to najednou vzdal. Ani se nenamáhal přijít a lámat a jíst s námi prase. Prostě to vzdal. Chm no."
"Chm no," souhlasil Dirk.
"Chm no."
"Takže, ehm, Thorovo obvinění," řekl Dirk zkusmo.
"Chm no."
"Jak znělo?"
"Chm no."
Dirk už nadobro ztratil trpělivost a obořil se na stařík.
"Jak znělo Thorovo obvinění, které vznesl proti Odinovi?" naléhal zlostně.
Muž se k němu otočil s pomalým překvapením a vpadlýma očima si ho prohlédl od hlavy k patě.
"Ty jsi smrtelník, co?"
"Ano," odpověděl Dirk mrzutě. "Jsem smrtelník. Ovšemže jsem smrtelník. Co s tím má smrtelnost co společného?"
"Jak jsi se sem dostal?"
"Sledoval jsem vás." Dirk vytáhl z kapsy prázdnou a zmuchlanou krabičku od cigaret a položil ji na stůl. "Díky. Jsem dlužníkem."
Dost chabá omluva, pomyslel si, ale na nic lepšího se nezmohl.
"Chm no." Muž odvrátil zrak.
"Jak znělo Thorovo obvinění, které vznesl proti Odinovi?" zeptal se znovu Dirk a snažil se, aby se mu do hlasu nevkradla netrpělivost.
"Co ti na tom záleží?" řekl nesmrtelný stařík trpce. "Jsi smrtelník. Co by ses staral? Dostali jste z toho, co jste chtěli, ty a tobě podobní, i když už to za moc nestojí."
"Z čeho jsme dostali, co jsme chtěli?"
"Z toho obchodu," vysvětloval netrpělivě nesmrtelník. "Ze smlouvy, o níž Thor tvrdí, že ji Odin uzavřel."
"Ze smlouvy?" podivil se Dirk. "Z jaké smlouvy?"
Do mužovy tváře pomalu vstoupil hněvivý výraz. Když konečně pohlédl na Dirka, slavnostní ohně Valhally mu tančily v očích.
"Smlouvy o prodeji nesmrtelné duše," pronesl temně.
"Cože?" užasl Dirk. Tahle myšlenka už ho napadla a zase ji zavrhl. "Chcete říct, že mu nějaký člověk prodal duši? Jaký člověk? Nedává to smysl."
"Ne, to by vůbec nedávalo smysl," odpověděl stařík. "Řekl jsem přece nesmrtelné duše. Thor tvrdí, že Odin prodal duši Člověku."
Dirk na něj zděšeně zíral, a pak pomalu zvedl oči k balkonu. Něco se tam dělo. Znovu zazněl velký buben a rozlehlá síň Valhally se opět ztišila. Ale druhý ani třetí úder už nezaslechli. Zřejmě se stalo něco nečekaného a postavy na balkoně se začaly zmateně hemžit. Hodina výzvy právě končila, ale nějaký problém se zřejmě vyskytl.
Dirk se plácl dlaněmi do čela a zapotácel se v sedě, protože mu náhle došly různé souvislosti.

"Nikoli Člověku," opravil stařík, "ale jistému člověku a jisté dámě. Právníkovi a pracovnici v reklamě. Hned jsem říkal, že je to všechno její vina, když jsem ji viděl. Neuvědomil jsem si ale, že bych skutečně mohl mít pravdu." Obrátil se naléhavě ke svému společníkovi. "Musím se dostat tam nahoru. Pomozte mi, pro živé bohy!"

KAPITOLA 29

"O...ddddiiiiiiiinnnnneeeee!!!!!"

Thor vydal tak zuřivé zařvání, že se nebe zachvělo. Těžká mračna hromově zabručela překvapením nad mocným proudem vzduchu, který pod nimi prolétl. Kate zděšeně uskočila, bílá strachy a šokem, uši zalehlé.

"Ouchcapku!!!!!!!"

Oběma rukama mrštil kladivem na zem přímo před své nohy. Udeřil jím na tak krátkou vzdálenost tak prudce, že se odrazilo a vyskočilo asi třicet metrů do vzduchu.

"Ggggrrrrrrrrrr!!!!!" S obrovskou explozí vydechl vzduch z plic a vymrštil se do vzduchu za kladivem, chytil je, právě když začínalo klesat a znovu jím udeřil o zem, opět je chytil, když znovu vyletělo, prudce se přetočil ve vzduchu a vrhl kladivo vší silou, jaké byl schopen, směrem nad moře a pak spadl na zem a tloukl do země nohama, lokty a pěstmi v nepředstavitelném záchvatu vzteku.

Kladivo se řítilo nad mořem po velmi nízké dráze. Hlavice zajela pod vodu a plachtila v konstantní hloubce asi patnácti centimetrů. Na hladině se zvolna, ale lehce rozevřela ostrá brázda táhnoucí se asi půldruhého kilometru za kladivem razícím si cestu jako chirurgický nůž. Vnitřní stěny brázdy se za ním hladce prohlubovaly, jako by je odhodila jeho nesmírná energie, až se nakonec na tváři moře objevilo hluboké údolí. Jeho stěny se nejistě houpaly a kymácely, pak se zhroutily a roztříštily o sebe v šíleně zpěněném třesku. Kladivo zdvihlo hlavici a vyhouplo se vysoko do vzduchu. Thor vyskočil na nohy a pozoroval je a přitom stále bušil nohama do země jako boxer, ale spíš jako boxer, který chce vyvolat pořádné zemětřesení. Když kladivo dosáhlo vrcholu dráhy, Thor prudce máchl pěstmi dolů jako dirigent a nástroj se vrhl do třištící se vodní masy.

Tím se moře na chvíli zdánlivě uklidnilo, jako se zklidní hysterka dobře umístěnou fackou. Okamžik klidu však pominul. Z facky vyrazil mohutný sloup vody a za pár vteřin z jeho středu vystřelilo kladivo, které vyhnalo další obrovský sloup vody přímo z prostředka prvního.

Kladivo metalo kotrmelce na vrcholu vodního sloupu, točilo se a vířilo a pak se hnalo zpět ke svému vlastníkovi jako příliš rozdováděné štěně. Thor se za ně chytil, ale místo, aby je zastavil, nechal se nést zpět a společně pak letěli mezi skalami ještě asi sto metrů, až konečně na měkčí půdě Thor zabrzdil nohama.

V mžiku byl zase na nohou. Začal přeskakovat z nohy na nohu skoro třímetrovými skoky a točit se dokola a přitom kolem sebe máchal kladivem, které držel na délku natažené paže. Když je opět pustil, rozletělo se zase na moře, ale tentokrát se prořítilo nad hladinou v obrovském půlkruhu a přinutilo moře, aby se zvedlo po jeho obvodu, takže na chvíli vytvořilo z vody obří amfiteátr. Když vodní masa přepadla dopředu, roztříštila se jako přílivová vlna, která se hnala kupředu a rozzuřeně se vrhla proti nevysoké stěně útesu.

Kladivo se vrátilo k Thorovi, který je okamžitě zase odhodil velkým postranním obloukem. Narazilo do skály a vykřesalo z ní tučnou zlobnou jiskru. Odskočilo od ní a vykřesalo další jiskru z jiné skály a znovu z další. Thor se vrhl na kolena a při každém úderu kladiva do skály bušil pěstí do země, až skály nadskakovaly kladivu vstříc. Jiskra za jiskrou vylétávaly ze skal. Kladivo bilo do každé další skály silněji a silněji, až nakonec jedna jiskra vyvolala varovný záblesk z oblak.

A pak se dalo nebe zvolna do pohybu, jako nějaké ohromné rozzuřené zvíře rozvinující se ve své noře. Jiskry odlétávaly od bušícího kladiva stále častěji a tvrději, několik jazyků blesku jim obloukem slétlo z nebe v ústrety a celá země se začínala chvět čímsi velmi podobným strachu.

Thor zdvihl lokty nad hlavu a pak jimi prudce máchl dolů s dalším hromovým zařváním vyslaným k nebesům.

"O...ddddiiiiiiiinnnnnneeeee!!!!!"

Zdálo se, že se nebe chystá puknout.

"Ouuuuchchchccaaaapppkkkuuuuu!!!!!!!"

Thor se vrhl na zem a do vzduchu vylétly asi tak dva náklaďáky skalnaté země. Třásl se rostoucím vztekem. Jak se třásl a opíral o zem, jedna stěna útesu se s temným zasténáním začala pomalu naklánět do moře. V několika vteřinách se převalila do bouřlivého vření a Thor se odpotácel zpět. Popadl balvan velikosti koncertního křídla a zdvihl ho nad hlavu.

Na jeden prchavý okamžik všechno ztichlo.

Thor vrhl balvan do moře.

Znovu popadl kladivo.

"O...! zařval zase. "...ddddddddinnnnnnnnneeeeee!!"

Kladivo dopadlo.

Ze země vytryskl gejzír vody a nebe explodovalo. Blesky jako stěna bílého světla se míhaly po pobřeží na míle daleko oběma směry. Hrom burácel, jako by se s třeskem srážely celé světy a mračna zvracela déšť otřásající zemí. Thor stál v přívalech vody a jásal.

Za pár minut se běsnící živly utišily. Silný a vytrvalý déšť však padal dál. Mraky se čistily a chabé paprsky ranního světla si začínaly hledat cestu řídnoucím příkrovem.

Thor se ploužil zpátky nahoru od místa, kde prve stál, a oprašoval a omýval si ruce. Když k němu přiletělo kladivo, chytil je do ruky.

Zjistil, že Kate stojí a pozoruje ho a chvěje se úžasem, strachem a zlostí.

"Co tohle všechno mělo znamenat?" zaječela na něj.

"Prostě jsem se potřeboval pořádně vyzuřit," odpověděl. Vysvětlení ji zřejmě neuspokojilo, a tak dodal: "Bůh se přece občas může trochu předvádět, nebo snad ne?"
Deštěm k nim spěchala Tsuliwaensina schoulená postava.
"Ty ale naděláš rámusu, Thore," kárala ho.
Ale Thor byl pryč. Když se obě ženy rozhlédly, došly k závěru, že nejspíš bude onou drobnou tečkou řítící se světlajícím nebem k severu.

KAPITOLA 30
Cynthie Draycottová znechuceně zírala z balkónu na scénu pod sebou. Valhalla se už zase bavila naplno.
"Hnusí se mi to," ofrňovala se. "Nechci, aby něco takového mělo místo v mém životě"
"Vždyť to není nutné, drahoušku," uklidňoval ji tiše Clive Draycott stojící za ní, ruce na jejích ramenou. "Ta záležitost se právě zařizuje a všechno bude v pořádku. Lepší to ani nemůže být. Získáme přesně to, co jsme chtěli. Víš, že v těch brýlích vypadáš fantasticky? Opravdu ti sluší. Myslím to vážně. Jsou úžasně chic"
"Clive, to už mělo být dávno zařízeno. Jde o to, že nás neměli obtěžovat, měli jsme to prostě udělat, vyřídit to a zapomenout. O to tady šlo. Už jsem v životě musela snést dost svinstva. Chtěla jsem, aby to klaplo na sto procent. Tohle já nechci."
"Přesně tak. A proto je to pro nás tak perfektní. Perfektní. Jasné porušení smlouvy. Teď dostaneme, co budeme chtít, a nemáme žádné závazky. Perfecto. Až odsud půjdeme, budeme vonět růžemi, a čeká nás stoprocentně skvělý život. A je to úplně čisté. Přesně, jak jsi chtěla. Opravdu, pro nás to nemůže být lepší. Věř mi."
Cynthie si nedůtklivě objala pažemi ramena.
"A co ten nový... člověk? S tím se taky musíme nějak vypořádat."
"To bude snadné. Úplně snadné. Poslyš, to je naprostá maličkost. Buď ho do toho vezmeme nebo ho prostě vynecháme. To se zařídí než odsud odejdeme. Něco mu koupíme. Nový kabát. Možná že mu budeme muset koupit nový dům. Víš kolik nás to bude stát?" Vyloudil ze sebe něco okouzlujícího smíchu. "Úplnou maličkost. Nebudeš na to nikdy muset ani pomyslet. Nebudeš ani nikdy muset pomyslet na to, že na to nemusíš myslet. Je to... tak... snadné. Jasné?"
"Hm."
"Tak jo. Hned jsem tu."
Obrátil se a vykročil k předpokoji síně otce veškerenstva a cestou se usmíval.
"Takže, pane..." znovu ostentativně pohlédl na navštívenku, "...Gently. Vy tedy chcete zastupovat tyhle lidi?"
"Tyto nesmrtelné bohy," opravil ho Dirk.
"No dobře, bohy," souhlasil blahosklonně Draycott. "V pořádku. Možná že odvedete lepší práci než ten maniakální podvodník, se kterým jsem musel jednat předtím. Je to docela figurka, ten náš pan Ouchcapek. Ouchcapek. Ten chlapík byl skutečně neuvěřitelný. Dělal, co uměl, vyzkoušel kdejaký trik, aby mě oblbnul a napálil. Víte, jak se chovám k takovým lidem? Jednoduše. Ignoruju je. Prostě... je ignoruju. Jestli si chce zahrávat a vyhrožovat a řvát, a nacpat tam pět set sedmnáct vedlejších klauzulí, na kterých si myslí, že mě chytí, mně je to jedno. Jenom mařím čas, ale co má být? Já mám času dost. Dost pro lidi jako je pan Ouchcapek. Totiž víte, co je doopravdy šílené? Ten chlapík nedokázal dát dohromady smlouvu, aby si zachránil život. Vlastní... život. Ale já vám řeknu, pokud jde o mě, je to v pořádku. Může kolem sebe mlátit a plivat, jak chce - až se unaví, já ho prostě mám na háku. Poslyšte, já sepisuju smlouvy v gramofonovém průmyslu. Tihle chlapi jsou proti tomu malé rybky. Primitivní divoši. Sám jste je viděl. Jednal jste s nimi. Jsou to primitivní divoši. Nebo snad ne? Jako Indiáni. Ani nevědí, co mají. Víte mají vlastně kliku, že nenarazili na nějakého skutečného prevíta. Myslím to vážně. Víte, kolik stála Amerika? Víte kolik opravdu stály Spojené státy severoamerické? Nevíte, a já taky ne. A chcete vědět proč? Ta částka je tak zanedbatelná, že i kdyby nám ji někdo řekl, za dvě minuty to zapomeneme. Prostě by se nám to vykouřilo z hlavy.
Musím vám říct, že ve srovnání s tím, já se starám. Já se skutečně starám. Soukromé apartmá ve Woodsheadské nemocnici? Dokonalá péče, strava, omračující spousty ložního prádla. Omračující. Za to, co to stojí, byste si mohl prakticky koupit Spojené státy, a za dnešní ceny! Ale víte co? Řekl jsem, když chce čisté prádlo, má ho mít. Jen ať ho má. To je v pořádku. Ten chlapík si to zaslouží. Může mít tolik prádla... kolik chce. Ale ať se mnou nehraje na levačku, to je všechno.
Ale řeknu vám, že ten chlápek má hezký život. Hezký život. A myslím, že to je to, co v podstatě chceme všichni. Hezký život. Tenhle chlap tedy rozhodně chtěl. A nevěděl, jak to zařídit. Žádný z nich to neví. V moderním světě jsou tak nějak bezmocní. Je to pro ně dost těžké, tak se jim snažím pomoct. Řeknu vám, jak jsou naivní, myslím skutečně naivní. Moje žena, Cynthie, však jste ji viděl, že? Je to skutečně skvělá manželka. Řeknu vám, náš vztah je tak dobrý-"
"Nechci nic slyšet o vašem vztahu k vaší ženě."
"No dobře. V pořádku. Naprosto v pořádku. Jen si myslím, že by možná stálo za to, abyste věděl pár věcí. Ale jak chcete. Tak tedy Cynthie pracuje v reklamě, jak asi víte. Je hlavním partnerem ve významné reklamní agentuře. Významné. Před pár lety dělali jakousi velkou kampaň, opravdu velkou. A v jedné reklamě hrál nějaký herec boha. Něco propagoval, nevím co, možná limonádu, něco pro děti na zkažení zubů, umíte si to představit.
A Odin byl v té době úplně na suchu. Prakticky na ulici. Nedokázal prostě nic splašit, protože na tenhle svět není adaptovaný. Taková ohromná moc, jenomže ji tady neumí využít. A teď přijde to nejšílenější.
Odin viděl tu reklamu v televizi a pomyslel si: ‚A hele, to bych mohl dělat, jsem přece bůh.' Myslel si, že by si třeba mohl vydělávat hraním v reklamách. Víte jistě, co by to znamenalo. Za to by dostal ještě míň než za Spojené státy, chápete? Jen si pomyslete. Odin, zdroj moci a vládce všech nordických bohů, si myslí, že by si mohl vydělávat hraním v reklamě na limonádu.

A tak tenhle chlápek, tenhle bůh, jde a snaží se sehnat někoho, kdo by mu zařídil protekci a dohodil mu nějakou reklamu. Dojemně naivní. Ale taky chamtivý - na to nezapomínejme.
A tak si ho náhodou všimla Cynthie. V té době byla jenom bezvýznamná úřednice v účtárně. Nejdřív mu nevěnovala pozornost, protože si myslela, že je blázen, ale byl tak zvláštní, že ji začal fascinovat, a tak jsem ho okoukl. A víte co? Došlo nám, že ten chlápek je opravdický. Prostě opravdický. Skutečný, opravdický bůh ve všemi schopnostmi a s celou parádou. A nejenom nějaký bůh, ale dokonce ten hlavní. Ten, na kterém závisí moc ostatních bohů. A chce hrát v reklamě. Věřil byste tomu? Řekněme si to slovo ještě jednou. V reklamě.
Šokující nápad. Copak ten chlap neví, co má? Copak si neuvědomuje, co mu jeho moc může přinést?"
Evidentně ne. Řeknu vám, byla to nejúžasnější chvíle v našem životě. Ú...žas...ná. Řeknu vám, Cynthie i já jsme vždycky věděli, že jsme jiní než ostatní, že se nám přihodí něco zvláštního, a tady to máte. Něco zvláštního.
Ale podívejte se. Nejsme chamtiví. Nechceme všechnu moc, všechno bohatství. Díváme se tady na celý svět. Celý ten... zatracený... svět. Mohli bychom vlastnit celý svět, kdybychom chtěli. Ale kdo by chtěl vlastnit celý svět? Pomyslete na ty problémy. Nechceme ani žádné obrovské bohatství, jednat se všemi těmi právníky a účetními, a že já sám jsem právník. Dobře, můžete si najmout lidi, aby za vás dohlíželi na vaše právníky a účetní, ale co to bude za lidi? Další právníci a účetní. Víte, my ani nechceme zodpovědnost za to všechno. To je příliš.
A tak jsem dostal nápad. Koupíte si třeba velký majetek, a pak prodáte dál, co nechcete. Tímhle způsobem dostanete, co chcete, a spousta dalších lidí také dostane, co chce, jenže to dostanou přes vás, a tak se vám cítí zavázáni, a budou si dobře pamatovat, přes koho to získali, protože podepíší kousek papíru, kde se praví, jak moc jsou vám zavázáni. A tak peníze proudí zpět, na úhradu nesmírně nákladné lékařské péče vynakládané na našeho pana Odina.
Nemáme toho moc, pane Gently. Jeden či dva pěkné, skromné domy. Jedno či dvě pěkná, skromná auta. Vedeme hezký život. Opravdu velice hezký. Moc toho nepotřebujeme, protože všechno, co potřebujeme, je nám vždycky k dispozici, je to zařízeno. Vše, co jsme žádali, a vzhledem k okolnostem to byl velmi rozumný požadavek, bylo, že o tom už nechceme nic slyšet. Vezmeme si těch pár skromných věcí, co nám patří - a poklona, jdeme. Nechceme nic jiného než absolutní mír a absolutní klid, a hezký život, protože Cynthie je občas trochu nervózní. Fajn.
A najednou, co se nestane dnes ráno? Přímo na našem prahu. Je to nechutné. Doopravdy nechutný výstup. A víte, jak se to stalo?
Stalo se to takhle. Na scéně opět náš přítel pan Ouchcapek a snaží se vypadat jako pěkně mazaný právník zběhlý ve voodoo. Dojemné. Ohromně ho baví utrácet můj čas všemi těmi svými triky a hrami a úskoky, a pak se mě pokouší vyvést z míry tím, že mi předloží účet za svůj čas. To ještě nic není. To je tvůrčí přístup k práci. Všichni právníci to dělají. Fajn. A já na to, sem s vaším účtem. Beru ho a nestarám se, za co je. Dejte mi svůj účet a já se postarám, aby byl proplacen. V pořádku. Tak mi ho tedy dal.
Až potom jsem si všiml, že je tam ten ošemetný mezisoučet. No a co? Snaží se být chytrý. Dal mi horkou bramboru. Poslyšte, gramofonový průmysl je horkých brambor plný. Ale to se všechno dá zařídit. Vždycky se najdou lidé, kteří za vás rádi leccos zařídí, když se chtějí vyšplhat po společenském žebříčku. A pokud si své místo na žebříčku zaslouží, najdou si zase někoho, kdo to za ně zařídí. Když dostanete horkou bramboru, musíte ji poslat dál. Já jsem to udělal. Spousta lidí je moc ráda, když pro mě může nechat něco zařídit. Chápete to? Byla to ohromná legrace, sledovat, kam až se ta horká brambora dostane a jak rychle. Hodně jsem se při tom poučil, kdo je chytrý a kdo ne. Ale pak najednou horká brambora přistane na mém dvorku za domem, a obávám se, že na to se vztahuje klauzule o sankcích. Celá ta záležitost s Woodsheadem je hodně nákladná legrace, a myslím, že vaši klienti to přepálili právě v tomhle bodě. Máme své páky. Prostě celou tu věc zrušíme. Věřte mi, že mám dnes už všechno, co bych ještě vůbec kdy mohl chtít.
Ale poslouchejte, pane Gently. Jistě chápete, oč mi jde. Byli jsme k sobě hodně otevření a já z toho mám dobrý pocit. Jistě, jsou tu určité citlivé otázky, ale v mém postavení mám možnost zařídit, aby se ledacos stalo. Takže snad bychom mohli dojít k některému z mnoha možných způsobů urovnání. Cokoliv chcete, pane Gently, všechno je možno zařídit."
"Vidět vás bradou vzhůru, pane Draycotte," odpověděl Dirk. "To je vše."
"A vy mi taky můžete políbit."
Dirk se obrátil a vyšel z místnosti, sdělit svému novému klientovi, že patrně narazili na problém.

KAPITOLA 31
O chvilku později z jinak opuštěného nádvoří nádraží St. Pancras tiše vyjelo tmavě modré BMW a odplulo zmlklými ulicemi.
Dirk Gently si poněkud sklíčeně nasadil klobouk a opustil nově získaného a hned nato ztraceného klienta, který prohlásil, že chce zůstat sám a že se možná promění v krysu nebo něco podobného, jako spousta lidí, které by mohl jmenovat.
Zavřel za sebou ohromné dveře a zvolna vyšel na balkón vévodící rozlehlé klenuté síni bohů a hrdinů. Vešel zrovna ve chvíli, kdy se nejvytrvalejší účastníci radovánek pozvolna vytráceli, aby se nejspíš v témže okamžiku vynořili ve velké klenuté hale nádraží St. Pancras. Chvíli zíral do prázdné síně, kde se slavnostní ohně dávno proměnily v hasnoucí uhlíky.
Pak už stačilo jen nepatrné kmitnutí hlavou, aby se přemístil podobným způsobem, a tak se octl ve zchátralé chodbě hotelu Midland Grand, jíž profukoval vítr. Venku ve ztemnělé nádražní hale znovu zahlédl poslední opozdilce z Valhally, jak se šourají ven, do chladných londýnských ulic, kde si najdou lavičky, zkonstruované tak, aby se na nich nedalo spát, a uloží se na nich ke spánku.
Vzdychl a snažil se najít cestu ze zpustlého hotelu, což se ukázalo jako mnohem složitější problém než předpokládal, protože dům byl nesmírně rozlehlý, temný a podobal se labyrintu. Konečně našel široké točité gotické schodiště, které vedlo až dolů do vstupní haly s klenutými oblouky, zdobené vyřezávanými draky a gryfy a těžkým ozdobným

mřížovím. Hlavní přední vchod byl už po léta zamčený, ale Dirk nakonec našel postranní chodbu vedoucí dolů k brance střežené velkým upoceným knedlíkem, který tu působil jako noční hlídač. Domáhal se vysvětlení, jak se Dirk dostal dovnitř, a odmítal se spokojit některým z poskytnutých výkladů. Nakonec ho stejně musel pustit ven, protože se celkem nic jiného nedalo dělat.
Dirk prošel ke vchodu k pokladnám a odtud do nádražní haly. Chvíli jen tak stál, pak vyšel hlavním vchodem a dal se po schodech vedoucích do ulice St. Pancras Road. Když vyšel na ulici, překvapilo ho, že se na něj okamžitě nevrhl žádný orel, takže zakopl, upadl a byl přejet prvním ranním motocyklovým kurýrem.

KAPITOLA 32
Ozval se hromový rachot a Thor proletěl zdí na vzdáleném konci velké síně Valhally. Stál tu připraven veřejně oznámit shromážděným bohům a hrdinům, že se mu konečně podařilo proniknout do Norska, kde nalezl kopii smlouvy podepsané Odinem, uloženou hluboko v nitru hory. Ale nemohl tak učinit, protože všichni už byli pryč a vůbec nikdo tu nezůstal.
"Nikdo tu není," pronesl ke Kate a pustil ji ze svého mohutného sevření. "Všichni odešli."
Zklamaně schlípl.
"C-" pokusila se Kate.
"Zkusíme se podívat ke starému do jeho komnat," zavelel Thor a vyhodil kladivo vzhůru k balkonu a v závěsu vytáhl i sebe a Kate.
Dusal klenutými síněmi a ignoroval Katiny prosby, protesty a spílání.
Odin tu nebyl.
"Určitě tu někde je," vykřikoval zlostně Thor a vlekl za sebou kladivo.
"C-"
"Projdeme předělem světů," rozhodl nakonec a znovu popadl Kate. Prosmýkli se na druhou stranu.
Octli se v ložnici velkého hotelového apartmá.
Podlahu pokrývalo smetí a útržky zpuchřelých koberců, okna zmatněla léta zanedbanou špínou. Všude holubí trus a drolící se malba působila dojmem, jako by se po stěnách rozprsklo několik menších rodin mořských hvězdic.
Uprostřed stála opuštěná postel na kolečkách a v ní, v krásně vypraných a nažehlených peřinách ležel stařec a plakal jediným zbylým okem.
"Našel jsem tu smlouvu, ty darebáku," zařval divoce Thor a zamával na starce svazkem papírů. "Vím, jaký obchod jsi uzavřel. Prodal jsi veškerou naši moc nějakému... právníkovi a... reklamní agentce a... všelijakým dalším lidem. Ukradl jsi naši moc! Mně jsi ji celou ukrást nemohl, protože jsem příliš silný, ale udržoval jsi mě ve zmatku a popletenosti, a zařídil jsi, aby se vždycky stalo něco zlého, když jsem se rozzlobil. Všemožně jsi mi bránil v návratu do Norska, protože jsi věděl, že bych našel tohle! Ty a ten hnusný trpaslík Ouchcapek. Tupili jste mě a ponižovali celá léta a-"
"Ano, ano, to všechno víme," kývl Odin.
"No... tím lépe."
"Thore-" ozvala se Kate.
"Ale teď jsem to všechno setřásl!" zařval Thor.
"Ano, to vidím-"
"Vydal jsem se někam, kde jsem se mohl v klidu pořádně vyzuřit, když jsem věděl, že budeš mít jiné starosti a budeš mě čekat tady. Pěkně jsem si zařval a všechno rozmlátil a teď jsem v pořádku! A začnu tím, že tohle roztrhám!"
Rázně přetrhl smlouvu a kousky papíru vyhodil do vzduchu a spálil je pohledem.
"Thore-" pokusila se znovu Kate.
"A teď napravím všechno, co jsi způsobil, jen proto abych se bál rozzlobit. To nebohé děvče na letišti, co se proměnilo v automat na limonádu. Fijůů! Bum! A je zpátky! Stíhačka, která se mě pokoušela sestřelit, když jsem letěl do Norska! Fijůů! Bum! A je tu! Vidíš, jsem zase pánem situace!"
"Má stolní lampa," připomněla Kate tiše.
"A Katina stolní lampa! Už nebude kotětem! Fijůů! Bum! Thor promluví a stane se. Co to bylo za rámus?"
Po obzoru se začala šířit červenavá záře.
"Thore, myslím, že s tvým otcem není něco v pořádku."
"To taky ksakru doufám, že není. Co? Cože? Co se děje? Otče? Jsi v pořádku?"
"Byl jsem tak strašně pošetilý a nemoudrý," plakal Odin. "Byl jsem tak zkažený a zlý a-"
"Ano, taky si to myslím," souhlasil Thor a usedl na kraj postele. "Co s tím uděláme?"
"Myslím, že nedokážu žít bez čistého ložního prádla a sestry Baileyové a... je to tak strašně, zoufale dlouho a já jsem tak strašně, zoufale starý. Ouchcapek říkal, že bych tě měl zabít, ale já... já bych raději zabil sebe. Ach, Thore..."
"Aha. Chápu," zamračil se Thor. "Ale nevím, co teď s tím. Vyhodit do povětří. Vyhodit všechno do povětří."
"Thore-"
"Ano, copak?"
"Thore, to je úplně jednoduché, co máš udělat se svým otcem a s Woodsheadem," řekla Kate.
"Ano? A co?"
"Řeknu ti to pod jednou podmínkou."
"Vážně? A pod jakou?"
"Že mi povíš, kolik kamenů je ve Walesu."
"Cože!" vykřikl Thor pobouřeně. "Pryč ode mne! Hovoříš tady o celých letech mého života!"
Kate pokrčila rameny.

"Ne!" bránil se Thor. "Cokoliv, jen to ne! Stejně jsem ti to už řekl," dodal mrzutě."
"Neřekl."
"Ale ano. Říkal jsem ti přece, že jsem se spletl někde v Mid-Glamorganu. Sotva bych asi začínal znova, ne? Mysli trochu, děvče, mysli!"

KAPITOLA 33
Drsným územím na severovýchod od Valhally, spletí stezek, které zdánlivě ústí jen do jiných stezek a ty při dalším pokusu vedou opět do těch prvních, namáhavě kráčely dvě postavy. Veliké, tupé, hromotlucké stvoření se zelenýma očima a kosou, která mu visela u pasu a často mu bránila v chůzi, a malá pokroucená bytost, která visela na hřbetě prvního tvora a maniakálně ho poháněla kupředu, přestože mu ve skutečnosti ztěžovala postup.
Konečně dospěli k dlouhé, nízké, páchnoucí budově, do níž spěšně vběhli a s křikem se dožadovali koní. Předstoupil vrchní štolba, poznal je, a protože už slyšel, že upadli v nemilost, zprvu se zdráhal pomoci jim s útěkem. Vzduchem se zablyštěla kosa a štolbova hlava překvapeně vzlétla, zatímco jeho tělo dotčeně o krok ustoupilo, nejistě se zapotácelo, a pak se v důsledku nedostatku opačných instrukcí pomalu skácelo vzad. Hlava se odkutálela do sena.
Štolbovi vrahové rychle zapřáhli pár koní do dvojkolky a odkodrcali ze stáje, přes dvůr a pak se dali širší silnicí, která vedla vzhůru k severu.
Asi půldruhého kilometru ujížděli dost rychle, Ouchcapek jako šílený poháněl koně krutými ranami dlouhého biče. Po několika minutách však koně začali zpomalovat a neklidně se rozhlíželi. Ouchcapek je bičoval ještě víc, ale zvířata byla tím nervóznější, až nakonec se přestala ovládat a v hrůze se vzepjala, převrhla kočár a vyklopila oba cestující na zem, odkud ihned zlostně vyskočili.
Ouchcapek ječel na vyděšené koně, až konečně koutkem oka zahlédl, co je tak rozrušilo.
Nebylo to tak strašné. Jen velká, bílá, kovová bedna, která ležela překlopená na hromadě neřádstva u silnice a rachotila. Koně se vzpínali a snažili se uskočit od bílé rachotící příšery, jenže se nemožně zamotali do postrojů. Jen se vybičovávali do zmítající se zpěněné paniky. Ouchcapek si uvědomil, že je nezvládne, dokud něco neprovede s podivnou bednou.
"Ať je to, co je to, zabij to!" zavřeštěl na zelenooké stvoření.
Zelenooký odepjal do pasu kosu a vydrápal se na hromadu odpadků až k drnčící bedně. Nakopl ji, ale rachotila tím víc. Vsunul pod ni nohu a skopl ji z hromady. Velká bílá bedna sklouzla asi o půl metru, převrátila se a skutálela se na zem. Chvíli tak ležela, a pak se otevřely dveře, konečně volné. Koně strachy zařičeli.
Ouchcapek a jeho zelenooký pochop přistoupili k podivnému předmětu s ustaranou zvědavostí. V hrůze uskočili, když se z jeho útrob vyřítil nový, mocný bůh.

KAPITOLA 34
Následujícího odpoledne v bezpečné vzdálenosti od všech těchto událostí, v příhodné vzdálenosti od pěkně tvarovaného okna, jímž proudilo odpolední světlo, ležel v bílé posteli postarší jednooký muž. Noviny jako polozbořený stan ležely na podlaze, kam byly před dvěma minutami odhozeny.
Muž bděl, ale nebyl tomu rád. Jeho dokonale křehké ruce ležely mírně stočené na sněhobílých prostěradlech a nepatrně se chvěly.
Jeho jméno střídavě uváděli jako Odwin, Wodin nebo Odin. Byl to totiž - je to totiž - bůh, a navíc popletený a vyděšený bůh.
Popletený a vyděšený byl díky reportáži, kterou si právě přečetl na přední stránce novin a která pojednávala o tom, že nějaký jiný bůh se vymkl kontrole a působí problémy. Článek to ovšem neříkal tolika slovy, popisoval jen, co se stalo včera v noci, kdy se dlouho nezvěstný bojový letoun náhle mysteriózně a v plné rychlosti vyřítil z jistého domu v severním Londýně, kam se žádným myslitelným způsobem nemohl vejít. Okamžitě přišel o křídla a s jekotem se zřítil, spadl na dálnici a vybuchl. Pilotovi se během několika málo vteřin, jež strávil ve vzduchu, podařilo katapultovat a přistát, sice otřesený a pohmožděný, ale jinak nezraněný, zato však neustále blábolil cosi o podivných mužích s kladivem létajících nad Severním mořem.
Naštěstí v době, kdy se nevysvětlitelná nehoda odehrála, byly silnice skoro prázdné, a až na rozsáhlé škody na nemovitostech došlo jen ke dvěma smrtelným úrazům. Oběťmi byli dosud neidentifikovaní cestující v automobilu, který byl pravděpodobně BMW a pravděpodobně modrý, což ale vzhledem k extrémnímu charakteru nehody nelze říci s jistotou.
Starý muž byl strašně, strašlivě unavený a nechtěl o tom přemýšlet, nechtěl přemýšlet ani o včerejším večeru. Nechtěl myslet vůbec na nic kromě čistého ložního prádla a na to, jaká nádhera to je, když mu sestra Baileyová pěkně natřese a urovná lůžkoviny, jak to učinila právě teď a před pěti minutami a předtím před deseti minutami.
Přišlo za ním to americké děvče, Kate nevímjak. Přál si, aby ho raději nechala spát. Vykládala mu cosi o tom, že je všechno zařízeno. Blahopřála mu, že má mimořádně vysoký tlak, vysokou hladinu cholesterolu a hodně špatné srdce, v důsledku čehož ho nemocnice velmi ráda přijme jako pacienta na doživotí výměnou za veškerý jeho majetek. Nezajímali se dokonce ani, jakou cenu jeho majetek má, protože rozhodně postačí na pokrytí nákladů při tak krátkém pobytu, na jaký jeho případ odhadují.
Zřejmě čekala, že bude potěšen, a tak jí tedy vlídně pokývl, neurčitě jí poděkoval a šťastně odplul do spánku.

KAPITOLA 35
Téhož odpoledne, rovněž v nemocnici, se probudil Dirk Gently. Utrpěl mírný otřes mozku, spoustu škrábanců a zhmožděnin a zlomeninu nohy. Nejobtížnější mu připadalo vysvětlit při příjmu, že většinu zranění mu způsobil malý

chlapec a orel a že nechat se přejet motorizovaným kurýrem je oproti tomu poměrně uklidňující zážitek, protože to převážně znamená, že člověk jen tak polehává, a nikdo se na něj v intervalu dvou minut nevrhá.
Skoro celé dopoledne strávil pod vlivem sedativ - jinými slovy spal - a zdály se mu děsivé sny, v nichž Ouchcapek a zelenooký obr s kosou prchali směrem na severovýchod od Valhally, až je nakonec zastavil a posléze zahubil nově stvořený nesmírný bůh viny, kterému se konečně podařilo uniknout z něčeho, co podezřele připomínalo převrácenou lednici na kontejneru.
Ulevilo se mu, když ho z noční můry konečně probudilo veselé: "Á, to jste vy? Čajznul jste mi knížku."
Když otevřel oči, uvítal ho pohled na Sally Millsovou, dívku, která si včera v kavárně dosti neurvale vynutila jeho pozornost pod záminkou, že dříve, než jí stačil štípnout knihují ukradl kávu.
"To jsem ráda, že jste poslechl mé rady a přišel si dát pořádně ošetřit nos," brebentila a přitom ho ošetřovala. "Vzal jste to zřejmě dost oklikou, ale hlavní je, že jste tady. Našel jste tu dívku, o kterou jste se zajímal, že? Zvláštní je, že ležíte ve stejné posteli, jako ona. Kdybyste ji ještě někdy viděl, můžete jí dát tuhle pizzu, kterou si objednala, než se nechala propustit z nemocnice. Je sice už studená, ale kurýr tvrdil, že naprosto neoblomně vyžadovala, aby jí objednávku doručili.
Že jste mi štípl knihu, mi ani tak nevadí. Vlastně nevím, proč to kupuju. Nestojí za moc, ale všichni si přece kupují knížky, ne? Někdo mi vykládal, že se o něm povídá, že uzavřel smlouvu s ďáblem nebo s někým takovým. Nejspíš je to nesmysl, ale slyšela jsem o něm jinou historku, která se mi zamlouvá mnohem víc. Jak jsem vám už říkala, vždycky si nechává posílat do hotelového pokoje kuřata, a nikdo se neodváží ani hádat, natož pak zeptat, k čemu je chce, protože nikdo z nich už nikdy neuvidí ani pírko. A já jsem se seznámila s někým, kdo ví přesně, na co je potřebuje. Toho člověka, se kterým jsem se seznámila, si jednou najal, aby ty kuřata hned zase tajně propašoval z jeho pokoje. Co z toho Howard Bell má, je pověst podivného, démonického člověka, takže všichni pak kupují jeho knihy. Čistá práce, jestli mi rozumíte. Ale vy určitě nechcete, abych vám tady žvanila celé odpoledne, a i kdybyste chtěl, mám lepší věci na práci. Vrchní sestra říká, že vás nejspíš propustí dnes večer, takže můžete jít domů a spát ve vlastní posteli, což je vám jistě mnohem příjemnější. Takže doufám, že je vám už líp, a tady máte nějaké noviny."
Dirk přijal noviny, vděčný, že ho konečně nechala o samotě.
Nejprve nalistoval rubriku Velkého Zaganzy, aby zjistil, co praví o dnešním dni. Velký Zaganza hlásal: "Jste příliš tlustý a hloupý a tvrdošíjně nosíte směšný klobouk, za který byste se měl stydět."
Dirk si trochu zanadával pro sebe a nalistoval si horoskop v jiných novinách.
Pravilo se tam: "Dnes si budete užívat pohodlí domova."
Ano, pomyslel si, rád by byl zase doma. Dosud trval zvláštní pocit úlevy, že se zbavil staré ledničky, a těšil se, jak si bude užívat novou éru vlastnictví s novým špičkovým modelem, právě si hovícím doma v kuchyni.
Ještě se musí vypořádat s orlem, ale tím si bude lámat hlavu, teprve až se dostane domů.
Otočil na první stránku, jestli tam najde nějaké zajímavé zprávy.